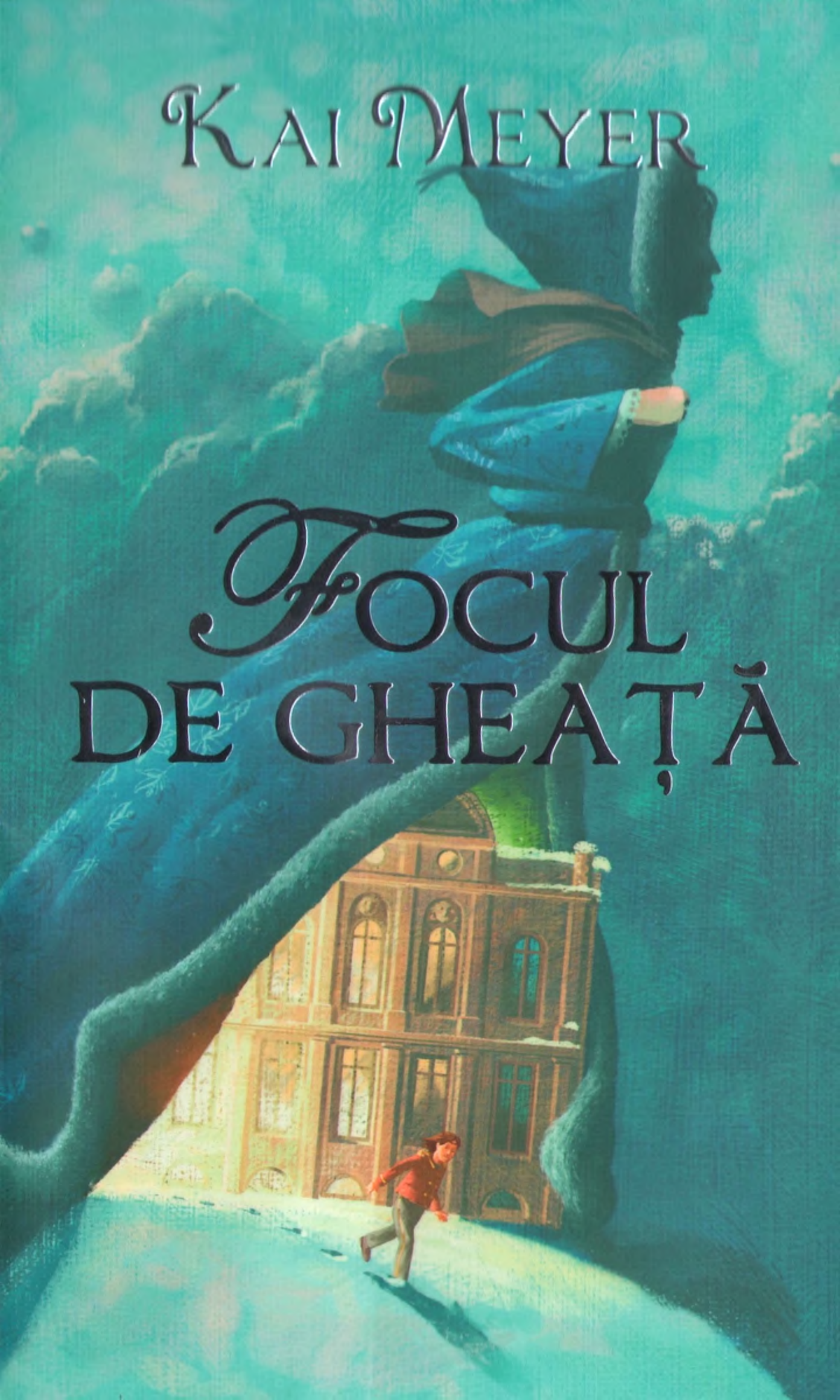

Kai Meyer
Focul de gheață

În urmă cu ani care ne par nenumărați, dar care în realitate reprezintă doar o clipită din viața palatului, un vultur-de-zăpadă a gonit prin labirintul de săli și prăpăstii. Nu era un vultur obișnuit, dar asta nu știau decât el și cea a cărei privire îl urmărea încărcată de ură. Furase odorul ei cel mai prețios. În gheare purta un țurțure de gheață acoperit de promoroacă scânteietoare – un țurțure din inima Crăiesei-Zăpezii. Căci cine este atât de bătrân și viclean ca stăpâna nordului nu-și poartă inima în piept. O inimă poate încălzi și cel mai întinat suflet – uneori, când nici cei răi nu se așteaptă la asta –, așa că și inima Crăiesei ar fi putut simți când și când bucurie sau ar fi bătut mai repede într-un rar moment de fericire. Dar Crăiasa se ferise de astfel de momente și în sufletul ei era mereu rece. Trecuseră multe epoci de când își smulsese inima din piept și o păstra de atunci într-o tainiță a castelului ei, departe de orice simțământ omenesc sau atingere de natură magică.

biblioteca rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, KAI
Focul de gheaţă / Kai Meyer; trad.: Iuliana Vatui. –
Bucureşti RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0119-1

I. Vatui, Iuliana (trad.)

821.112.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KAI MEYER
Frostfeuer

2009

ISBN 978-973-54-0119-1

Majoritatea oamenilor cred că fulgii deosebit de mari sunt şi cei mai frumoşi, mărimea lor permiţându-ne să prindem cu ochiul liber ceva din frumuseţea lor. În realitate, aceştia sunt mai puţin desăvârşiţi. Cristalele de gheaţă mai mici sunt cele cu adevărat minunate.

Wilson A. Bentley, fotograf al gheţurilor, 1925

PROLOG

În capătul de lume unde i-au sfârşit noaptea şi nordul, se înalţă deasupra negurilor castelul Crăiesei-Zăpezii.

Nici un om nu i-a măsurat în lung şi-n lat împărăţia de gheaţă. Nimeni nu se duce acolo fără un motiv întemeiat. Şi puţini sunt aceia care bănuiesc că palatul ei se află încă acolo, pe ultima şi cea mai înaltă culme, în locul unde piatra şi gheaţa se îngemănează pentru eternitate.

Crăiasa-Zăpezii este bătrână, dar nimeni nu ştie când a străbătut ea pentru prima dată pustietăţile îngheţate. Din vânt, gheaţă şi magie şi-a ridicat castelul, iar furtunile imploră şi-acum iertare când se rătăcesc prin sălile şi pe coridoarele lui nesfârşite. Zăpada se învârtejeşte prin cămăruţe întortocheate, fără speranţa de a mai vedea vreodată cerul. Şi chiar şi lumina stelelor de la începutul lumii este închisă aici, în turnuri de gheaţă şi în ochii Crăiesei.

În urmă cu ani care ne par nenumăraţi, dar care în realitate reprezintă doar o clipită din viaţa palatului, un vultur-de-zăpadă a gonit prin labirintul de săli şi prăpăstii. Nu era un vultur obişnuit, dar asta nu ştiau decât el şi cea a cărei privire îl urmărea încărcată de ură. Furase odorul ei cel mai preţios.

În gheare purta un ţurţure de gheaţă acoperit de promoroacă scânteietoare – un ţurţure din inima Crăiesei-Zăpezii.

Căci cine este atât de bătrân şi viclean ca stăpâna nordului nu-şi poartă inima în piept. O inimă poate încălzi şi cel mai întinat suflet – uneori, când nici cei răi nu se aşteaptă la asta –, aşa că şi inima Crăiesei ar fi putut simţi când şi când bucurie sau ar fi bătut mai repede într-un rar moment de fericire.

Dar Crăiasa se ferise de astfel de momente şi în sufletul ei era mereu rece. Trecuseră multe epoci de când îşi smulsese inima din piept şi o păstra de atunci într-o tainiţă a castelului ei, departe de orice simţământ omenesc sau atingere de natură magică.

Nimeni nu reuşise să arunce o privire asupra ţurţurului până în ziua când vulturul-de-zăpadă zbură printr-o spărtură în gheaţă, se lăsă asupra Crăiesei şi-i fură un ţurţure din inimă. Durerea provocată Crăiesei de această pierdere trecu repede. Dar, în aceeaşi clipă când ţurţurele se desprinsese din inima ei, Crăiasa-Zăpezii îşi pierduse o mare parte din putere. Până şi o fiinţă ca ea are o slăbiciune, iar aceasta era, cum a înţeles cu acest prilej, propria inimă de gheaţă.

Îşi chemă pe dată cruzii slujitori să prindă vulturul şi să-i aducă înapoi ţurţurele. Dar aceştia nu izbutiră să prindă pasărea.

Cu aripile întinse vulturul parcurgea sălile şi culoarele întortocheate. Uneori tresărea speriat când o imagine oglindită în

gheață trecea brusc pe lângă el sau când avalanșe de gheață răsunau pe coridoare și dădeau să-l înhațe cu ghearele lor de cristal.

În cele din urmă, vulturul găsi drumul înapoi spre spărtura prin care pătrunsese în castel și, odată cu el, scăpară din captivitate și furtunile de zăpadă acum libere să bântuie pustietățile nordice.

Ceața înconjura peretele abrupt din gheață ce se îngemăna cu marginea stâncii sub care se căsca o prăpastie adâncă pe care nici măcar ochii lui de vultur nu o puteau scruta: vârtejurile ce se izbeau de stânci de dincolo de noapte nu erau talazurile mării, ci altceva. Poate capătul lumii sau un rest de materie de la originea ei, sau chiar urgia ce va înghiți lumea la sfârșitul veacurilor.

Vulturul-de-zăpadă schimbă direcția și pluti spre pământ ajutat de vânturile desferecate care, bucuroase de libertate, îl purtau pe deasupra pustietății albe mai repede decât vreo altă pasăre înaintea lui.

Trecu de un cătun cu acoperișurile ninse, mic și adunat, strâns lipit de stâncile care înconjurau castelul Crăiesei. Oamenii de pe-aici trăiau cu frică și supunere față de stăpână. Vulturul știa că de jos îl urmăreau ochi feriți de căciuli îmblănite, oameni care știau ce făcuse și-i erau recunoscători.

Vulturul străbătea iute ca săgeata pustietatea înghețată. Preț de o clipă auzi parcă în spatele lui urletul înfiorător al unei creaturi înnebunite de furie și sete de răzbunare. Dar nu privi înapoi spre castel de teamă să nu vadă deasupra turnurilor și crenelurilor castelului fața Crăiesei plămădită de furtuni de zăpadă și de întunericul nopții de la capătul lumii.

Ținea strâns în gheare țurțurele din inimă și zbura iute ca vântul departe, cât mai departe, spre sud, către imperiul țarului. Acolo-și putea trage răsuflarea și să se ascundă cu tot cu țurțure.

Pe drum vulturul se preschimbă la loc într-o femeie cu păr azuriu, continuându-și călătoria într-o sanie. Lângă ea stăteau un cufăr și o umbrelă. Încă nu se încumeta să arunce priviri peste umăr. Bănuia că este urmărită.

Un drum lung.

O femeie ciudată.

Și începutul unei minunate povești.

CAPITOLUL ÎN CARE ADEVĂRATA EROINĂ A ACESTEI POVESTIRI NICI NU APARE ÎNCĂ

Sankt Petersburg, capitala imperiului țarist, 1893

Bătrânul stătea pe o bancă în fața Palatului de Iarnă şi hrănea fulgii de zăpadă.

Lângă el se afla o punguță de piele din care scotea când şi când o mână de pulbere argintie şi o împrăştia în văzduh, râzând fericit. Fulgii pufoşi, care de zile întregi cădeau necontenit din cerul cenuşiu, năvăleau din toate direcțiile şi se învârtejeau în jurul norişorului scânteietor, hăpăind pulberea argintie.

Bărbatul era înalt şi mătăhălos, în ciuda vârstei înaintate. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se aşeze pe locul liber de lângă el. În viforul de afară nu i se distingeau clar trăsăturile feței, mascate şi de barba sălbatică, luminoasă ca zăpada din taigaua nordică. Ochii lui, înconjurați de riduri în formă de stele, străluceau albastru cristalin.

Bătrânul purta o manta din blană de urs şi o căciulă acoperită de chiciură, dar nu părea să pună prea mult preț pe ele:

mantaua era descheiată, iar căciula îi alunecase pe o parte. Frigul nu-l putea atinge.

– Bună ziua, moş Vifor.

Bărbatul ridică privirea. Preţ de o clipă, zâmbetul i se stinse, supărat că cineva îndrăznise să-l deranjeze când hrănea fulgii. Apoi însă o recunoscu pe femeia care i se adresase şi zâmbetul îi reveni.

– Lady Spellwell? întrebă el. Tamsin Spellwell?

O femeie se ivise din vârtejul de zăpadă ca o nălucă viu colorată. Mantaua ei cărămizie ajungea până la pământ. Încălţările care se iţeau de sub marginea mantalei erau ascuţite ca nişte colţi şi lăcuite violet. Pe cap purta un joben mult prea mare din fetru, turtit ca o armonică, de parcă se aşezase cineva pe el. Un şal pestriţ i se încolăcea de mai multe ori la gât, dar chiar şi aşa capetele mai că-i ajungeau la pământ de lung ce era.

Umbrela care-i atârna de un braţ lucea în culorile curcubeului, iar în cealaltă mână ţinea un cufăr uzat din piele.

Se opri în faţa băncii şi arătă cu un semn din cap spre locul liber.

– Se poate?

Moş Vifor închise punguţa şi o vârî sub manta.

– De mult nu a mai îndrăznit cineva să se aşeze lângă mine.

Tamsin luă loc, îşi trecu umbrela prin mânerul cufărului şi-şi aşeză bagajul lângă ea, pe un troian de zăpadă. Apoi îşi puse în poală mâinile cu mânuşi groase şi voluminoase. De sub borul jobenului turtit se iţeau bucle violete ca penele unor păsări exotice.

– Ştiu aceşti oameni cine eşti tu?

Arătă spre puținii trecători care se încumetau să traverseze pe această vreme, cu capul plecat, piața din fața palatului. Prin perdeaua de zăpadă alunecau sănii trase de cai. Nimeni nu lua aminte la cele două apariții insolite de pe bancă.

Bătrânul mătăhălos clătină trist din cap.

– Simt ceva ce-i ține departe de mine. Dar nu-și dau seama ce anume. Altfel stăteau lucrurile odinioară.

Tamsin adulmecă izul de vodcă din răsuflarea lui. „Ce vremuri sumbre, se gândi ea, dacă până și stăpânul iernii rusești duce dorul trecutului."

– Tatăl tău mi-era prieten, zise moș Vifor șovăielnic. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

Tamsin nu dorea să vorbească despre sfârșitul tatălui ei. De la moartea lui *master* Spellwell nu trecuse așa mult timp.

– De câtă vreme ninge atât de puternic?

Moș Vifor privi spre cer.

– De câteva zile. Și înainte să mă întrebi: Nu, nu am nimic de-a face cu asta. Și nici nu pot schimba vremea.

Tamsin înjură încet. Nu-i venea în minte decât un temei pentru care în Sankt Petersburg n-ar mai conteni să tot ningă.

– Îl ai? o întrebă el brusc. Țurțurele de gheață din inima Crăiesei-Zăpezii...

Tamsin încuviință, dar nu schiță nici un gest să-l scoată de sub manta. Îi simțea răceala de gheață la piept. Cu cât îl purta mai mult, cu atât devenea mai dureros gândul că va trebui să se despartă de el la un moment dat.

– Nu-l vreau, zise bătrânul. Știu că de asta ai venit încoace.

Ea închise preț de o clipă ochii, dezamăgită, deznădăjduită chiar.

– Cui altcuiva să-l dau?

– Pentru cine l-ai furat?

– În urmă cu câteva luni, tatăl meu şi cu mine am intrat în serviciul unor revoluţionari. Sus, în împărăţia Crăiesei-Zăpezii. Plănuiau de ani şi ani o revoluţie. Ştiau că doar cineva ca tatăl meu avea... talentul de a frânge puterea Crăiesei-Zăpezii.

– Sau cineva ca tine. Oameni cu înzestrări cu totul şi cu totul deosebite.

Tamsin surâse pentru prima dată de când se aşezase pe bancă.

– În comparaţie cu el sunt doar o copilă.

– Dar copila *lui*.

Zâmbetul ei deveni şi mai larg. Apoi chipul i se adumbri.

– Sperasem din tot sufletul că vei lua ţurţurele. Nu ştiu pe nimeni altcineva căruia să i-l pot încredința.

Bătrânul clătină din cap.

– Mi-ar fi spre pierzanie, tot aşa cum întinează sufletul oricui îl ține prea mult asupra lui. O sclipire scânteie brusc în ochii lui – poate de supărare ori din alt motiv. Te înțeleg că vrei să scapi de el, dar există o singură posibilitate.

Tamsin încruntă din sprâncene.

– Anume?

– Du-l înapoi!

Tamsim strânse din buze. Avea buzele uscate şi crăpate de frig.

– Niciodată, zise ea după o clipă de gândire.

– Dar te-ai gândit să-l înapoiezi, nu-i aşa?

– Nu, minți ea. Tatăl meu a murit încercând să-l fure. Crăiasa-Zăpezii l-a... Ah, ea l-a omorât.

Trupul lui master Spellwell rămăsese în palatul tiranicei făpturi; stătea acolo, într-unul din multele turnuri din

gheață, încremenit în chip de statuie și învăluit de liniștea mormântală.

Buza de jos a lui Tamsin zvâcni.

– Mai bine am soarta lui decât să-i dau de bunăvoie țurțurele înapoi.

Moș Vifor zâmbi blând și-i mângâie mâinile cu degetele tremurânde.

– Astea-s cuvinte curajoase, Tamsin Spellwell. Ne-am mai întâlnit doar o dată pe când tu erai o fetiță mică. Dar de pe-atunci tatăl tău te lăuda că ești foarte curajoasă.

– Te rog, stărui ea, păstrează tu țurțurele.

– Niciodată. Își retrase mâna și și-o trecu prin barba albă. Aceasta este lupta ta și numai a ta. Și hotărârea ta. Zi-mi, ce vârstă ai?

– Douăzeci și cinci.

– Pari mai tânără.

– Poate socoti asta cineva care este mai bogat în ani decât munții și pădurile?

Râsul lui suna ca scrâșnetul gheții.

– Poate că nu, dar ascultă sfatul unui bătrân smintit ca mine. Du țurțurele înapoi înainte să te distrugă. Ce te privește pe tine împărăția ei? Sau oamenii care trăiesc acolo în servitute?

Tamsin clătină din nou din cap. Era foarte hotărâtă. Se simți brusc animată de o energie nouă, ca vâlvătaia care se înălța din cenușa rece a sobei.

– Știi că nu e vorba de împărăția ei. Cel puțin, nu mai e. Tăcu preț de o clipă. E deja aici? În Sankt Petersburg?

El încuviință.

– Ea a adus această zăpadă. Fulgii devin vorbăreți dacă-i hrănești.

– Unde stă acum?

Bătrânul îi spuse.

Tamsin își potrivi jobenul turtit și se ridică de pe bancă.

– Ce ai de gând? o întrebă el.

– Voi avea grijă să dea de mine.

– Și apoi?

– Păi, îmi voi îndeplini datoria. Este ceea ce familia mea face deja de multe generații.

Tamsin își luă cufărul și umbrela, dar rămase în picioare în fața lui.

– Și vei răzbuna moartea tatălui tău?

În glasul lui răzbătea dezamăgire.

Tamsin își luă cufărul și umbrela, dar rămase în picioare în fața lui.

– Vrea țurțurele din inimă înapoi și știe că doar eu i-l pot da. Așadar, va veni la mine.

– Vrei să-i întinzi o capcană?

Tamsin tăcu.

– Ce idee proastă, zise el.

– Rămâi sănătos! îi ură ea de despărțire.

– Așteaptă!

Tamsin privi jos în pământ, apoi își ridică ochii spre el.

– Trebuie să mai știi ceva, zise el, oftând ca un om matur care-i vorbește unui copil nesăbuit. Venirea neașteptată a iernii, ninsoarea necontenită și frigul înfiorător... au de-a face cu tine.

– Și?

– Crezi că frigul acesta este răspândit în chip firesc de ea, nu-i așa? Dar nu, acesta este *altfel* de frig. Și reprezintă doar începutul.

Tamsin îl privi întrebătoare.

– De când i-ai furat țurțurele din inimă, puterea ei slăbește. Frigul originar, cel de dinaintea lumii, se scurge din Crăiasă și-și cere locul care i-a aparținut odinioară.

– Așadar, va fi mai rău de atât?

– Mult mai rău, zise el sumbru. Numai primind țurțurele înapoi și recăpătându-și vechea putere, Crăiasa-Zăpezii va putea ține în frâu frigul. Altfel, suntem amenințați de o iarnă fără seamăn. Nici măcar eu nu-i voi putea rezista mult.

– Cât timp îmi rămâne?

– Ca să înapoiezi țurțurele și să pui capăt frigului? Sau ca să o nimicești pe Crăiasa-Zăpezii?

– Cât timp?

– Câteva zile. Cel mult!

Mâna lui Tamsin se încleștă în jurul mânerului umbrelei ei pestrițe. În cufărul ei uzat se mișca ceva, scoțând un zgomot abia perceptibil.

– Mulțumesc, zise ea și plecă.

Moș Vifor își scoase trist punguța și reîncepu să hrănească fulgii cu vrăji de mult uitate.

Capitolul în care o întâlnim pe băiețoaica Maus, precum și pe temutul paznic

Este adevărat că Maus era fată. Dar asta puţini o ştiau. Cei mai mulţi credeau că este băiat. Şi, când se privea în oglindă, uneori credea asta chiar şi ea.

Başca, era o hoțoaică.

Alerga ca ieşită din minți pe coridoarele elegantului hotel Aurora. Bărbatul care o urmărea se ținea strâns după ea. Nu era o zi norocoasă pentru hoți. Nici măcar pentru cei atât de iscusiți ca Maus.

Etajul cel mai de sus al hotelului Aurora era rezervat oaspeților deosebiți. În partea din față, care dădea spre celebrul bulevard Neva, se găsea fastuosul apartament al țarului; găzduirea pe o noapte în aceste încăperi costa mai mult decât venitul pe un an al unui cetățean de rând din Petersburg.

Maus alerga ca din puşcă pe sub candelabrele argintii care invadau spațiul cu lumină electrică. Scuiparnițele de la colțuri erau din cel mai fin porțelan. De pereți se rezemau comode grele de acaju. Tapiserii fluturau în vânt când Maus trecea în

fugă pe lângă ele. Uneori privea peste umăr ca să vadă dacă bărbatul o ajungea din urmă. Dar încă păstra un mic avans. Nu ar fi fost prima dată când reuşea să-i scape.

Maus purta o uniformă de paj peticită în mai multe locuri, totuşi nu atât de uzată încât să sară în ochi dintru început mult stimaţilor oaspeţi. Pantalonii şi jacheta erau din catifea violetă, decorată cu paiete scânteietoare, iar la umeri avea franjuri aurii cusuţi chiar de ea. Pantofii de lac străluceau de curăţenie – căci aceasta era una din sarcinile lui Maus aici în hotelul Aurora: să strângă noaptea din faţa uşilor toate încălţările oaspeţilor, să le ducă în pivniţă, să le curețe pe toate de să le dea luciul şi, înainte să mijească zorile, să le pună la loc în faţa camerelor. Se înțelege, fără să încurce locul vreunei perechi.

Pentru aceasta se cere talent, socotea Kukuşca, dansatorul fără pereche din sala de dans. „Nu, nu-i aşa, zicea Maus. Doar disponibilitatea de a fi pe picioare noaptea şi de a dormi ziua. Şi nici măcar aceasta nu e un merit dacă nu ai de ales."

Paşii din spatele lui Maus tropotiră mai tare.

Exista vreun motiv pentru care tocmai azi, după atâția ani, să fie prinsă? Seara golise farfuria cu resturile de la masa oaspeților, îndurând în tăcere zeflemeaua pajilor şi cameristelor şi prefăcându-se că nu-i aude, deşi ei nu se ascundeau deloc. „Băiețoaică, o luau aceştia în derâdere. Ia uitați-o pe băiețoaica – pute a pantofi vechi."

Suportase batjocura lor zi de zi. Nu se făcuse cu nimic vinovată.

Doar acum când şterpelise ceva – nu prima dată, ce-i drept, dar nici nu o prinsese nimeni.

Privi din nou în urmă. Picioarele urmăritorului său se afundau în covorul greu. Maus scoase broşa aurie din buzunar şi o ţinu strâns în pumn. Uşa camerei nu era încuiată – aceasta nu era greşeala ei, nu-i aşa? –, iar broşa stătea la vedere pe un teanc de haine, deşi peste tot erai prevenit împotriva hoţilor, mai ales acum, în vremuri grele. Nu putea posesoarea broşei să fie mai atentă?

Nu, Maus nu avea nici o vină. Doar dăduse curs invitaţiei de a vârî bijuteria în propriul buzunar. „Şi ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Iertare, milostivă doamnă."

Era o chestiune de onoare să ducă prada obţinută în pivniţă adăugând-o la celelalte lucruri şterpelite. Întâi trebuia să scape de obiect, şi anume să-l depoziteze într-un loc unde nimeni nu şi-ar băga nasul. Da, să scape de el cât mai repede pentru ca nimeni să nu-l găsească asupra ei. Nici măcar paznicul care de mult dorea s-o prindă cu mâţa-n sac. Nici o dovadă, nici un furt. Nici o pedeapsă pentru Maus.

Coridorul se întindea aparent nesfârşit în faţa ei şi era mobilat cu doar două comode singuratice. Unica uşă de pe întregul coridor ducea la Apartamentul Ţarului. Exista o scuiparniţă cu marginea aurită – dar ce ascunzătoare jalnică!

Maus transpira, şi aceasta nu doar din cauza fugii. Situaţia devenea serioasă. Paznicul se străduia de mult s-o prindă. Ar trage-o târâş pe coridoare şi ar prezenta-o triumfător *concierge*-ului[1] din sala de intrare: „Aici, o hoaţă! Băieţoaoica! Şi apoi, da, ar fi alungată din hotel afară în frigul iernii ruseşti. Fără să aibă un locşor unde să se adăpostească. Fără

[1] Concierge – cuvânt de origine franceză întrebuinţat în epocă de ruşi pentru a desemna şeful personalului dintr-un hotel (n.tr.)

o copeică din care să-și cumpere o bucată de pâine sau un ceai fierbinte.

Ca să nu mai vorbească de *altceva*, care afară ar ucide-o.

Maus trebuia să facă ceva, și asta cât mai repede. Pe moment îi trecu prin cap să înghită broșa. Dar bijuteria era mai mare decât degetul ei mic și avea și un ac de siguranță. Nu era tocmai o idee bună.

Parcursese o treime de coridor când zări umbra paznicului la ultimul colț. Intrarea în Apartamentul Țarului, aflată chiar în mijlocul culoarului, era un portal fastuos, străjuit de coloane artistic decorate și având deasupra ușii un urs de marmură.

În fața ușii stăteau două perechi de pantofi.

Maus nu apucase încă să-i culeagă. Căruciorul în care trasporta încălțările oaspeților – adesea o sută de perechi pe noapte – se afla un etaj mai jos.

Maus se îngrijea de mai mulți ani de încălțămintea oaspeților hotelului. Dar așa încălțări ciudate nu mai văzuse în viața ei.

Ce încântători erau pantofii de damă lucrați în filigran, cu tocurile dintr-un material care părea cristal!

În contrast flagrant cu pantofii ca de cristal era cealaltă pereche de încălțări. Niște ghete vechi de piele, simple, ca ale copiilor vagabonzi care cerșeau la intrarea în bucătărie resturi de mâncare. Se aflau într-o stare groaznică: păreau molfăite de un animal, după ce stătuseră un an întreg în pădure în vânt, frig și umezeală.

Maus nu avea timp să se gândească la asta. Dând curs unui imbold, vârî broșa într-una din ghetele uzate – ceva o avertiză să nu atingă perechea de cristal –, înainte să se uite după urmăritorul ei. Paznicul nu intrase încă în raza ei de vedere.

Preț de o clipă i se făcu pielea de găină și remarcă frigul neobișnuit. Ca și cum dincolo de ușă nu s-ar afla apartamentul încălzit, ci bulevardul nins și acoperit de promoroacă.

Sări în picioare și alergă din nou, lăsând în urmă Apartamentul Țarului, pantofii și broșa. Ajunse la colțul următor, gata să răsufle ușurată...

Și ateriză chiar în brațele paznicului.

Acesta o apucă de la subsuori, o ridică în aer fără pic de efort și o ținu așa până încetă să se mai zbată. Fața ei era acum la aceeași înălțime cu a lui.

– Maus, se mărgini el să zică.

Felul în care-i pronunțase numele te făcea să crezi că-i bătea ceasul.

Era paznicul hotelului. Noapte de noapte își făcea rondul prin Aurora, la fel ca Maus, și nimeni nu-i cunoștea adevăratul nume.

Era mătăhălos – aproape de două ori mai înalt decât Maus –, iar umerii lui îi păreau fetei aproape la fel de largi cât coridorul. Avea mâini ca fărașele, evident, create pentru a suci gâtul unor hoți ca Maus. Fața lui era uriașă, plată, cu pomeții atât de depărtați, că de-aproape Maus abia de-i cuprindea cu privirea: trăsăturile lui grosolane, ca săpate în stâncă, îi ocupau tot câmpul vizual.

– Maus, zise el din nou, iar acum vocea lui suna mai amenințătoare.

– Dați-mi drumul!

Încerca să-l calce cu picioarele, dar, deși îi era teamă, se simțea neputincioasă. Opunea ceva mai multă rezistență ca un țânțar.

Într-adevăr, o așeză jos după ce o mai măsură o dată din priviri, ținând-o strâns cu mâna stângă în timp ce cu dreapta îi pipăia uniforma.

– Buzunarele, zise el.

În definitiv era bucuroasă că o strângea cu un braț. Cine știe dacă genunchii ei tremurători ar fi putut-o susține singuri.

– Buzunarele, repetă el amenințător.

Abia după o clipă Maus înțelese ce dorea de la ea. Parcă trebuia să descifreze mormăielile unui animal.

Cu degete tremurătoare își întoarse pe dos buzunarele. Dintr-unul căzu o alună. Asta era tot.

Paznicul ridică o sprânceană.

– Altceva nu mai am, zise ea cu glăscior ascuțit, amintindu-și că atacul era cea mai bună apărare.

Dar cine socotise așa făcuse asta într-un moment de siguranță, nu când era prins cu ușa.

– Hmmm? mârâi el, aplecându-se amenințător.

Ea ameți uitându-se în sus la bărbatul mătăhălos.

– Nu am șterpelit nimic, stărui ea.

„Ce greșeală! își zise ea. Nici măcar nu-mi reproșase ceva. Acum știe că am conștiința încărcată."

Periculos la paznic nu erau atât mărimea și puterea lui, cât faptul că tindeai să-l subestimezi. Desigur, era mătăhălos și cu o lovitură te-ar fi putut trimite pe lumea cealaltă. Dar totodată, vorbind monosilabic, părea un copil prea mare – iar Maus avea impresia că el transmitea special impresia asta. Fără să o arate, de asta fata nu se îndoia, paznicul era foarte viclean. Când voia, reușea, deși atât de masiv, să se deplaseze tiptil ca o pisică. Uneori te trezeai cu el în spatele tău când te așteptai mai puțin. Nu mai punea la socoteală

dăţile când părea să fie în mai multe locuri deodată. Şi chiar dacă nu era de faţă – urechile şi ochii lui nu pierdeau nimic din vedere.

În privirea lui citea convingerea că ea furase broşa. Cumnecum ştia asta cu precizie.

Kukuşca îi povestise lui Maus că angajaţii hotelului credeau că bărbatul lucra pentru poliţia secretă. Era un zvon căreia fata tindea să-i dea crezare. Bărbaţii şi femeile din poliţia secretă erau urâţi în întregul imperiu ţarist pentru viclenia şi cruzimea lor. Că duşmanul ei cel mai aprig trebuia să fie unul dintre aceştia i se părea lui Maus de la sine înțeles, aşa că, auzind zvonul, ea se mirase doar că nu se prinsese şi singură. Un turnător! Desigur!

Şi aşa un monstru de om, acest trădător viclean, o transformase în victima lui favorită. Tocmai ea îşi atrăsese asupra ei mânia şi atenţia ochilor lui atotştiutori. Da, ea, Maus, care nu mai avea alt nume, care se născuse aici în hotel şi nu părăsise nicicând acest loc, pe care toți o numeau băiețoaică, pentru că era slabă băț şi avea părul scurt şi țepos.

Era terminată. Chiar credea că-l poate duce de nas ascunzând bijuteria şterpelită într-o gheată?

Închise ochii aşteptând ce va urma.

Paznicul slăbi din strânsoarea cu care-i încleşta brațul. Preț de o clipă, Maus avu impresia că el ar dispărea dacă ea ar deschide ochii, aşa, ca o halucinație.

Dar sigur că el se afla lângă ea. Stătea acolo şi o privea necruțător. Nemişcat, cu fața împietrită ca de marmură.

– Te urmăresc, şopti el.

Maus încuviință neputincioasă.

– Şi ştiu mereu ce faci.

Atunci o trecu un fior atât de puternic că se smulse instinctiv și o luă la goană. Fugi înapoi dând colțul pe culoarul lung și rece și pe lângă Apartamentul Țarului, fără să arunce nici măcar o privire asupra pantofilor. Se va întoarce mai târziu să-i ia ca să-i curețe.

Bărbatul rămase în spatele colțului, dar ea își dădu seama după umbră că era tot acolo așteptând-o nemișcat. Sau poate în urmă rămăsese doar umbra sa, în timp ce el o aștepta altundeva.

Te urmăresc.

Îl credea pe cuvânt.

Mai dădu un colț, trecând pe lângă pereții cu lambriuri și pe sub candelabre, în clinchetul diademelor de porțelan legănate de curentul de aer provocat de fuga ei.

Știu mereu ce faci.

Avea inima grea și răsuflarea tăiată când ajunse în sfârșit în fața liftului cu grilaj.

– Bună, Maus!

CAPITOLUL DESPRE O TRĂDARE ŞI DESPRE SPAIMELE LUMII EXTERIOARE

Maxim, băiatul de la lift, stătea la post, cu o mână pe grilajul deschis al liftului, cu cealaltă pe maneta lungă care trimitea ascensorul în călătoria lui de la un etaj la altul. Îi zâmbi lui Maus.

Ea rămase la câţiva paşi în faţa lui. Interiorul cabinei era decorat cu alamă, imitaţie de aur şi oglinzi. Lumina electrică umplea spaţiul strâmt cu strălucirea răsăritului de soare şi se răsfrângea afară pe coridor atingând vârfurile picioarelor lui Maus.

Maxim privi peste ea spre capătul coridorului.

– Unde este căruciorul tău cu pantofi?

Ciudat că întreba de asta. Băieţii de la lift se uitau urât când ea intra în ascensor cu căruciorul plin de încălţări. Maus nu mai percepea mirosul de pantofi de mult, dar băieţii spuneau că liftul puţea încă un ceas a sudoare şi a piele. Din nefericire, hotelul nu avea decât un lift şi cu căruciorul nu se putea urca pe trepte. Acesta era primul ascensor de acest tip din Rusia importat din America, unde fusese inventat de un

bărbat pe nume Otis. Conducerea Aurorei era foarte mândră să posede așa o mașinărie.

Maxim nu era un băiat de lift ca oricare altul. La cei șaisprezece ani ai săi era cel mai în vârstă și cel mai experimentat dintre ei. Avea un talent înnăscut. Și era și drăguț pe deasupra. Maus fusese îndrăgostită în taină de el – până în ziua când îl surprinsese lăsându-se sărutat de fiica bogată a unui oaspete al hotelului în schimbul câtorva copeici.

Așadar? întrebă el.

Zadarnic căută o undă de batjocură sau viclenie în tonul lui. Probabil, nu voia decât să fie prietenos.

– Așadar ce? întrebă ea tare pe poziție.

– Căruciorul tău.

– Ah... L-am lăsat un etaj mai jos.

– Să te cobor mai jos?

Toți băieții de lift erau foarte mândri de sarcina lor, ca și cum ar fi purtat cabina ascensorului pe proprii umeri. În plus, aveau cele mai frumoase uniforme – din mătase roșie și aurite ca și cabina. În lift deveneau una cu ambientul strălucitor și presărat de oglinzi. „Băieții mei de aur“, îi numea *concierge*-ul hotelului ai cărui preferați erau. Dar Maxim plăcea tuturor.

– Merg mai bine pe scări, zise Maus și dădu să se întoarcă.

– Hai, vino. În toiul nopții nu merge nimeni cu liftul. Mă plictisesc.

Și tocmai ea trebuia să-i alunge plictisul? Maxim nu-i arătase niciodată mai multă importanță ca unei urme de picior lăsate de un musafir în lift.

Maus se apropie grijulie de lift, intrând cu totul în nimbul de strălucire aurie. Din cine știe ce motiv prostesc se simți

ca o fată adevărată, ca şi cum de această dată lumina artificială o făcea şi pe ea să arate mai chipeşă, nu doar pe băiatul de lift.

– Al patrulea etaj? o întrebă Maxim şi apucă manetă ca şi cum însuşi ţarul ar fi pătruns în ascensor.

Maus şovăi scurt, aruncă o ultimă privire pe coridorul pustiu, apoi intră prin deschizătura strâmtă în interiorul cabinei. Se simţi uşor ameţită când, în ciuda covorului, picioarele ei scoaseră un zgomot uşor, spart. Gândul la puţul întunecat de sub ei îi dădea o senzaţie neplăcută.

După ce Maxim închise uşa cu grilaj, Maus se aşeză lângă el ca să nu trebuiască să-l privească în ochi. Dar de emoţie – şi încă nu-şi recăpătase cu totul răsuflarea după fugă –, uitase de oglinzile de pe pereţi. Oriîncotro privea, din toate direcţiile băiatul blond de la lift părea să o vadă.

Maus ura oglinzile. Era prea mică şi subţire pentru vârsta ei şi când se privea în oglindă nu descoperea multe trăsături feminine. Era palidă, chiar şi în lumina asta, care imprima oricui altcuiva o alură sănătoasă. Chiar şi buzele sale i se păreau lipsite de culoare şi subţiri. Ochii ei albaştri întunecaţi păreau mereu un pic obosiţi, poate pentru că aşa şi era. *Concierge*-ul, care era şef peste personalul inferior al hotelului, hotărâse ca ea să arate ca un tânăr, altfel, poate, oaspeţii cei mai aleşi nu ar privi cu ochi buni că ea trebuie să muncească toată noaptea. Aceasta de când Maus era foarte mică, aşa că ea nici nu ştia cum ar fi ca lucrurile să stea altfel. Maus, băieţoaica.

Liftul se puse în mişcare cu un uşor clătinat. Deasupra lor motorul scotea aburi. Roţi masive scrâşneau.

– Ai o uniformă frumoasă, zise ea ca să spargă tăcerea.

Mulțumesc, spuse Maxim, cercetându-i cu privirea îmbrăcămintea.

„Cu asta te alegi, se gândi ea cu tristețe. Va observa imediat că am întărit umerii cu franjuri de la covor.“

Ți-ai dori și tu una la fel? întrebă el.

Încă nu-l putea privi în ochi.

Una la fel? repetă ea nesigură.

O uniformă ca a mea.

Nu sunt băiat de lift.

„Și nici nu voi fi, adăugă ea în gând, deoarece *concierge*-ului nu-i plac fetele nici măcar dacă arată ca băieții.“

– Nu contează. În ultimul am am crescut aproape cu un cap. Poți să iei uniforma mea veche.

– Nu vorbești serios, nu-i așa?

– De ce nu? În cufărul meu o mănâncă moliile.

Greu de crezut că în dormitoarele pajilor și ale băieților de lift existau molii. În ungherul de pivniță unde dormea Maus se găseau chiar și șobolani. Dar asta nu o deranja. Îi plăcea tot ce era mic și se târa pe pământ.

– Ei?

Liftul se opri. În fața grilajului cabinei se vedea acum un coridor care era doar o idee mai puțin fastuos decât cel de pe etajul cu Apartamentul Țarului. Totul în hotelul Aurora era nobil, scump și elegant. Mai puțin comportamentul unor angajați când nu se găsea nici un oaspete prin preajmă.

La oarecare distanță aștepta căruciorul lui Maus, o cutie de metal pe patru roți.

– Mi-ai da-o pur și simplu? se minună ea neîncrezătoare.

Fața lui strălucea ca imitația de aur de pe pereți.

– Doar nu-mi folosește la nimic.

– Nu am nici un ban.

– Oricum, vreau să ți-o dăruiesc.

„Nu te place, o preveni vocea interioară. Nimeni de aici nu te place."

– Minunat! se bucură ea.

Inima îi bătea să-i sară din piept, ca înainte când o prinsese paznicul, dar acum din cu totul alt motiv.

– Haide, o pofti Maxim și păși cu ea pe coridor, închise grilajul dinspre exterior cu o cheie și atârnă o plăcuță pe care scria: „Oprit".

Maus găsi asta un act de curaj. Dar, probabil, cineva ca Maxim își putea permite din când în când asemenea escapade.

Fata îl urmă de-a lungul culoarului spre o ușă cu o inscripție care atenționa că pe aici avea acces doar personalul hotelului. În spatele ușii se afla un coridor mult mai îngust și întunecat care ducea la dormitoarele angajaților. Fără covoare sau tablouri pe pereți. Țevile erau la vedere, iar nu mascate de lambriuri ca în restul hotelului.

Maxim merse cu Maus până la capătul coridorului, unde se afla ieșirea de urgență, o ușă masivă cu zăvor de fier. Fata nu avea habar ce se afla în spatele ușii. Cunoștea exteriorul hotelului doar din tablourile din salonul de dans, care redau numai fațada dinspre bulevardul Neva, nu și spatele sau acareturile hotelului.

– Așteaptă-mă aici, zise Maxim.

În lungul coridorului, pe stânga și pe dreapta, se înșirau ușile de la dormitoarele băieților. Băieții dormeau câte șase în cameră. Dormitoarele angajatelor se aflau un etaj mai jos.

Maus încuviință când el dispăru cu un surâs încurajator în spatele ultimei uși de pe stânga. Simți o pală de aer stătut venind dinspre dormitorul tânărului.

Nu se simțea în largul ei aici și deja regreta că dăduse curs invitației lui Maxim. Dacă cineva se ivea din vreo cameră nu avea cum să iasă cu fața curată. Ușa de urgență i se părea brusc mai înaltă și mai masivă.

Nu-i era teamă de bătaie – ceilalți băieți și fete nu ajunseseră niciodată așa departe –, dar ajungea că își râdeau mereu de ea. Maus încetase de mult să se minuneze de asta, deși ea nu pricinuia nimănui nici o supărare. Singura ei vină era munca de jos. Și înfățișarea ei.

Poate uniforma lui Maxim ar schimba ceva la asta, ajutând-o să câștige un pic de considerație în ochii lor. Așa o perspectivă merita riscul de a se perinda în toiul nopții pe coridorul în care dădeau dormitoarele băieților.

Ușa camerei se deschise din nou. Maxim ieși pe coridor.

– S-a dus repede, zise el cu un surâs timid.

În mâini ținea vechea lui manta transformată într-o mână de zdrențe. Era toată zdrențuită și mototolită.

– Moliile au fost mai rapide, zise el la fel de prietenos ca înainte în lift.

Maus își dădu pentru prima dată seama că răutatea nu se însoțește întotdeauna zeflemeaua și batjocura; uneori se ascunde în spatele unei fațade de gingășie și politețe. Ușa de vizavi se deschise de asemenea. Apoi alte două mai în față. În câteva clipe coridorul întunecat se umplu de tineri în pijamale. Maus îi auzea chicotind pe seama ei.

– Ce vreți?

Vocea, înecată de lacrimi, îi suna aspru. Simțea că se înăbușă tot așa cum și coridorul era sufocat de oameni.

– Băiețoaico! strigă unul.

Alții îi ținură isonul și pe dată se auzi din toate părțile:

– Băiețoaico! Băiețoaico! Băiețoaico!

Maus se lovi cu spatele de zăvorul de fier al intrării de urgență. Răceala metalului îi pătrundea prin uniformă ca o lamă de cuțit.

– Băiețoaico! Băiețoaico!

– Cei mai în vârstă spun că încă nu ai părăsit hotelul niciodată, zise Maxim, făcând un pas spre ea. Este adevărat?

„Da! voia ea să țipe. Da, e adevărat! Pentru că afară sunt sortită morții! Da, așa stau lucrurile."

Nimic nu-i provoca așa o spaimă ca lumea de afară. Nu se putea imagina afară, pe o stradă, sub cerul liber. Gândul la vastitate, la pustietate o făcea să se înăbușe.

Nu mai rosti nici un cuvânt. Nici nu scânci. Inima-i bătea să sară din piept.

Tonul lui Maxim rămânea la fel de plăcut.

– Am ajuns la concluzia că ai pierdut mult neieșind afară. E și timpul, nu crezi?

– Băiețoaico! Băiețoaico! striga mai departe gașca – cam o duzină de tineri, toți cu vocea în schimbare.

– Vă rog, șopti Maus. Doar nu am făcut nimic nimănui.

Maxim clătină surâzător din cap.

– Nici nu vrem să-ți facem ceva. Înțelege, nu dorim decât să te ajutăm.

Îi dădu un ghiont unui alt băiat – acesta lucra în bucătărie, unde se depozitau cărnurile –, și imediat flăcăul o înșfăcă pe

Maus de umeri și o ridică sus ca pe un buchet de flori uscate. Maxim trecu pe lângă ea, trase zăvorul și deschise ușa.

Zăpadă fu spulberată înăuntru. Și un frig care-i făcu pe tinerii strânși ciorchine să se dea înapoi cu un oftat.

Nu e mult până la intrare, o asigură Maxim pe Maus care înlemnise de frică. Chiar nu e. Nici nu trebuie să ocolești tot hotelul. Cel mult jumătate.

Din ochi îi izbucniră lacrimile. Apoi îi trase o lovitură puternică în genunchi măcelarului. Acesta țipă, îi dădu drumul și o luă pe lângă perete ținându-se de genunchi și gemând. Unii râseră batjocoritor, dar Maxim îi readuse la tăcere cu o mișcare a mâinii. Alți doi tineri săriră – paji din sala de intrare –, o apucară pe Maus și o întoarseră cu fața spre ușa deschisă. Distingea în întuneric platforma unei scări metalice de urgență, altceva nimic – doar noapte și vârtejuri de zăpadă.

Începu să țipe. Dădea din picioare, lovea în jurul ei, zgâria, călca pe picioare și mușca.

– ... Vrem doar să te ajutăm, îl mai auzi pe Maxim spunând o dată, apoi primi o lovitură și se împletici afară pe scara metalică.

Se clătină și nu reuși decât în ultima clipă să se prindă de balustradă. Nu mai atinsese ceva atât de rece niciodată în viața ei. Cu un urlet își trase mâna, se răsuci năucă – și privi țintă fața surâzătoare a lui Maxim.

O îmbrăcăminte făcută șomoiog zbură spre ea – vechea manta pe care el o avusese în brațe. În momentul următor ușa se trânti și se auzi scrâșnitul zăvorului tras la loc.

— Lăsaţi-mă înăuntru! strigă ca speriată şi lovi cu amândoi pumnii în uşă. Vă rog! Lăsaţi-mă înăuntru!

Încă spera în sinea ei că gluma va lua sfârşit şi că uşa se va deschide dintr-un moment într-altul. Că va fi trasă înapoi în casa călduroasă şi că va fi gonită pe coridor în hohote de râs. Dar uşa rămase închisă.

Şi Maus era singură sub cerul liber.

Stătea acolo şi tremura, nu doar de frig. Parcă cineva o strânsese cu o curea în jurul pieptului; abia reuşea să respire. Îi era rău la stomac. Tremura din cap până-n picioare şi nu reuşea să îngaime un cuvânt. Lacrimile îi îngheţau pe obraji, erau topite de următoarele şi apoi îngheţau la loc.

Era întuneric, şi abia de zărea treptele de sus ale scării metalice. Dar i se părea imposibil să păşească. Pustietatea lumii exterioare o ţinea în loc, înmărmurind-o. Muşchii i se încordau şi nu-i dădeau ascultare.

Nu ştia cât stătuse aşa.

Când, în sfârşit, reuşi să se urnească din loc şi păşi grijulie pe prima treaptă de sus, parcă trebuia să străpungă o platoşă de gheaţă, care îi înconjura trupul. Se opri din nou, luă mantaua şi o îmbrăcă. Îi era prea mare, fiind haina unui adult. Partea din spate mătura podeaua, iar mâinile ei dispărură în mânecile mult prea largi.

Se împletici cât pe ce să alunece şi să cadă. Trebui din nou să se ţină de balustrada de fier şi chiar şi prin manta frigul i se părea îngrozitor. Trăise toată viaţa ei în încăperile încălzite ale hotelului. Abia acum înţelegea ce înseamnă să-ţi fie cu adevărat frig.

Căuta din priviri cerul, dar nu zărea decât întuneric și miriade de fulgi umezi, care cădeau tăcuți la pământ. Jos peisajul era la fel: totul întunecat, pustiu, îngrozitor de vast și nemărginit.

Ochii ei se obișnuiră șovăielnic cu întunericul, și acum văzu că scara dădea într-o străduță. Imediat vizavi de partea din spate a hotelului se înălța un zid de cărămidă hăt, Dumnezeu știe cât de sus.

Cu spatele la perete începu coborârea. Treaptă cu treaptă. Nici măcar frigul înfiorător nu o determina să grăbească pasul. Încă se lupta din greu să respire. Spaima îi pătrunsese-n piept și i se răspândise-n mușchi, făcând-o să se miște mecanic, asemenea unei marionete manevrate de un păpușar.

Cobora împleticindu-se pe trepte în jos. Patru etaje pot reprezenta o prăpastie nesfârșită când conduc prin întunericul înghețat și roiuri de fulgi. Dar nici bezna, nici înălțimea nu o înspăimântau într-atât pe Maus cât gândul că se afla afară. Sub cerul liber. Vorbise adesea cu Kukușca despre frica ei de lumea exterioară, dar nici el nu găsise o explicație pentru aceasta. Ceva din capul meu, cugetase ea atunci. Acum însă, când se afla afară, nu se mai gândea deloc la asta. În mintea ei nu era decât gol, la fel ca pe cerul de deasupra ei.

Treaptă cu treaptă. Chinuitor de încet.

Frigul avea s-o ucidă dacă nu mergea mai repede. Știa că în fiecare noapte oameni mureau înghețați pe străzile Sankt Petersburgului. Oameni fără bani, fără avut. Ea, în schimb, se putea bucura de un întreg hotel. Dacă nu ar fi zidul acesta care o despărțea de lumea dragă ei. Și distanța nesfârșită până la intrare.

Nu credea că va reuşi. Niciodată. Cu fiecare treaptă de care trecea, alta apărea sub ea. Un coborâş nesfârşit în întunericul pustiu.

Nici măcar nu simţea ură faţă de Maxim şi ceilalţi, în sufletul ei fiind loc doar pentru spaimă. O spaimă teribilă care o consuma şi la care se adăuga frigul insuportabil.

Dar până la urmă ajunse jos. Cu vârful piciorului bâjbâi după următoarea treaptă, dar aceasta era adânc cufundată în zăpadă. Atinse pământul neted, acoperit de troiene de zăpadă ca întreg Petersburgul.

Piciorul i se afundă în zăpadă, dar nu foarte mult: era prea uşoară. Se împletici încurcându-se în mantie, strănută, se opinti de peretele hotelului, dar rămase în picioare. Dacă s-ar prăbuşi acum, nu s-ar mai ridica. Neantul de deasupra ei ar împinge-o adânc în zăpadă ca cizma unui uriaş.

„Mai departe! Să merg mai departe!“

Se târî cu spatele sprijinit de perete. Acesta-i oferea un pic de reazăm şi cel puțin într-o direcție o ferea de lumea exterioară. Astfel, nu se simțea lipsită de orice protecție.

Dumul până la următorul colț se dovedi extrem de chinuitor. Aleea îngustă dădea în altă străduță. Dacă scara de urgență se afla în spatele hotelului Aurora, însemna că ajunsese în lateralul clădirii. Drumul de-a lungul străduței până în bulevardul Neva şi la intrarea principală a hotelului i se părea lui Maus nesfârşit, ca şi cum cineva i-ar fi cerut să parcurgă la pas întreaga Siberie.

„Nu ai nici o şansă, îi şoptea o voce interioară. Nu reuşeşti. O să mori. Mai bine te întinzi aici, în zăpadă. Să îngheți nu doare; aşa ți-a zis Kukuşca – doar adormi.“

Nu renunță. Nu încă.

În spatele vârtejurilor de zăpadă văzu lumini scânteind în depărtare: capătul străduței, felinarele cu gaz de pe bulevardul Neva.

Zăpada moale de sub picioarele ei și mantaua prea lungă îi îngreunau mișcările. Cu spatele la perete, ținând mâinile cu degetele răsfirate lipite de piatră, se târa mai departe. Acum strângea pleoapele pentru a nu mai vedea lumea înconjurătoare. Frigul o consuma ca un foc.

În întunericul din spatele pleoapelor se formă o imagine ca o pictură care venea din străfundurile memoriei. O siluetă colțuroasă. Turnuri și creneluri, care străpungeau ca pumnalele cerul cuprins de ninsoare, undeva sus, pe o culme abruptă.

Maus deschise ochii. Imaginea se șterse. Era înconjurată de zăpadă. Lumina strălucea mai aproape, dar simțea cum se poticnește tot mai mult. Maxim și ceilalți băieți ar fi pedepsiți dacă ea ar îngheța aici afară? Puțin probabil. Nimeni nu ar da vina pe ei. Era doar băiețoaica la fel de ușor de înlocuit ca un geam spart.

Picioarele i se afundau tot mai mult în troienele de zăpadă; deja nu-și mai simțea degetele de la picioare. Strada principală putea tot atât de bine să se afle la capătul celălalt al lumii. Era prea târziu. Prea frig. Și era afară.

Imaginea din fața ochilor se tulbură și dispăru complet când, trecând cu ultimele forțe de colțul clădirii, intră în conul de lumină al unui felinar. Aici se prăbuși. Răsucindu-se pe o parte, văzu la oarecare depărtare luminile de la intrarea principală în hotel, decorațiile aurii și ușa rotitoare. Mult prea departe.

Se simțea atât de obosită. Și acum îi era cald. La asta se referea Kukușca. Să înghețe nu era înspăimântător, dacă ai trecut de ce era mai greu. Se simți cuprinsă de o toropeală plăcută – era cald, moale și ea se liniștise.

Cineva se afla lângă ea.

Imposibil. Nu așa de târziu noaptea și pe așa un frig.

Dar totuși era adevărat. Cineva era cu ea, cineva care se apleca asupra ei și o mângâie pe frunte. Deodată simți ca și cum mâna care o atingea îi împrăștia căldură în trup. Deodată, în fața ei se găsea un curcubeu de culori.

– Sărmană fată, șopti o voce de femeie.

Apoi femeia păru să încremenească ca şi cum ar fi descoperit brusc ceva cutremurător.

– Miroşi ca ea!

„Ca cine?" se întrebă Maus. Dar nu-i păsa, căci se trezi ridicată ca un cățelandru flămând şi purtată în lumina felinarelor spre intrarea boltită a hotelului.

Curând va fi înăuntru. Din nou în Aurora! Gândul îi dădu puteri noi.

– Pot merge... singură.

– Desigur, zise femeia, dar o susținu mai departe.

– Vă rog... eu...

Şi apoi femeia o aşeză pe pământ, şi ea se trezi în picioare chiar în fața uşii rotitoare, până unde ajungea pe timp de vară covorul roşu.

Lumină. Căldură. Pereți. Tavan.

Siguranță.

Maus stătea în picioare, dar încă nesigură, cât pe ce să se poticnească. Privea în jur. Femeia dispăruse, dar căldura din trupul lui Maus rămase. Nu mai îngheță.

Cândva se împletici prin ușa rotitoare, agățându-și mantaua prea lungă. Maus o rupse în mers și o lăsă în urmă pe podea, ca pe o umbră pierdută. Portierul de noapte privi nedumerit după ea și îi strigă ceva, dar ea nu băgă de seamă.

Apoi ajunse în casa scării care ducea spre pivniță și, ținându-se de balustradă, se grăbi pe trepte în jos făcând să sară pietre, lemn și mortar în jurul ei.

Amintirea femeii păli odată cu căldura din trupul ei. Și în pivniță era frig, dar nu înghețul de afară.

Curând Maus ajunse în ungherul ei din subteran, unde dormea ziua și noaptea curăța pantofi. Se ghemui în fața sobei cu cărbuni, ascultând focul mocnind, și-și simți lacrimile înghețate de pe obraji topindu-se.

Capitolul în care aflăm secretul lui Maus. Şi despre steaua de fier

În dimineaţa următoare, Maus deschise uşa la baia cu aburi pentru bărbaţi. Nu reuşise să-şi alunge din trup tremurul de noaptea trecută, chit că se străduise. Dar mai mare decât frica şi ruşinea de oaspeţi era teama de a-şi neglija îndatoririle.

Baia cu aburi se afla la parterul clădirii, foarte departe de strălucirea sălii de intrare şi la capătul coridoarelor întortocheate. Pereții băilor în formă de cupolă erau acoperiți de sute de bucăți faianță strălucitoare, nici una mai mare decât o farfurie. Cel mai adesea formau mozaicuri artistice – scene de vânătoare din pădurile ruseşti, corăbii navigând pe mare sau peisaje subacvatice pline de fantezie. De la fierbințeală, uleiuri eterice şi sudoarea oaspeților mozaicurile se acopereau de o peliculă unsuroasă, mozolindu-se.

A doua îndatorire a lui Maus în hotel era să curețe faianța. Desigur, era imposibil să-i reuşească asta pe deplin. Înainte să termine de curățat partea superioară a cupolei, faianțele de jos se murdăreau la loc.

În fiecare zi se străduia să-și croiască drum prin aburii groși până în locul unde se oprise din curățat în noaptea precedentă și continua să dea luciul bucăților de faianță. Purta îmbrăcăminte ușoară de pânză, care o făcea greu de distins printre aburii groși. Și dacă vreunul dintre bărbații dezbrăcați din băi o remarca, oricum nu conta, toată lumea o lua drept băiat.

În timp ce înmuia cârpa în apă cu detergent, Maus se gândea la întâmplările din noaptea trecută. Dorise cu disperare să-i povestească lui Kukușca prin ce trecuse, dar acesta sosise chiar când îi începea programul de lucru ca dansator solitar. Vârâse un mesaj într-o crăpătură a dulăpiorului lui. Kukușca îl va găsi când va veni să îmbrace costumația lui de seară, foarte dichisită. Spre deosebire de mulți angajați, dansatorul nu locuia în Aurora, ci într-o locuință foarte mică de pe celălalt mal al Nevei. Primăvara și vara pervazurile căsuței lui erau înțesate de flori. Când nu lucra, stătea la fereastră, privea peste flori spre râu și sorbea cu nesaț parfumul lor. Uneori, nu des, îi povestea lui Maus despre asta, dar ea nu simțea dorința de a se bucura de flori ori de priveliștea asupra Nevei. Patru pereți din piatră și un acoperiș – iată tot ce-și dorea.

Maus coborî de pe scara pe care o folosise și se dădu un pic mai încolo. Se străduia să nu privească nici în dreapta, nici în stânga. Nu-i plăcea să-i vadă pe bărbați. Unii își acopereau șoldurile cu un prosop, majoritatea însă umblau goi. Mulți erau bătrâni și grași, iar siluetele lor se profilau prin aburi ca dinozaurii din negura timpurilor străvechi.

Dădu să apuce găleata cu soluție de spălat, când degetele îi alunecară pe suprafața alunecoasă. Vasul căzu cu un plescăit pe podeaua acoperită cu gresie.

Înainte ca Maus să poată schița un gest, din aburi se ivi lângă ea un colos de carne, călcă desculț în băltoacă și alunecă. Bărbatul gras se prăvăli cât era de lung pe podea, scoțând un zgomot oribil.

Strigă, dădu să se ridice, dar alunecă din nou și rămase întins înjurând de mama focului și văicărindu-se. Înainte ca el s-o poată descoperi și s-o învinovățească, Maus își luă găleata și scara și se pierdu în aburii groși, care o ascundeau de privirile bărbatului.

„Nu trebuie să mă ascund, gândi ea.

Trebuie să-mi înfrunt frica.

Trebuie să merg afară. Din proprie inițiativă. Trebuie să-mi demonstrez că pot, doar să vreau."

Dar deocamdată fugi de acolo înainte ca țipetele grăsanului să-i alerteze pe ceilalți. Ascunse scara, găleata și detergenții într-o nișă și fugi pe ușa celei mai joase băi cu cupolă. În dreapta și-n stânga se aflau vestiarele. Nimeni nu veni spre ea. Trecu de ușa care dădea într-un coridor rezervat curierilor, părăsind încăperea caldă și umedă a băilor. Ca o locomotivă lăsa în urma ei o dâră de aburi. Bine barem că o zbughise așa de repede, fără să lase urme. Lumina de pe coridor era slabă și pâlpâia. Existau câteva coridoare ca acesta în Aurora; arătau ca niște tunele săpate în stâncă și erau folosite doar de personalul hotelului.

Cineva păși spre ea desprinzându-se de un perete umbrit.

– Kukușca?

Maus se opri cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul păși în lumina unui bec. Lumina i se revărsa ca mercurul pe umerii largi și pe trăsăturile grosolane.

Maus se nelinişti pe dată când bărbatul o luă la rost cu vocea gâtuită.

Agitaţie în baie! Şi tu prin preajmă!

Paznicul.

– Agitaţie?

„Nu te poticni. Nu-i arăta cât de teamă ţi-e de el." Aşa deci. De ce aflase el atât de repede? Şi cum de ajunsese pe dată aici? Dar apoi îşi dădu seama că paznicul ştia *totul*. Mereu cu o idee mai repede şi mai bine decât ceilalţi. În special lucrurile neplăcute.

Paznicul nici nu clipi.

– Unde vrei să te duci?

– Am primit o însărcinare specială de la *concierge*, minţi ea. Jos în spălătorie. Să prind şobolani. Spălătoresele s-au plâns şi în afară de mine nu s-ar ocupa nimeni de asta. Maus ar fi dorit să nu se oprească din turuit, să țese tot mai mult pânza ei de minciuni pentru a nu-i da ocazia paznicului să o ia la întrebări. Trebuie să ajung în spatele ciubărului, adăugă ea. Şi deasupra măngălăului. Nu-i prima dată, ştiți, şi de cele mai multe ori...

– Ai undeva o ascunzătoare, o întrerupse el, fără să ia aminte la vorbele ei.

– De cine m-aş ascunde?

Ca şi cum nu era clar că întrebarea era absurdă.

– Ascunzi lucrurile pe care le furi.

– Dar nu fur!

Paznicul îşi ridică mâna şi o cuprinse de braț. O strângea atât de tare că o durea.

– Du-mă acolo! ceru el.

O a treia voce rezonă în întunericul coridorului.

– Ce se petrece aici? întrebă cineva pe un ton revoltat, apropiindu-se cu paşi repezi. Kukuşca ajunse lângă ei. Vreau să aflu ce faceţi aici!

Kukuşca îl privea pe paznic direct în ochi rezistând privirii bărbatului mătăhălos şi muşchiulos cu o încredere de sine pentru care Maus şi-ar fi dat braţul drept.

Paznicul nu-şi retrase mâna. Stătea acolo ca un om mecanic fără cablu.

Doar ochii-i erau plini de viaţă. În ei se citea o mânie fără margini.

– Daţi imediat drumul copilei!

Kukuşca era curajos dacă nu se temea să se pună cu colosul din faţa lui. Era un bărbat zvelt, deloc slab sau firav, dar cu siguranţă nu atât de puternic ca paznicul cu statura lui impresionantă. Părul lui încărunţit prematur se vedea alb ca zăpada în lumina pâlpâitoare de pe coridor. Doar când râdea puteai bănui că era mai tânăr decât părea la prima vedere. Patruzeci şi ceva, după cum ştia Maus. Cam de vârsta paznicului.

Palma uriaşă mai slăbi strânsoarea, apoi se încleştă cu vigoare smulgându-i un geamăt de durere, după care-i dădu, în sfârşit, drumul. Maus rezistă impulsului de a o zbughi, rămase locului şi-şi ridică revoltată bărbia.

– Zice că am furat.

– Şi? întrebă Kukuşca, fără să-şi scape din ochi oponentul. Aşa e?

– Nu.

Cuvântul o ardea pe gâtlej ca otrava. Una era să-l mintă pe paznic, alta pe Kukușca.

– Așadar, întrebă el, ce vreți de la fată?

– Nu-i treaba ta, mârâi paznicul.

– Cum mi se pare, nu încape îndoială că e cazul să intervin, ripostă Kukușca cu politețea lui obișnuită.

Vorbea mereu elevat, aproape ca actorii veniți să joace la Teatrul Alexandru de pe bulevardul Neva, care înnoptau aici în hotelul Aurora. Era mai educat decât jumătate din personalul hotelului la un loc și avea bună-cuviință cât pentru toți ceilalți. Lucrase ca învățător, înainte să-și piardă postul și să fie nevoit să anime în hotel femeile singure invitându-le la dans. Femeile îl plăceau pentru că arăta bine și prezența lui era tot atât de îngrijită ca și cuvintele cu care le întreținea în timp ce valsau.

El și paznicul se măsurară din priviri deasupra capului lui Maus. Se înfruntau ascuțimea minții și forța pură.

„Imediat or să mă înșface de brațe și fiecare va trage în direcția lui", îi trecu ei prin cap. Dar deodată i se păru că nu mai era vorba de ea, ci de un alt conflict, mult mai vechi.

Paznicul își strânse pe nevăzute pumnul.

– Nu aveți nimic de zis aici. *Dansați* doar.

Spusese asta atât de disprețuitor, ca și cum Kukușca ar fi fost hoțul, nu ea. Lui Maus i se strânse inima.

– Presupun că aveți dovezi privind vinovăția ei? Fără să se lase provocat, Kukușca făcu un semn spre Maus. Dacă așa este, să mergem toți trei la direcțiune și acolo puteți spune ce doriți.

– Nu are nimic! sări Maus impertinentă. Doar că nu mă poate înghiți.

Aceasta pentru că nimeni nu o putea suporta în afară de Kukuşca.

Paznicul deschise din nou pumnul, deşi nu pentru că îl impresionaseră cuvintele dansatorului. Ştia că avea tot timpul din lume. Maus nu va pleca de acolo. N-ar avea unde să se ducă.

Paznicul se răsuci pe călcâie şi plecă de acolo. Fără alt cuvânt. Fără măcar să arunce o privire ameninţătoare. Nu lipsea decât zăngănitul unui mecanism care să-l pună în mişcare. Se întorsese, o luase înainte şi acum se îndepărta. În următoarele nopţi va trebui să fie groaznic de atentă la el.

Apoi paznicul se pierdu din vedere, dispărând după următorul cot. Se auzi zgomot de paşi, apoi uşa de la băi deschizându-se.

– Ce om grosolan! exclamă Kukuşca revoltat.

– Este periculos, spuse Maus,

– Pentru că este prost şi necioplit.

– Are ceva cu mine.

Kukuşca surâse şi-i trecu mâna prin păr. Era singurul care avea voie să fie aşa familiar cu ea, nu că ar mai fi încercat cineva.

– Ţi-am primit solia, zise el serios.

– Kuku, oftă ea, asta nu-i o solie, ci doar o bucăţică de hârtie cu câteva cuvinte mâzgălite pe ea.

– Conţinutul contează, nu exteriorul.

Era una dintre vorbele lui preferate, aşa că surâseră amândoi.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, o invită el. Ce ţi-au mai făcut băieţii ăştia de data asta?

Ea îi povesti tot, în timp ce îl însoţea spre sala de intrare. Kukuşca va trebui în curând să înceapă lucrul.

Maus îi povesti fără reticențe despre Maxim și ceilalți, pentru că de la el învățase și altceva în afară de scris și citit: că îți e de ajutor să-ți împărtășești grijile cuiva. Kukușca era un bun ascultător. Nici el nu știa mereu ce era de făcut și probabil că nu ar fi avut soluții dacă-i povestea despre necazul cu pozna din baie. În ce-i privește pe Maxim și camarazii săi, se mărginise să comenteze:

– Mai multe nu știu.

Maus ridică din sprâncene.

– La asta trebuie să mă gândesc data viitoare când mă lasă să înghet.

– Nu. Dar dacă te întâlnești cu ei pe coridoare sau în lift, privește-i în ochi. Nu te feri de ei. Le ești superioară, asta trebuie să-ți zici mereu.

– Dar sunt mai puternici, zise ea. Şi mai mari! Iar *concierge*-ul le ia apărarea indiferent ce fac.

– Pentru că sunt ca el. *Concierge*-ul se regăseşte în ei. Dar nu este un om prost şi ştie ce zace în tine. Ştie că tu ai mai multă minte decât toți îngeraşii lui ferchezuiți la un loc şi de asta nu te place.

Maus ştia bine că *concierge*-ul nu putea s-o înghită. Dar să mai audă asta şi din gura lui Kukuşca nu-i cădea prea bine.

– De la mine ai deprins scrisul şi cititul, continuă Kukuşca. Nu ca ceilalți într-o şcoală adevărată cu câteva ore de predat pe zi, teme şi amenințarea de a fi pedepsiți dacă nu ştiu lecția. Tu ai învățat mult mai repede şi din mers. Cât am fost învățător, nu am mai întâlnit nici un elev care să înțeleagă totul aşa de repede ca tine.

– Nu te pricepi să umbli cu minciunici, Kuku.

– Buna intenţie contează, zâmbi el şi apoi adăugă serios: Şi în plus acesta este adevărul.

– Mulţumesc, zise ea. Nu mă supăr că umbli cu minciunici.

– Nu o fac.

Ea îl îmbrăţişă.

– Chiar nu mă supăr.

Paznicul avea dreptate. Exista într-adevăr o ascunzătoare. Unul dintre primele ei furtişaguri, piatra de temelie a existenţei ei ca hoţ, fusese cheia de la pivniţa cu vinuri. Atunci observase ea ce uşor era să şterpeleşti.

După ce se despărţi de Kukukşca, se duse la ascunzătoarea ei grăbită, dar nu peste poate, aruncând multe priviri peste umăr. Nu o urmărea nimeni.

Descuie uşa pivniţei cu vinuri, se strecură înăuntru şi trase repede zăvorul după ea. Abia apoi aprinse lampa electrică care avea o strălucire gălbuie de dinţi stricaţi şi pâlpâia neîncetat.

Pivniţa cu vinuri cuprindea trei încăperi boltite, fiecare lungă de cincisprezece metri. Existau două duzini de stâlpi grosolan cioplіţi, care susţineau tavanul jos şi aruncau pe podea un model de umbre alungite alternând cu zone de lumină pâlpâietoare. Aurora se mândrea cu una dintre cele mai valoroase colecţii de vinuri din tot ţaratul. Maus se îndoia că era adevărat, căci, dacă era aşa, cum ar fi putut şterpeli ea atât de uşor cheia? Nici măcar nu se schimbase încuietoarea.

Nu-i plăcea vinul, dar îndrăgea atmosfera încăperii boltite. Tavanul era aşa de jos şi greu că alunga orice gând la lumea exterioară. Mirosea puternic a lemn de la ciubărele din pivniţa

din spate și de la dopurile sticlelor așezate pe polițe. Și vinurile răspândeau o aromă proprie, uneori dulceagă, alteori mai aspră, care te amețea altfel decât alcoolul. Pentru Maus era ca și cum și-ar fi tras o tapiserie viu colorată peste cap, sub care in închipuirea ei se petreceau cele mai minunate lucruri.

Alții s-ar fi înfiorat aici jos. Existau multe unghere neluminate unde să se ascundă fantome cu duiumul. Pe după dulapuri trăiau șobolani, dar aceștia erau destul de isteți să se ascundă când venea pe acolo bucătarul-șef; nu lăsau nici cea mai mică urmă. Doar Maus descoperea când și când câte un șobolan, căci copiii pivniței nu au teamă unii de alții.

În spatele ultimului ciubăr din pivnița din spate exista o spărtură în zid. Nimeni în afară de Maus nu știa de ea. Nu-și mai putea aminti când o descoperise – parcă ar fi știut din totdeauna de existența ei.

Poate pentru că se născuse aici jos.

În această pivniță, sub aceste bolți umbrite, Maus văzuse lumina lumii sub forma strălucirii pâlpâitoare a unei lămpi.

Ultimul ciubăr era gol, cum a fost mereu. Maus credea că era permeabil și de aceea nimeni nu-l folosea. Cu puțin efort, il putea rostogoli puțin într-o parte, până se ciocnea de peretele curbat al următorului ciubăr. Așa ajungea la spărtura din zid și la ascunzătoarea ei.

Maus se strecură cu spatele în deschizătură și trase ciubărul la loc. Din cauza spațiului strâmt, aceasta era destul de greu, dar se obișnuise de mult cu manevrele necesare. In cele din urmă aprinse o lampă de petrol aflată pe podea la îndemână.

Pesemne mai demult aici se afla o deschizătură mai mare in zid, căci mortarul din jurul spărturii era mai deschis la

culoare decât tencuiala celorlalţi pereţi din pivniţa cu vinuri. Probabil deschizătura fusese acoperită în grabă şi nu cu multă iscusinţă, căci din zid se desprindeau uşor bucăţele şi Maus, dacă ar fi dorit, ar fi putut lărgi cu mâinile goale spărtura, aşa de prost se ţineau cărămizile.

Dincolo de spărtură urma un coridor scurt, cu pereţii prăfuiţi. Dintre grinzi una căzuse de-a curmezişul tunelului.

La circa cinci paşi în spatele grinzii putrezite coridorul se înfunda în faţa unui perete din lut şi mortar. Tunelul nu măsura mai mult de opt paşi în lungime şi trei în lăţime. Locul nu ar fi fost plăcut dacă Maus nu l-ar fi ornat cu ajutorul obiectelor şterpelite, preschimbând pe cât posibil coridorul întunecat într-un salon demn de toate mărimile.

Dincolo de grindină, pe ultimii cinci metri ai tunelului acoperise pereţii laterali cu mătase roşie. Doar peretele din fund nu era acoperit; aici atârna un portret în ulei al unui nobil uitat de lume, care spre deosebire de cei mai mulți aristocrați pictați privea prietenos din rama lui aurită. Maus nu-i ştia nici numele, nici rangul, dar se gândise că nu strică să privească din când în când un chip prietenos. Bărbatul era încă tânăr, nu avea barbă şi părul negru îi dezvăluia fruntea.

În cutii de pălării frumos ornamentate, şterpelite de-a lungul anilor din camerele oaspeților bogați, Maus îşi ținea celelalte achiziții: câteva cărți, jumătate de duzină de pene de scris şi călimări, cutii de ținut trabucuri şi o batistă brodată, o carafă cu brățări şi broşe fără mare valoare. Maus era atentă să nu fure nimic prea valoros. Nu urmărea să pricinuiască pagubă cuiva sau să se îmbogățească. Şi cui i-ar fi putut vinde obiectele de valoare? Nu, ce-o interesa era emoția provocată de vederea acestora şi să aibă câte un

lucru cu adevărat dorit de ea: o trusă de machiaj, cu care încercase să-și dea înfățișarea unei adevărate doamne, sau o oglinjoară pe care o spărsese imediat ce se privise în ea de supărare că nu arăta mai bine.

În mijlocul coridorului se afla ceva ce Maus nu șterpelise, ci găsise aici când se strecurase prima dată în ascunzătoare. Inima agoniselii ei de fleacuri și mărunțișuri.

Steaua de fier.

Ce era exact, Maus n-ar fi putut spune. Era un obiect straniu, o sferă care-i ajungea până la brâu, dintr-un metal acoperit de o pojghiță verzuie. Suprafața sferei era presărată cu țepi cât degetul mare, cu capetele rotunjite. Pe o parte a ei se afla un șurub bine prins, cât unghia de gros. Din curiozitate, Maus îl scosese o dată; în spatele lui se afla o mică deschizătură spre interiorul stelei de fier, largă cât să vâri o agrafă prin ea. Maus nu reușise să înțeleagă cărui scop servea această deschizătură, așa că pusese șurubul la loc și nu-l mai scosese.

Indiferent cine adusese aici steaua de fier, părea că nu-l mai interesa. În afară de Maus nu mai venea nimeni aici. Acum, steaua de fier îi aparținea ei. Și asta era esențialul, socotea ea.

Nu este nevoie de multă deșteptăciune pentru a aduna unu cu unu. Era clar că steaua de fier nu putea trece prin spărtura prin care se strecura Maus. Deschizătura zidită ulterior fusese probabil făcută pentru a aduce aici acest neobișnuit obiect; probabil că și tunelul fusese săpat tot numai în acest scop. Cineva așezase în acest loc sfera ciudată și apoi zidise deschizătura, mai puțin spărtura îngustă rămasă. Totul era un mister

care o preocupa pe Maus de mulți ani încoace și nici până azi nu găsise un răspuns mulțumitor.

Adesea ședea în mijlocul lucrurilor șterpelite și se uita atent la steaua de fier, ca și cum ar aștepta ca aceasta să-i vorbească într-o zi și să-i dezvăluie secretul ei. Nu-și pierdea speranța să dea de proprietarii ei de odinioară.

Sub pictura în ulei de pe peretele din fund se afla un teanc de perne. Pe cele mai multe Maus le adusese în pivniță de ani buni, iar aerul uscat din tunel le ferise de putrezeală și mucegai. Fata se culcuși pe perne, așeză lampa cu ulei pe podea și luă în mână o carte. Nerăbdătoare, dădu la pagina unde rămăsese cu o zi în urmă. Era o carte veche, cu filele îngălbenite și cu marginile fărâmicioase. Kukușca o învățase pe Maus să scrie și să citească – nimeni altcineva nu considera necesar să o învețe ceva care să nu țină de curățarea pantofilor și frecatul faianței. Nu era foarte rapidă și uneori trebuia să citească de două ori un cuvânt pentru a-i prinde sensul.

Era cât pe ce să afle cum se termina povestea despre țarevіciul Guidon și dragostea lui pentru Prințesa-Lebădă, când își aminti de broșă – de broșa aurie pe care o azvârlise într-o pereche de ghete străine.

Cândva în timpul nopții trecute își adunase puterile și strânsese restul de pantofi clătinându-se pe picioare și pradă unei amețeli groaznice. Dar cele două încălțări de la Apartamentul Țarului dispăruseră din fața ușii și, odată cu ele, și broșa furată. Maus nu se simțea în largul ei la gândul că unul dintre oaspeții care înnopta acolo găsise fără îndoială broșa.

Își șterse o lacrimă de pe obraz – of, se gândi, ce aiurea și copilăros e să plângi dintr-atâta –, puse grijulie cartea deoparte și sări în picioare.

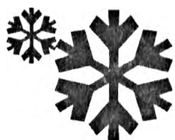
Apoi parcurse grăbită pivnița cu vinuri, stinse lumina, încuie ușa în urma ei și fugi cât o țineau picioarele în direcția pivniței cu pantofi. Becurile de la colțurile coridoarelor străluceau slab, dar și așa reprezentau un lux cum nu-și puteau permite decât foarte puține clădiri din Sankt Petersburg; lumina electrică era încă tot atât de prețioasă ca podoabele celor care se perindau în strălucirea ei. Alți angajați care coborau aici luau cel mai adesea lămpi cu ei pentru a alunga umbrele și propria frică. Dar Maus cunoștea fiecare ungher, astfel că-și putea croi drumul în întunericul de nepătruns.

În odaie își scoase veșmântul lipicios de lână și-și trase pe ea uniforma. Cu două mișcări rapide de mână își aranjă franjurile aurii de la umeri, își netezi jacheta și pocni în joacă din călcâie.

Gata să pornească la drum.

Gata să recucerească broșa buclucașă.

Capitolul în care Maus o întâlnește pe Crăiasa-Zăpezii, precum și pe tânărul mut

Maus își împinse căruciorul cu pantofi spre lift și sună chemând ascensorul. Îl privi curajoasă pe tânărul care trase grilajul pentru ea. Observă că poți privi oameni în ochi şi totuşi prin ei. Asta o încurajă şi avu sentimentul că tânărul era surprins; îl recunoscu imediat – era unul dintre cei care noaptea trecută stătuse pe rândul din față. Ce hidos arătase în pijamaua lui dungată şi prea mare! Cel mai bine i-ar fi spus asta în față, dar Maus nu avea atâta curaj.

Altfel decât de-obicei, Maus îşi începu munca de la etajul de sus. Cu inima bătându-i năvalnic în piept împingea căruciorul pe aceleaşi coridoare pe care cu o zi în urmă o alergase paznicul. I se părea că frigul pe care-l observase deunăzi cuprinsese întreg etajul. Celelalte apartamente de la etajul al cincilea nu erau locuite, aşa că nimeni nu se plânsese că nu e cald. Maus îşi propuse să vorbească cu îngrijitorul.

Fata împinse șovăielnic căruciorul lângă perete, înghiți în sec ca să scape de nodul din gât și ciocăni ușor cu degetul în ușa de la Apartamentul Țarului. Era prea încet, dar aşteptă totuşi un timp până încercă din nou, de data asta niţel mai tare.

În apartament se auzi o uşă interioară deschizându-se și paşi pe covor. Frigul o învăluia pe Maus, făcându-i pe picioare pielea de găină.

Fata își ținu capul mai sus, așteptându-se ca cineva s-o privească de sus în jos. Totuși ușa se crăpă cât să se ițească un ochi și cineva o privi de la înălțimea ei.

– Mă scuzați, zise Maus cu voce tremurătoare. Scuzați vă rog deranjul.

Ușa se deschise mai mult. În fața lui Maus stătea un tânăr cu părul castaniu și țepos și purtând haine zdrențăroase, nepotrivite pentru cineva care-și permitea să locuiască aici. La prima vedere ai fi crezut că este un vagabond.

Tânărul o privi pe Maus mărginindu-se să încline scurt din cap.

Aceasta o zăpăci și preț de o clipă nu știu ce să facă. Dar se liniști și zise:

– Eu... eu fac parte din personal. Adun pantofi și-i curăț.

Din nou tânărul înclină din cap.

– Din păcate, am făcut o încurcătură. Ieri-seară.

„Sunt ochii lui, se gândi ea. Ceva este diferit la ei.“ Erau castanii ca și părul lui, dar nu culoarea, ci altceva-i atrăgea atenția la acești ochi: nu aveau o parte albicioasă. Irisul ținea de la un colț al ochiului la celălalt. Și pupilele-i erau uriașe. „Ochi frumoşi, se gândi ea. Ochi stranii.“

Era un flăcău sălbatic, ciufulit și deșirat și cu gâtul cu mărul lui Adam proeminent. Se mișca un pic nesigur, ca și cum n-ar ști cum să-și țină mâinile și picioarele, și era doar nițel mai înalt ca ea. Ar fi fost greu să-i estimezi vârsta.

– Cine-i acolo?

Vocea unei femei răzbătea din fundul apartamentului. Suna plăcut. Ți-ai fi imaginat că era glasul unei femei tinere și prietenoase.

Tânărul privi peste umăr, apoi din nou spre Maus, tăcând chitic. Buzele i se mișcară, dar nu scoase nici un sunet.

„Nu poate vorbi, tresări Maus. Este mut!"

– Scuzați deranjul, *madame,* strigă ea grăbită, când își dădu seama că tânărul nu știa cum să procedeze.

O numise pe cea care înnopta în apartament *madame,* pentru că nobilimea rusă adora limba și modul de viață franceze.

În fundal se auzi un zornăit. Probabil undeva se mai deschise o fereastră pentru că o pală de aer rece ca gheața o izbi pe Maus pe deasupra umerilor tânărului. Fetei îi era așa frig că s-ar fi dat un pas înapoi.

– Mă scuzați, zise ea din nou.

Tânărul privea agitat când la ea, când la cineva care venea din spate. Maus nu auzea zgomot de pași. Totuși repetă explicația de mai-nainte. Tocmai spunea: „am făcut o încurcătură", când femeia din spatele băietanului intră în raza ei de vedere, îl dădu pe acesta ușor în lături și deschise larg ușa.

Maus nu mai văzuse în viața ei pe nimeni cu așa o înfățișare. Pe nimeni atât de frumos și diferit totodată. Femeia era neobișnuit de înaltă, și asta nu se datora doar pantofilor cu tocuri înalte de cristal, pe care-i purta. (Maus nu se uitase la încălțările băietanului, dar pesemne lui îi aparțineau ghetele

tocile în care ascunsese broșa.) La prima vedere, rochia femeii era simplă, foarte strâmtă și albă, fără ornamente cum era pe placul doamnelor bogate. Nu purta podoabe, și de ce ar fi purtat? Lângă chipul ei orice nestemată ar fi pălit. Avea părul blond-deschis, prins sus în coc; doar câteva șuvițe lungi îi cădeau pe umeri. Avea tenul atât de deschis, că ai fi zis că nu stătuse niciodată la soare.

Femeia o măsura pe Maus cu privire glacială.

Ce vrei?

Întrebarea nu suna nepoliticos, în ciuda adresării directe. Cu așa o voce ar fi putut blestema fără să jignească pe nimeni.

Maus depănă poticnindu-se povestea pe care și-o pregătise. Cu câteva minute i se păruse plauzibilă tocmai pentru că suna prostește – cine ar născoci așa o minciună? Dar, acum, rostită cu voce tare, i se păru și ei cusută cu ață albă. Spunea că unui oaspete îi căzuse broșa într-un pantof de-al lui. Ea, făcând curățenie, descoperise broșa și o pusese deoparte. Totuși probabil că alunecase din greșeală în altă încălțăminte și ea spera să fie vorba de una din încălțările din acest apartament. Cu o fețișoară deznădăjduită, afirmă că ar fi concediată dacă nu s-ar găsi broșa care trebuia să ajungă la proprietarul ei de drept.

– Așa, așa, zise femeia cu ten deschis din pragul ușii, fără a trăda prin vreun gest dacă ghicise sau nu că Maus nu spunea adevărul.

Băietanul se retrăsese în vestibulul apartamentului. Maus nu-l putea vedea, dar bănuia că stătea lângă ușă ca și înainte.

– Îmi pare foarte rău să vă deranjez, zise Maus, dar n-ați putea să verificați? În... în pantofi, vreau să zic.

Femeia continuă să o măsoare din priviri, apoi se uită într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce părere avea tânărul.

– Nu spuneai ieri că pantofii nici n-au fost curăţaţi? îl întrebă ea.

Cuvintele ei trădau supărare, nu însă şi tonul ei, la fel cald şi melodios ca mai înainte.

Pe Maus o străbătu un fior. În agitaţia ei făcuse cea mai mare greşeală posibilă: Sigur că încălţările nici măcar nu ajunseseră în pivniţă. Cineva – băietanul sau femeia – le readusese în apartament înainte ca ea să apuce să le adune! Era aşa protesc să uite un amănunt atât de important că-i venea să ţipe de supărare.

Dar era prea târziu să-şi retragă cuvintele. Şi, în plus – iar asta era cel mai surprinzător –, se trezi că are un aliat.

– Te-ai înşelat? îl întrebă femeia pe băietan, ca şi cum acesta i-ar fi zis ceva; prin semne, probabil.

În orice caz, Maus nu auzise nimic. Chipul alungit, palid şi minunat se întoarse din nou spre ea. Şi deodată ceva se schimbă în expresia lui, indiferenţa lăsând loc unui interes plin de uimire.

Cu o mişcare elegantă, femeia se aplecă şi-şi apropie faţa de Maus.

– Să fie posibil? murmură ea.

– La ce vă referiţi, *madame?*

Maus îşi dădu puţin capul şi umerii pe spate, dar fără să facă un pas înapoi. Mirosea ceva femeia la ea?

Apoi străina se trase înapoi.

– Acum, înseamnă că broşa pe care am găsit-o este a ta. Se dădu un pas într-o parte. Poftim înăuntru!

– Pot să aştept şi afară.

O scânteie de nerăbdare străfulgeră ochii albaștri ai femeii.

Vino înăuntru am zis.

Era un ordin, dar spus cu vocea ei suna ca o rugăminte politicoasă.

Maus trecu pe lângă femeie, intrând în apartament. Numai vestibulul fără ferestre era de trei ori mai mare decât pivnița în care curăța ea pantofi. Vestibulul mai avea încă două uși. Una, care ducea în baie, era închisă; cealaltă stătea larg deschisă lăsând să se vadă dormitorul uriaș. Afară era de mult întuneric, dar în încăperea cu uriașul pat cu baldachin cu stele domnea o lumină argintie, ciudată, ca și cum luna plină ar sta chiar în fața ferestrei. Totuși, cum afară ningea încă, ceea ce însemna că cerul era acoperit de nori.

Maus rămase aproape de intrare. Femeia schița un surâs, dar ochii ei nu zâmbeau. Închise ușa în spatele lor.

– Podoaba pe care o cauți se află în dormitor.

Abia acum Maus simți frigul din jur. Nu observau cei doi ce rece era aici? Maus vedea cum răsuflarea ei forma aburi, la fel ca cea a băietanului. Doar în fața femeii nu se vedea nici cel mai mic rotocol de abur.

Nu trebuia să vină aici, se gândi ea cu nervozitate. Ce mare importanță avea broșa aia? Dar acum se afla aici și nu exista cale de întoarcere.

Îngăimând un „mulțumesc", merse în fața celor doi în dormitor. Peretele din stânga ei consta doar din ferestre, afară întinzându-se o terasă largă. Dincolo de geam ningea cu fulgi mari și grei. Dar înainte să apuce Maus să caute sursa de lumină argintie, femeia aprinse lumina. Pe tavanul înalt se aprinseră becurile unui candelabru inundând cu lumină

electrică patul, comodele, fotoliile şi picturile. Strălucirea argintie dispăru pe dată, ca pulberea zânelor.

Femeia nu i se mai părea acum ca pogorâtă dintr-un basm, chiar dacă strălucirea becurilor nu-i micşora cu nimic frumuseţea. Dar părea mai bătrână, cu zece ani cel puţin, iar părul ei argintiu îşi pierduse strălucirea devenind lipsit de luciu, aproape cenuşiu. Şi îmbrăcămintea băietanului, care stătea neliniştit în cadrul uşii de la dormitor, părea mai prăfuită decât înainte. Maus avea impresia că el era speriat de ceva.

– Nu vreau să vă deranjez, zise ea cu o voce piţigăiată, demnă de numele[1] ei.

Femeia se aplecă spre tânăr şi-i şopti ceva la ureche. Ochii lui mari şi întunecaţi se lărgiră. Un fior o străbătu pe Maus pe spinare, dar ea abia de-şi dădu seama de frigul din încăpere. Mai degrabă avea impresia că gerul îi cuprindea membrele şi articulaţiile, ca şi cum ar fi pe punctul de a îngheţa.

Băietanul nu se mişcă din loc, doar îi aruncă o privire lui Maus. Femeia spuse un cuvânt, pentru prima dată pe un ton iritat. Maus nu înțelegea ce zisese.

– Pot pleca, murmură Maus. Chiar nu mă deranjează.

– Tu rămâi, porunci femeia.

Băietanul ezită preț de o clipă, apoi se întoarse, parcurse grăbit vestibulul şi porni pe coridor, trăgând după el uşa de la intrare.

Femeia puse o mână pe clanța uşii de la dormitor. Cristalele candelabrului zornăiră uşor când lui Maus i se blocă ultima cale de evadare.

– Ce vreți de la mine?

---

[1] „Maus“ înseamnă şoarece în limba germană. (n.tr.)

Deodată îi venea greu să vorbească. Poate că-i înghețaseră coardele vocale sau fălcile nu o mai ascultau. Frigul o înconjura din toate părțile, punea stăpânire pe ea și totuși se simțea altfel decât gerul de afară. Maus nu avea senzația că îngheață, ci mai degrabă că frigul o slăbește.

Ești o hoață, copila mea.

Femeia parcurse cu pas încet încăperea oprindu-se în dreptul ferestrei. În drumul ei trecuse de niște cufere și geamantane uriașe și de un paravan din pânză, care separa un colț al camerei. În fața lui stăteau mai multe perechi de pantofi din piele simpli, toți la fel de uzați; practic rămăseseră din ei doar tălpile și fâșii de piele. De paravan atârnau haine ponosite, cămăși și pantaloni simpli, cum purta tânărul mut; toate erau vechi, găurite și putrezite. Maus nu înțelegea cum se potriveau atare încălțări și îmbrăcăminți cu luxul apartamentului și cu înfățișarea maiestuoasă a femeii.

– Hoții trebuie pedepsiți, continuă femeia, apropiindu-și chipul de fereastră.

În mod normal, geamul ar fi trebuit să se aburească de la răsuflarea femeii, dar nici urmă de așa ceva.

– Hoții dăunează ordinii publice. Și ordinea trebuie păstrată, aici și pretutindeni.

Ordinea publică? Despre ce vorbea? Lui Maus îi era tot mai greu să-și adune gândurile, ca și cum mintea îi îngheța fără dureri, dar indubitabil.

Femeia privea afară în noapte, unde ningea fără contenire acoperind terasa de nămeți. Sau își privea chipul oglindit în geam? Observa ea că părea mai bătrână și mai puțin impunătoare decât înainte?

– Zi-mi, ai întâlnit de curând pe cineva pe care nu l-ai mai văzut în hotel?

Lui Maus îi venea greu să se concentreze – la cuvintele femeii, la situaţia în care se afla, la ceva anume.

– Ei? întrebă femeia, acum nerăbdătoare, şi se întoarse spre Maus aţintindu-şi privirea asupra ei.

– Aici... aici este un hotel, *madame*. Mulţi oameni vin şi pleacă...

– Mă refer la cineva anume. O femeie. Îi place să poarte haine viu colorate. Are părul azuriu.

Maus îşi amintea vag de cineva şi dură un timp până îşi dădu seama pe cine descria femeia din faţa ei.

– Nu, zise ea totuşi.

– Minţi.

Asta părea să-i reproşeze oricine în ultimul timp, de aceea nu se simţi jignită. Cei mai mulţi aveau şi dreptate.

– Nu ştiu la cine vă referiţi.

Femeia făcu doi paşi incredibil de rapizi spre ea. Lui Maus i se părea acum că frigul venea de sub rochia femeii, ca şi cum aerul îngheţat ar văluri de pe ea în jos aşa cum neaua topită se scurge de pe un om de zăpadă.

– Străduieşte-te! Un şal comic de pestriţ. Un cufăr uzat din piele. O umbrelă de ploaie cu adevărat jalnică. Un joben din fetru turtit.

– Nu-mi pot aminti.

Putea fi adevărat. Chiar dacă cea care o ridicase din faţa hotelului şi o dusese la intrare ar avea toate aceste accesorii, Maus nu observase.

– Miroşi ca ea, observă femeia. Aşa că nu mă minţi! L-am pus pe Erlen să-l cheme pe paznicul de noapte. Te voi da pe

mâna lui cu tot cu broşa pe care ai furat-o. Ce va face atunci cu tine? Te va duce la poliţie? În orice caz, ai rămas fără slujbă, fetiţă. Chiar vrei asta?

Exact aşa ar proceda paznicul, nu încape îndoială, totuşi nu înainte de a-i trage o mamă de bătaie.

– Era în faţa hotelului, zise Maus cu glas stins. Nu am văzut-o decât o singură dată.

Femeia trase adânc aer în piept.

– Înseamnă că ştie că sunt aici. Se gândi preţ de o clipă, apoi o chestionă: Te-a întrebat de mine?

– Nu.

– Eşti sigură?

– Nu. Adică da. Nu a întrebat. Eu nici nu vă cunoşteam.

Teama de paznic îi ascuţi simţurile străpungându-i înceţoşarea gândurilor ca un spărgător de gheaţă.

– Ce aveai de împărţit cu ea?

– M-a ajutat. Afară, în zăpadă, m-a purtat până la intrare când nu mai puteam merge.

– Aşa? Femeia încruntă din sprâncene şi de data asta pielea nu se netezi la loc. Tinereţea şi nobleţea trăsăturilor pălea tot mai mult. O mască de gheaţă care se topea încet. Desigur, nu te-a salvat fără motiv. Probabil speră să te câştige de partea ei, să devii ajutoarea ei. O ajutoare micuţă şi subţirică, care cunoaşte întreg hotelul ca pe propriile buzunare, nu-i aşa?

Maus nu ştia ce răspuns aştepta femeia de la ea, aşa că mai bine nu zise nimic.

Femeie îşi îndreptă spatele – acum era simţitor mai scundă decât când o văzuse în pragul uşii –, dar nu se mai îndreptă spre fereastră.

Maus voia să se întoarcă spre uşă şi să fugă de acolo, dar nu se mai putea clinti din loc, nici măcar degetele nu şi le putea mişca. Stătea acolo, ca o piesă de mobilier a apartamentului, încremenită pe covor. Doar pupilele ei se iscodiră îngrozite locul, mişcându-se o dată spre dreapta, o dată spre stânga.

Femeia îşi pierdu brusc interesul pentru ea. Maus privi dincolo de ea spre un ungher al dormitorului pe care nu-l remarcase înainte.

Nu departe de pat, într-un colţ, zăcea o blană maronie, pe care în primul moment o luă drept o manta de piele aruncată pe podea. Acum însă observă că era blana unui ren. De sub o cută o privea trist o parte a botului neînsufleţit, cu un nas negru, lat. Blana era înconjurată în partea dinspre cameră de trei oglinjoare rotunde, stând pe podea cu faţa în sus. Nu erau prinse în ramă putând fi la fel de bine băltoace sau frânturi de gheaţă.

În timp ce privea spre blană şi spre cele trei oglinjoare, Maus o pierdu din ochi pe femeie. Acum, văzând-o cu coada ochiului, i se păru că străina crescuse de două ori în înălţime devenind puternică şi măreaţă, dar când se uită din nou, femeia stătea acolo nemişcată şi-i întorsese spatele. Zveltă, înaltă, totuşi nu aşa monstruoasă cum i se păruse preţ de o clipă.

De încercare privi din nou în depărtare şi din nou avu aceeaşi impresie groaznică. Dar când o privi din nou direct pe femeie aceasta îşi recăpătase înălţimea iniţială. Maus îşi amintea vag de personaje de basm care nu erau ceea ce pretindeau a fi. Doar văzute cu coada ochiului îşi dezvăluiau adevărata natură, adevărata şi înspăimântătoarea lor mărime.

„Ți se pare", își zise Maus. Dar nu reuși să-ți ducă gândul la capăt din pricina gheții din capul ei.

Cât timp trecuse, nu știa.

În sfârșit, se auzi un ciocănit în ușă și tânărul intră în încăpere. Femeia îl numise *Erlen*. Îi aruncă o privire speriată lui Maus, care stătea înlemnită, apoi făcu un gest spre stăpâna lui.

Femeia încuviință încet, fără a-și desprinde privirea de la fereastră și de la oglindirea chipului ei. Întinse mâna spre o comodă. Aici se afla broșa pe care tânărul o luă în grabă. Veni lângă Maus și-i atinse mâna.

– Mergi cu el, zise femeia. Paznicul de noapte vă așteaptă afară, pe coridor.

Maus se putu mișca din nou, întâi țeapăn, apoi tot mai dezinvolt. Nu se punea problema să o ia la goană.

Tânărul o însoți ținând-o de mână în vestibul și închise în spatele lui ușa dormitorului. Apoi o conduse pe Maus la intrarea în apartament.

– Cine e? întrebă Maus cu vocea hârșâită. Și cine ești tu?

Băietanul scutură grăbit din cap, își înclină scurt capul spre dormitor, apoi spre ușa întredeschisă. Lui Maus i se făcea groază la gândul că paznicul o aștepta dincolo de ușă.

Erlen îi deschise degetele cu mâna lui și-i puse broșa în palmă. Apoi îi închise pumnul ca unei păpuși.

Maus îl privi năucă.

Tânărul deschise ușa. Coridorul era gol. Maus se apropie șovăielnic, privi spre stânga, apoi spre dreapta. Nu se vedea nimeni.

Băietanul o împinse afară. „Fugi!" o îndemna rugător privirea lui de cerb. Repede!

Maus încă nu se dezmeticea. O lăsa să plece? Într-adevăr, da! Încălcase porunca femeii nechemându-l pe paznic. Minţise pentru ea. Pentru Maus!

Înainte să apuce să-i mulţumească sau barem să se întoarcă spre el, uşa se zăvorî în spatele ei.

Maus stătea singură, lângă căruţul ei cu pantofi, ţinând broşa în mâna albă şi transpirată, liniştită, dar acum mai agilă şi cu mintea mai limpede.

„M-a ajutat, se gândi ea cu o mirare nemărginită.

A făcut asta pentru mine.“

CAPITOLUL DESPRE FEMEIA CU VEȘMINTE VIU COLORATE DIN SPATELE GEAMULUI ȘI DESPRE UN CUFĂR PLIN DE CUVINTE

Pentru a se gândi în linişte, Maus mergea adesea în casa scării nesfârşite.

Doar ea numea aşa acest loc şi numai ea venea aici. Casa scării se găsea în cea mai dosnică dintre multele aripi ale hotelului, departe de luxul bulevardului Neva sau de alt ungher al selectului hotel. Într-adevăr, aceasta era cea mai veche parte a clădirii, unde cu mulți ani în urmă un anume domn Polonschi deschisese prima pensiune Aurora, la etajul patru sau cinci al unei clădiri în formă de turn, înghesuite între alte două case. Ambele au fost dărâmate; una pentru a permite extinderea hotelului, cealaltă pentru a se amenaja pe locul ei o grădină pentru oaspeții hotelului. Şi această grădină dispăruse de mult. Acum locul ei era luat de hambare de lemn.

Clădirea de la începuturile Aurorei era de peste zece ani goală. Camerele erau prea strâmte pentru pretențiile bogaților oaspeți şi nu se putea amenaja un sistem de iluminare

electrică. Pericolul de incendiu era mare. Zidăria se putea dărâma, astfel că se impunea demolarea clădirii înainte de a se surpa singură.

De atunci, toate uşile ce dădeau spre aripa clădirii erau încuiate. Peste ele se pusese tapet, astfel că oaspeţii hotelului nu le puteau vedea. Lui Maus i-a fost foarte uşor să-şi însuşească o cheie ruginită; mult mai greu s-a dovedit să găsească o uşă pe care s-o deschidă fără a atrage atenţia şi fără a strica tapetul sau văruiala. Până la urmă a reuşit să descopere două astfel de uşi – una la parter şi alta la etajul patru.

Casa scării se afla în inima clădirii abandonate. Un şir de trepte în spirală duceau de-a lungul peretelui. Scara era continuă şi cu o balustradă rezistentă, prinsă în perete şi cu suprafaţa lustruită de nenumăratele mâini ce-o atinseseră. În anotimpurile mai călduroase lumina pătrundea pe cupola de sticlă susţinută de o lucrătură din fier filigranată, descriind un trandafir. Pe vremuri, cupola trebuie să fi fost apreciată pentru valoarea artistică, dar acum sticla era murdară şi plină de găinaţ de porumbel. Ici-colo, greutatea zăpezii dislocase fragmente mici de geam şi prin găuri se prăvăleau frânturi de gheaţă.

Casa scării nu era cu adevărat fără capăt, deşi de sus aşa părea. Chiar şi la lumina zilei, privind de la mansardă, balustrada abia de se vedea până la primul etaj. Podeaua de la parter era din ardezie şi în ultimii vreo zece ani murdăria acoperise cu totul dalele de piatră. Chiar şi la o examinare atentă părea că scara în spirală dispărea într-un adânc întunecos.

Pentru a cugeta mai bine, Maus îşi dădea drumul pe balustradă. Nu era tocmai lipsit de primejdii pentru că dacă-şi lua prea mult avânt risca să cadă pe cealaltă parte. După ce se aşeza bine, se împingea cu mâinile şi aluneca cu spatele în adânc.

se dădea pe balustrada lungă și spiralată. Între timp adunase suficientă experiență pentru a ști exact cât avânt trebuie să-și ia pentru a aluneca fără întrerupere până jos. Și mereu, dar mereu ajungea la capătul scării cu o idee. O sclipire însemnând soluția la problemele ei. Sau cel puțin un gând ce-i dădea curaj îmbărbătând-o să nu se dea bătută.

Azi încercarea de a găsi răspunsuri dădu greș pentru prima dată. În timp ce cobora balustrada, își bătu capul privind pasul următor. Să informeze direcțiunea hotelului cu privire la femeia primejdioasă din Apartamentul Țarului? Probabil cei de-a colo o cunoșteau și îi vor pricinui doar necazuri. Să-l caute pe băiatul mut? Dar ar fi riscat acesta să fie pedepsit doar pentru a o întâlni pe ea?

Și ce voise să spună despre femeia cu veșminte viu colorate? Cum de-și simțeau mirosul una alteia, și încă adulmecând-o pe ea? Era ceva nefiresc.

Tocmai trecuse de etajul doi – întuneric, praf și ecouri peste tot –, când se gândi că ar fi cel mai bine să stea departe de cele două pe viitor. Și să uite și de tânăr.

Cu un suspin ușor ajunse alunecând pe balustradă la parter, mirată că era deja jos și aterizând dureros pe podeaua tare.

Mai exista o posibilitate.

„Trebuie să înveți să părăsești hotelul“, își zise ea. Pur și simplu să plece de aici. „Nu ar fi ca și cum ai fugi, ci, dimpotrivă, ca și cum ai obține o victorie. Asupra ta și a temerilor tale.“

Apoi se gândi la întinderile nesfârșite de afară. Zăpadă. Și frig. Dar frig era și aici în hotel, sus în Apartamentul Țarului. Maus nu știa ce era mai rău.

„Pleacă de aici, îi șoptea un gând. Dovedește-ți ție însăți că poți.“

Stătea jos pe podea şi privea cupola întunecată de deasupra. Fulgi cădeau prin sticla spartă ca nişte steluţe, ca şi cum cerul s-ar pogorî spre ea. Sau ca şi cum ea s-ar adânci în noapte.

Pamniki se servea la cină în ziua următoare. Tartă cu piper. Chiar felul favorit al lui Maus, cu toate că, bineînţeles, nu pomenise nicicând acest lucru. Doar ca să-i facă în ciudă, ceilalţi ar fi mâncat tot.

Maus venea adesea prea târziu la cină. Pentru mulţi dintre flăcăii şi fetele care lucrau în hotel aceasta era ultima masă din zi. Pentru Maus însă era prima. Uneori se supăra că înadins *concierge*-ul îi stabilise munca la băi astfel încât să ajungă la masă când ceilalţi mâncaseră pe săturate.

Paji şi cameriste, ajutoare la bucătărie şi ospătari ucenici primeau mereu de mâncare resturile de la masa oaspeţilor. Cel mai adesea fiertura de pe fundul cazanelor mari, crustele crocante de pe tăvile de copt şi resturi din castroanele cu salate şi fructe. Rareori resturile din farfuriile oaspeţilor erau vărsate înapoi în oalele din care flăcăii şi fetele îşi luau de-ale gurii în farfurii de tablă. Cel care ajungea primul nu trebuia să îndure deloc foame. Ultimei venite însă deseori nu-i rămânea decât privitul.

Masa se servea într-o sală cu pereţi de teracotă din spatele bucătăriei, unde se depozitau saci cu cartofi şi bidoane de lapte goale. Uneori se strecura câte un şoricel printre picioarele scaunelor, ceea ce atrăgea multe ţipete şi încercări de a-l strivi pe bietul animal.

Maus nu rămânea niciodată mai mult decât era necesar. Stătea în capătul din fund al mesei, victimă a privirilor şi

mutăților tuturor. Când era cu putință își lua farfuria în bucătărie. Femeile năduşite ce dădeau zor ascultând ordinele bucătarilor-șefi nu erau mult mai prietenoase cu ea decât cei de-o vârstă cu ea din sala învecinată, dar măcar erau prea ocupate să-i dea atenție. Cât timp stătea departe de privirile morocănosului bucătar, libidinosului *saucier*[1] şi atotputernicului *chef de cuisine*[2], Maus nu avea de ce să se teamă că nu va fi lăsată în pace.

În timp ce mânca, gândul la tânărul străin nu-i dădea pace. Dacă şi el era luat în zeflemea din pricina muțeniei lui? Cineva care se împotrivea poruncilor unei vrăjitoare – căci asta trebuia să fie stăpâna lui –, sigur nu se lăsa batjocorit. Şi sigur nu s-ar fi temut să părăsească hotelul.

Maus îşi plimba gânditoare lingura în orez prin pasatul de pe farfuria ei de aluminiu, descriind un model cu muchii şi colțuri, când băgă de seamă că schițase un cristal de gheață.

Să părăsească hotelul. După tot ce se petrecuse cu două nopți în urmă gândul îi părea absurd. Şi totuşi, poate chiar era timpul să purceadă la drum.

Trebuia să facă asta. Doar să plece.

La noapte.

Mândria hotelului Aurora era moderna uşă rotitoare de la intrare, care conducea din foaier pe trotuarul larg al bulevardului. Era o maşinărie monstruoasă din sticlă şi metal, împărțită în patru cabine, fiecare suficient de mare să încapă mai mulți oameni. Sticla ajungea de la podea la tavan şi lucea de

---

[1] Saucier – specialist însosuri (în limba franceză, în orig.)

[2] Chef de cuisine – şeful bucătarilor (în limba franceză, în orig.)

curățenie. În fiecare dimineață geamurile mari era inspectate de direcțiune. O urmă de deget prea mult îl costase postul pe cel puțin un angajat.

Maus stătea la celălalt capăt al sălii de la intrare și privea ușa de la capătul parchetului. Nicicând nu-i păruse foaierul așa de urias. Deși la această oră – trei noaptea – doar un portar adormit stătea în preajmă, i se părea că are în față o cursă cu obstacole.

În stânga ei se găsea impresionanta recepție din lemn de stejar, lungă de peste zece metri, decorată artistic în partea din față cu scene din istoria glorioasă a poporului rus. Pe peretele de vizavi familia țarului părea să o privească de sus din portretele înrămate. Lui Maus copiii din tablouri îi păreau îmbătrâniți, ca sub povara a mulți ani de domnie. Deși erau foarte bogați, lui Maus îi era uneori milă de ei. Într-un fel copiii țarului erau prizonieri ca și ea.

În ciuda becurilor electrice ale candelabrului foaierul era prevăzut la tot pasul cu sfeșnice, unele de două ori mai înalte decât Maus și cu ramuri ca niște pomișori. Deasupra recepției lumina scânteia pe un impresionant gong auriu, care era bătut doar când oameni iluștri călcau pragul hotelului. Era un semn pentru angajați să-i întâmpine pe măriții oaspeți străjuindu-le calea. Acum gongul strălucea ca o lună plină captivă în sala de intrare.

În dreapta ei, pe peretele lateral, se vedea ușa cu grilaj a liftului. Ascensorul staționa la alt etaj. În lumină Maus putea vedea în spatele grilajului cablurile și lanțurile care permiteau deplasarea în sus și-n jos a liftului. Părea că prin despărțitura acoperită cu grilaj se putea arunca o privire asupra arterelor și venelor dezgolite ale clădirii.

Cei treizeci de metri până la ușa rotitoare o costară pe Maus tot atâta efort și hotărâre cât pasul șovăitor cu care intră în cabina de sticlă. Portarul pe jumătate adormit se rezemă de perete, îi aruncă pe sub chipiu o privire morocănoasă, văzu că nu era un oaspete, ci doar băiețoaica și-și lăsă bărbia-n jos. Dacă *concierge*-ul l-ar vedea așa, probabil că l-ar da afară, dar la această oră șeful personalului dormea în patul lui de-acasă, iar recepționera se odihnea într-o cămăruță din spatele recepției. Oricum, în astfel de nopți cu viscol nici un oaspete nu intra sau nu părăsea hotelul.

Peste uniformă Maus purta o haină groasă din piele primită cadou de la Kukușca. Între timp îi devenise puțin strâmtă, dar totuși o încăpea. Mai purta un fular încropit din resturi de material. Nu avea de gând să rămână mult timp afară. Dorea doar să încerce să iasă din hotel. Să părăsească de bunăvoie hotelul, chiar și dacă doar pentru câteva clipe.

Maus încă nu se mișca. Îi venea greu să ridice mâna și să atingă mânerul cu care se punea în mișcare ușa rotitoare. Încă se putea întoarce.

„Hai, își zise ea. Hai odată."

Privi din nou sticla și mânerul de metal. Fața i se oglindea în geam. Arăta tare nefericită. Poate totuși nu era cea mai bună idee.

Îi tremurau genunchii. Inima îi bătea să-i sară din piept. Va reuși?

Maus își întinse amândouă mâinile spre mâner și-l împinse. Ușa rotitoare se puse în mișcare. Maus făcu doi, trei pași înainte. Se găsea cu tot cu cabina ei la jumătatea drumului spre ieșire. Peretele lateral rotunjit era din lemn șlefuit. Pereții despărțitori ai celor patru cabine aveau ca niște perii pe margini,

astfel că atunci când erau mişcaţi fâşâiau la atingerea cu peretele lateral.

Maus simţea frigul de afară. Încă un pas şi iat-o în faţa hotelului. Prelata de deasupra drumului ajungea până la marginea străzii, unde în timpul zilei birjarii îşi opreau trăsurile aşteptându-şi clienţii. Prelata o ferea întru câtva pe Maus de viscol. Totuşi gerul o lovi năprasnic, ca o palmă peste faţă. Broboanele de transpiraţie de pe fruntea ei îngheţară. Tremura din cap până-n picioare, dar asta dinainte să părăsească foaierul cald.

Nemaiîmpingând în uşă, aceasta nu se mai roti înainte. Maus şovăi o clipă mai mult, căci cabina începu să se rotească înapoi, ferind-o brusc de frigul din noaptea de afară. În clipa următoare era înapoi în foaier. Portierul observă curentul rece adus de uşa rotitoare, luă poziţie, dar o recunoscu pe Maus şi clătină din cap fără a scoate un cuvânt. Lăsându-şi bărbia în jos, dormită mai departe.

Maus trase adânc aer în piept. Cu mâinile ţinea încă strâns mânerul. Nu avea de ce să fie aşa de greu să facă ultimul pas pentru a ajunge afară! Se supără pe ea însăşi, dar era totodată uşurată. Poate mâine-noapte. Sau poimâine. Până atunci va mai uita de farsa lui Maxim şi-i va fi mai uşor.

„Nu! îşi spuse ea. Aiureli. Maxim nu are nimic de-a face cu asta. Ţine doar de tine.“

Încă o dată împinse mânerul. Uşa se roti. Lăsă în urmă peretele lateral din lemn, frigul pătrunse în cabină – şi cu el o siluetă zveltă, colorată ca o acadea.

Ceva o lovi pe Maus în genunchi. Muchia unui cufăr. Umbrela fu cât pe ce să se prindă în uşă, dar femeia – hopla – o trase la timp înăuntru.

Cabina merse înainte, în direcția foaier. Femeia apucă mânerul și opri ușa la jumătatea drumului. Cu neputință pentru Maus să fugă înainte sau înapoi.

Fata era prinsă cu ea în cabină.

– Ce doriți de la mine?

Cuvintele i se iviră pe buze fără voie. O luase prin surprindere să se trezească cu cineva în cabina ușii. Femeia părea că venise de nicăieri.

– Cum te cheamă?

Pe marginea jobenului avea zăpadă. Pesemne că cineva stătuse pe jobenul ei, așa era de boțit.

– Maus, zise fata.

– Iar eu sunt Tamsin. Femeia se înclină ușor. De sub joben i se ițiră șuvițe albăstrii. Tamsin Spellwell, la dispoziția dumneavoastră.

– La dispoziția mea?

Femeia ridică ușor din umeri.

– E un fel de a zice.

– Aş vrea înapoi în foaier, spuse Maus prudentă.

Senzaţia pe care i-o dădea prezența lui Tamsin se deosebea net de ce simţise în Apartamentul Țarului. Aerul din cabina de sticlă tremura şi scârțâia uşor, ca electrizat. Fularul de la gâtul lui Maus părea să o strângă un pic.

Şi femeia avea un fular, mai pestriț decât ce mai purta – doar umbrela era mai colorată şi haioasă chiar şi aşa strânsă.

– Pot să vorbesc puțin cu tine? întrebă Tamsin.

„Ce nume ciudat, gândi Maus. Şi Spellwell? Nu sună ruseşte."

– Eu... începu Maus, dar a fost imediat întreruptă.

– Nu îți voi consuma mult din timpul tău prețios. Cel puțin nu dacă nu doreşti.

Maus o măsură neîncrezătoare pe femeie. Râdea de ea? Faţa ei părea onestă, mult mai prietenoasă decât cele mai multe chipuri de care dădea cu ochii zi de zi. Şi era tânără, uimitor de tânără.

– Nu putem discuta în foaier? întrebă Maus.

Firişoarele de păr de pe braţele ei se ridicaseră ca nişte ace trase de magnet.

Tamsin clătină din cap.

– Aş prefera să nu ne audă portarul ăsta somnoros.

Maus suspină şi încuviinţă. Ce altceva-i rămânea de făcut?

– Numele tău e Maus, nu?

Fata încuviinţă din nou.

– Este numele tău adevărat?

– Nu e ceva în regulă cu el?

– Ah, scuze. Cred că e în regulă. Fratele meu se numeşte Rufus, ştii? Nimeni nu vrea să se numească aşa.

Când vorbea, Tamsin gesticula din mâini. Pentru că ţinea cufărul şi umbrela strâns în mână, nu era prea plăcut în cabina strâmtă.

– Hm, încă o dată scuze, zise ea zâmbind când văzu că Maus făcuse un pas înapoi pentru siguranţă. Nu ar trebui să dau aşa din mâini, nu?

– M-aţi salvat. Afară, în zăpadă.

– Ai fi reuşit şi singură. Nu mai era mult de mers.

Maus ştia însă mai bine.

– Mulţumesc, zise ea.

– N-ai pentru ce. Aşadar, Maus... Caut pe cineva care să mă ajute la tot felul de mărunţişuri.

„O ajutoare micuţă şi subţirică, care cunoaşte întreg hotelul ca pe propriile buzunare“, spusese femeia din apartament. De unde ştiuse asta? Ce se petrecea aici?

Am deja de lucru. Aici în hotel.

Dar nu te face fericită.

Poate munca să te facă fericit?

Uneori, da. Tamsin o prinse ușor de umeri și o întoarse astfel încât să se poată vedea în sticlă. Așa arată o fată fericită?

Maus găsi că în acel moment arăta mai mult a fată decât de-obicei. Efectul luminii probabil. Dar nu părea fericită.

Nu, zise ea, coborându-și privirea.

Tamsin o trase încet spre ea și se lăsă pe vine. Acum ochii lor erau la același nivel, doar ciudatul joben se ridica deasupra lui Maus.

Poți să-ți continui munca în hotel. În orice caz, dacă preferi asta. Dar cât timp locuiesc aici ai putea îndeplini mici servicii pentru mine. E în regulă?

– Ce fel de servicii?

– Pentru început mi-ai putea căra cufărul. Nu este greu.

– Portierul s-ar înfuria pe mine pentru că este sarcina lui să treacă cufărul dincolo de ușă. Iar pajul m-ar urî pentru că nu primește bacșiș că duce bagajul în cameră.

Tamsin zâmbi.

– Da, dar portierul doarme. Iar pajul de asemenea, nu? În orice caz, nu văd nici unul.

Într-adevăr, tânărul din tura de noapte nu era de văzut nicăieri. Maus bănuia că stătea în spatele unui aranjament floral și sforăia.

– Ei? întrebă Tamsin.

– De ce nu?

Maus dădu să apuce cufărul, dar Tamsin îl trase înapoi.

– Un moment. Încă ceva.

Trebuia să fie ceva la mijloc.

– Hm?

– Vreau să-mi zici Tamsin. Nu Lady Spellwell sau altă aiureală.

Cu atâția oaspeți străini în hotel, Maus se lămurise că Lady era o adresare pentru nobili englezi. Era Tamsin de origine aristocratică?

Maus încuviință și Tamsin continuă:

– Trebuie să-mi mai răspunzi la o întrebare.

– Desigur.

– Ai întâlnit-o, nu-i așa? Vreau să zic, îi pot simți mirosul la tine, acum mai puternic decât prima dată. Ai vorbit cu ea?

Maus înghiți în sec.

– Și te-a întrebat desigur de mine, zise Tamsin. A făcut asta?

Tamsin nu numise nici un nume, nici măcar nu o descrisese pe femeia din Apartamentul Țarului. Ca și cum Maus ar fi o cunoștință veche, care și așa înțelegea despre cine vorbea.

– Da, zise ea ușor. A trebuit să-i zic că v-am văzut în fața hotelului.

Tamsin o mângâie pe păr.

– Nu-i nici o problemă. Și zi-mi te rog *tu*.

– Nu ar fi trebuit să-i dezvălui nimic, nu?

– Ar fi observat oricum curând că sunt în preajma ei.

– Atunci... nu ești supărată?

– Ah, ce? Nici un pic. Îi ridică lui Maus bărbia. Zâmbește pentru Tamsin.

Maus surâse, dar arăta mai degrabă ca și cum ar fi avut dureri de dinți.

Tamsin suspină.

– Trebuie să mai lucrăm la asta. Se ridică în picioare, îi puse lui Maus mânerul cufărului în mână și împinse ușa rotitoare până ce intrară în foaier.

Este foarte ușor! zise Maus curioasă și legăna cufărul. E ceva înăuntru?

Tamsin râse cristalin, dar nu se întoarse în timp ce se grăbea spre recepție și suna clopoțelul.

Sigur că este ceva înăuntru. Cuvinte. O mulțime de cuvinte.

Maus crezu că Tamsin folosise un cuvânt greșit pentru că rusa nu era limba ei maternă.

– Ați vrut să ziceți cărți? Dar ele sunt mult mai grele.

– *Cuvinte* am zis și asta am vrut să spun.

Își făcu apariția un recepționer adormit, se uită urât la Maus cu cufărul în mână, se grăbi însă apoi să-și îndeplinească sarcina de a-i da nou-venitei o cameră. Le privi apoi uimit când Tamsin o luă în față în direcția liftului.

– Aici, zise ea și-i întinse lui Maus umbrela viu colorată, păstrând doar cheia.

Uscată, gândi Maus uimită, când luă umbrela în mâna liberă. Și, fără să vrea, dădu glas gândului ei.

– O umbrelă ca aceasta nu e ușor de deschis, explică Tamsim în timp ce așteptau liftul.

– Și de ce nu?

– De ce nu? chicoti ea din nou și Maus se întrebă care din ele era fata și care femeia în toată firea. Tamsin își deschise teatral brațele și privi cu ochii larg deschiși tavanul. Desigur, pentru că există pericolul să-ți pice o lume întreagă în cap.

Capitolul în care Maus povestește despre nașterea ei, iar Tamsin despre primejdia ce vine din nord

– Cine este femeia care a întrebat de tine? se interesă Maus după ce puse cufărul lui în camera lui Tamsin de la primul etaj, patru etaje sub Apartamentul Țarului.

Așeză respectuos umbrela pe pat și nu o scăpa din ochi.

– Nimeni care în viața lui să fi făcut ceva bun. Tamsin se așeză pe marginea patului și se hâțână încercându-l. Moale.

– Poți avea salteaua mea din pivniță. E așa de tare că-ți face vânătăi.

Tamsin își ridică privirea.

– Te lasă să dormi pe podea?

Maus încuviință.

– Nu e un loc pentru domnișoare.

– Cei mai mulți mă socotesc băiat.

– Dar ești fată.

Maus ridică din umeri.

– Dacă zici.

Nu-i plăcea subiectul din motive pe care nici ea nu le înțelegea foarte bine.

– Trebuie să-mi povestești tot despre tine, zise Tamsin.

– Acum imediat?

– Dacă-ți permite timpul prețios.

Maus stătu pe gânduri.

– Nu există nimic interesant de povestit despre mine.

– Începi cu nașterea ta.

– M-am născut aici în hotel, în pivnița de vinuri. Numele mi l-au dat femeile din spălătorie, cele care lucrau pe atunci în hotel – nu a mai rămas nici una. Au fost toate date afară.

– Și mama ta?

– A fost închisă de poliția secretă cum m-a născut. Se numea Iulia. Se ascunsese jos, în pivniță. Polițiștii m-au lăsat în plata Domnului și pe ea au luat-o. A fost executată în aceeași zi.

– Ah!

– Era o nihilistă.

– Ah! mai exclamă Tamsin o dată.

– Cine sunt nihiliștii? îl întrebase cândva Maus pe Kukușca.

Au trecut câțiva ani e atunci. Dar nu uitase această discuție.

– De ce vrei să știi?

– O femeie de la bucătărie a spus că mama mea era nihilistă.

Kukușca oftase.

– Se prea poate.

– Și... cine sunt ei?

– Revoluționari. Dușmani ai țarului Alexandru. L-au ucis pe tatăl lui, țarul dinaintea sa, și l-ar fi ucis și pe el și familia

lui. Nihiliştii consideră că fiecare stăpânitor asupreşte poporul şi îl învinuiesc pe ţar pentru că există atâţia săraci în oraşe şi la ţară. Susţin că ţarul priveşte cu mâinile în sân cum iarnă de iarnă mii de oameni mor de frig şi săptămână de săptămână sute de nevoiaşi mor de foame.

– Au dreptate?

Kukuşca rămăsese mult timp pe gânduri în tăcere.

– Nu. Cred că nu.

– Dar mama mea aşa a crezut, nu-i aşa? De aceea a murit.

– Da. O pauză şi mai lungă. E adevărat.

– Ce se întâmplă cu nihiliştii când sunt prinşi de poliţia secretă?

– Sunt executaţi. Sau trimişi în lagărele din Siberia. Cel mai rău este însă pentru cei trimişi în Închisoarea Tăcerii.

– În Închisoarea Tăcerii?

Nu mai auzise de aşa ceva.

– Acolo nu se vorbeşte deloc. Toţi paznicii din faţa celulelor trebuie să umble în saboţi din pâslă. Fiecare are o sticluţă cu ulei ca să ungă ferestruica prin care le dau mâncare deţinuţilor. Nici unui prizonier nu-i este permis să-şi părăsească celula. Şi nici unul nu are voie să rostească un cuvânt, nici măcar paznicii, altfel ajung şi ei în spatele gratiilor.

Maus era pe atunci mai mică, aşa că a rămas o vreme pe gânduri încercând să-şi închipuie toate acestea.

– E o pedeapsă groaznică, zisese ea.

– Cea mai groaznică.

– Ţarul a imaginat-o?

– Unul dintre strămoşii lui.

– Atunci poate nihiliştii au dreptate, zisese ea.

Şi voia să spună: Atunci poate mama mea avea dreptate.

Kukușca o privise cu seriozitate:

– Să nu mai rostești asta niciodată.

Și ea l-a ascultat.

Tamsin nu se mai hâțâna pe pat, ci o asculta pe Maus cu atenție.

– Era 13 martie 1881, povesti Maus. Folosea cuvintele lui Kukuşca pentru îl rugase de atâtea ori să-i spună povestea, că o ştia pe dinafară. Chiar și intonația i-o imita fără să vrea. Țarul Alexandru – acesta era Alexandru al II-lea, așadar tatăl țarului nostru, Alexandru al III-lea – își propusese ca în această zi să asiste la parada militară din manejul Sf. Mihail. Poliția secretă îl prevenise că, foarte probabil, nihiliştii plănuiau un atentat asupra lui, dar el nu ținuse cont de avertizare pentru că, la paradă, printre ofițerii care conduceau prima dată un batalion era şi un nepot de-al său. Totul a mers bine şi după paradă țarul s-a hotărât să o viziteze pe marea principesă. Stătea în luxoasa lui caleaşcă şi le făcea cu mâna oamenilor care se adunaseră pe marginea străzii. Deodată, pe o maghernița din apropiere de Canalul Ecaterina ceva a zburat prin aer. Un bulgăre de zăpadă, crezuseră cu toții. Dar nu era un bulgăre de zăpadă, ci o granată. A aterizat destul de departe în spatele caleştii şi a explodat. Țarul a ordonat birjarului să oprească, pentru a se interesa personal cine fusese rănit. Şi probabil foarte scurt – privirea i-a căzut pe un tânăr, un student pe nume Nicolai Ivanovici – el era cel care aruncase granata. Și acum o arunca pe cea de a doua, de această dată ochind bine ținta. Explozia a aruncat în aer oameni şi cai, caleaşca şi pe țar, care a mai trăit câteva ore, dar până la urmă a murit. Nicolai

Ivanovici a fost făcut prizonier şi odată cu el mulţi alţi nihilişti. Se ascundeau în tot oraşul şi unii chiar aveau granate asupra lor pentru a-l ataca pe ţar altundeva pe parcursul drumului dacă primul atentat dădea greş.

Maus făcu o pauză pentru a vedea dacă Tamsin nu s-a plictisit. Dar englezoaica stătea nemişcată lângă umbrela ei de ploaie de pe pat şi o asculta încordată.

– Mama lucra aici la hotel. Mai bine zis, era studentă, ca Nicolai Ivanovici. Dar lucra aici la spălătorie ca ajutor. Era însărcinată în luna a noua. Poliţia i-a găsit numele pe o listă din camera lui Nicolai şi, când poliţiştii au dat năvală în hotel, ea s-a ascuns în pivniţa de vinuri. Acolo au găsit-o până la urmă în timp ce de emoţie şi teamă aducea pe lume un copil – pe mine. Maus zâmbi ruşinată. Dar asta ştii deja.

– Şi te-au lăsat pur şi simplu în plata Domnului? întrebă Tamsin înfiorată.

– Cel puţin aşa mi s-a povestit.

Aşa ştia de la Kukuşca şi de la două, trei spălătorese ale căror chipuri şi le amintea vag.

– Nu e o poveste frumoasă, zise Tamsin.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu poţi face nimic pentru asta. Tamsin îi întinse mâna şi Maus i-o apucă şovăielnic. Vreau să zic ce poveste tristă, cu adevărat *tristă!*

Maus nu prea ştia ce să zică.

– E o poveste. Şi eu o ştiu doar pentru că mi s-a povestit. Ca un basm.

– Mai mult basme decât credem sunt adevărate. Tamsin nu mai părea aşa de veselă ca jos, în foaier. Şi adesea nu cele mai frumoase.

Maus își trase ușor mâna și se așeză pe cufărul fără cuvinte. Imediat cuvintele începură să vorbească între ele, ca și cum un animal ar fi închis acolo.

– Iiii! exclamă ea și sări în picioare.

– Lui nu-i place asta, zise Tamsin.

– Lui?

– Cufărului.

– Dar e ceva viu înăuntru!

– Doar cuvintele. Cine altcineva?

Maus clătină nedumerită din cap, dar nu mai întrebă nimic. Altceva o interesa mai mult.

– Cine este femeia din Apartamentul Țarului? Și de ce e supărată pe tine?

– Supărată? Tamsin râse răsunător. Mă urăște mai mult decât... focul apa. Mai mult decât... ei, știi deja.

– Dar de ce?

– Pentru că i-am furat ceva.

„O hoață! gândi Maus emoționată. E o hoață ca și mine!“

– Și ce anume?

– Ceva ce e mai important pentru ea decât... Hmmm, greu de spus. Nu știu dacă altceva mai are o importanță cât de mică pentru ea... Poate mai puțin decât să subjuge oameni, să-i pedepsească și să-i lase să moară de frig în temnițele ei.

Suna, găsi Maus, ca și cum Tamsin ar vorbi despre țar. Dar urmă sfatul lui Kukușca și tăcu.

– Este o crăiasă, știi tu? întrebă Tamsin după o clipă. Cel puțin în împărăția ei.

– Ce împărăție să fie aceasta?

– Se află departe în nord.

– Siberia?

Era ţinutul cel mai nordic de care ştia Maus.

– Mult mai la nord, răspunse Tamsin, clătinând din cap. Oamenii nu ajung decât rar acolo, pe căi greu de găsit, şi cel mai adesea cei care calcă acolo, nu se mai întorc niciodată.

– Dar tu ai fost acolo. Şi te-ai întors.

– Plătind un preţ foarte mare. Tamsin ezită o clipă. Tatăl meu a murit atunci.

– Îmi pare rău.

Preţ de o clipă chipul jovial al lui Tamsin se tulbură, dar apoi îşi reveni.

Era o poveste foarte stranie, găsi Maus, dar credibilă. Căci şi Tamsin era ciudată. Chiar şi mai ciudată era străina din Apartamentul Ţarului.

– Este Crăiasa-Zăpezii, zise Tamsin.

Maus uită ce dorea să zică.

– Crăiasa-Zăpezii?

Tamsin încuviinţă.

– Este fiinţa cea mai periculoasă, vicleană şi mârşavă din câte or fi călcat vreodată în Sankt Petersburg. Dar cel mai rău este că se află aici din vina mea.

Merse la cufăr, îl ridică şi îl aşeză culcat pe pat lângă umbrelă. Maus credea că-l va descide. Dar apoi Tamsin îl lăsă întins, se duse la fereastră şi trase perdeaua. Viscolul bătea încă în noapte.

– A venit în oraş după mine, dar pesemne că îi e greu să mă găsească. Aşa că m-am hotărât să-i uşurez misiunea venind eu însămi aici.

– Vă va pedepsi.

– Nu, dacă pot s-o împiedic. Şi tu poate mă ajuţi puţin să ies din încurcătură.

Maus se gândi un pic.

– Este un tânăr cu ea. Erlen. Pare foarte trist. Și se teme de ea.

– În realitate, zise Tamsin, Erlen nu e un tânăr.

Maus își înclină neîncrezătoare capul într-o parte.

– Așa părea cel puțin.

– Este un ren. Același care i-a adus până aici sania din nordul îndepărtat.

Pierdută în gânduri, Tamsin trasă cu degetul o linie de sus în jos pe geamul aburit, ca și afirmația ar avea nevoie de o hartă spre a fi mai lămuritoare.

– Un ren? se minună Maus.

Tamsin trasă repede cu degetul un zigzag peste linia desenată și continuă:

– Ai fost în camera ei? Ai văzut acolo o blană zăcând pe jos?

Maus încuviință serioasă.

Tamsin arăta mulțumită.

– Este blana lui. Când și-o va pune pe el, se va preschimba la loc în ren. Dar ea nu va îngădui asta cât timp va avea o bucurie să-l aibă în preajmă... sau ce o ființă ca ea înțelege prin bucurie.

„Ce noapte ciudată! se gândi Maus. O vrăjitoare în Apartamentul Țarului. O femeie în veșminte viu colorate cu un cufăr din piele gol, dar cumva viu. Un tânăr care nu e un tânăr, ci un ren. Nu lipsește decât moș Vifor, care să facă un om de zăpadă în fața ferestrei."

– De ce l-a transformat în tânăr?

– În cel mai îndepărtat ungher al spiritului ei mârșav și-a dorit mereu să aibă un fiu, zise Tamsin. Cândva a încercat

să răpească un băiat adevărat și să-l lege de ea. Nu a reușit. Acum își umple golul lăuntric cu ajutorul unor astfel de plăsmuiri. Tamsin pufni disprețuitor. „Plăsmuiri" sună așa de nevinovat. Dar este crud și umilitor. Cele mai multe animale ar prefera să moară decât să fie oameni – ne cunosc prea bine. Îi făcu semn cu ochiul lui Maus. Și cine vrea să fie băiat?

Maus nu se întrebase niciodată ce și-ar fi dorit să fie, dar zâmbi politicos.

– Ai vrea să-l eliberezi? întrebă Tamsin. Adică, să-l preschimbi la loc în ren? Putem încerca.

Tânărul o scăpase pe Maus de crăiasă și de paznic. Bineînțeles că l-ar ajuta. Dar bănuia că Tamsin îl folosea ca pretext. În realitate, nu-i păsa de ren, ci de Crăiasă.

– Ce ar trebui să fac? întrebă Maus.

– Fii pregătită. Îți voi spune când am nevoie de tine.

– Nu va... Vreau să zic, nu va simți cumva că ești aici, foarte aproape de ea?

– Ba da, sper. Tamsin bătu cu degetul în geam. Probabil știe deja.

– Și de ce nu vine aici?

– Este slăbită. Pentru că am furat o bucată din ea, i-am luat o parte din putere. Pierde treptat controlul asupra frigului dinlăuntrul ei. Iar aceasta cuprinde orașul.

– De aceea este mult mai frig ca de-obicei?

– Da. Și se va face și mai frig.

Preț de o clipă păru că Tamsin voia să mai adauge ceva, dar tăcu clătinând aproape imperceptibil din cap.

– Și, dacă o învingi, dori să știe Maus, frigul va dispărea?

Tamsin șovăi. După o pauză mai lungă încuviință:

– Da, sigur.

Maus nu găsi răspunsul foarte convingător.

Tamsin o văzu nedumerită și râse în sfârșit din nou. Era un râs plăcut și molipsitor.

– Este încă primejdioasă, fără îndoială. Dar trebuie să-și adune puterile înainte să lovească.

Maus stătea acolo, se uită de la Tamsin la cufăr și la umbrelă, apoi din nou la interlocutoarea ei cu veșminte viu colorate.

– Și tu ești suficient de puternică să o învingi?

– Vom vedea când va sosi timpul. Pentru prima oară Tamsin păru încordată în spatele jovialității afișate. Ridică din umeri, dar crispată. Vom vedea.

Capitolul despre un dans cu Tamsin. Josul ia locul susului și invers

În Sala Balurilor s-a dat tactul pentru ultimul vals. În spatele unui perete din sticlă peştii făceau ultimele piruete.

Trecuse o zi de când apăruse străina şi Maus nu o mai văzuse la față. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era momentul în care această îşi scosese lungul joben lăsând să-i cadă pe umeri pletele albastre, bogate şi cârlionțate. Pălăria părea mult mai grea decât era de aşteptat, pentru că Tamsin o aşezase pe masă cu amândouă mâinile, suspinând uşor.

Acum, puțin după ora două în noaptea următoare, Maus stătea la intrarea în Sala Balurilor şi se uita când la Kukuşca şi partenera sa de dans cu păr cărunt, când spre peretele de sud al sălii. În perete era încastrat un geam uriaş de sticlă, în spatele căruia zeci de peşti exotici alunecau în apa luminată a unui acvariu. O altă atracție a Aurorei. *Dans pe fundul oceanului* numise direcțiunea cu entuziasm serata dansantă în prospectul de prezentare a hotelului.

Femeia în vârstă, care se lăsa condusă de Kukușca pe ringul de dans, aducea puțin cu un leș scos din apă. Căruntă, uscățivă și palidă ca moartea. Dar curajosul Kukușca se purta atât de galant de parcă ar fi ținut-o pe fiica țarului în brațe. Cei doi pluteau parcă prin încăpere pe lângă peștii din acvariu și un tablou uriaș cu fațada hotelului.

Era ultima pereche din întreaga sală, ceilalți retrăgându-se de mult timp în camere. Maus așteptă cu răbdare până ce mica orchestră interpretă ultimul acord și muzicienii obosiți își împachetară instrumentele. Kukușca se despărți de parteneră sa sărutându-i mâna și conducând-o spre ieșire. Măgulită, ea se îmbujoră ca o tinerică și părăsi sala. Kukușca oftă, apoi o salută în sfârșit pe Maus.

– Ai chef de un mic dans? o întrebă el fermecător.

– Mai bine mă duc să curăț pantofii.

– Ah, azi nu ești în apele tale?

– Nu dansez. Știi asta.

– Atunci începi de-acum!

Și deja o luă de mână și o conduse făcând piruete pe parchetul sălii.

– Mi se face rău, bodogăni ea, dar recunoscu în sinea ei că să danseze era mai plăcut decât crezuse ea.

Muzicienii își luară obosiți la revedere de la Kukușca, apoi dispărură pe ușa laterală. Maus și el erau acum singuri în sala uriașă.

Fără cuvinte și fără muzică dansară sub cele zece candelabre impozante. Cascade de lumină se revărsau pe ei. Maus se lăsă plină de încredere condusă de Kukușca, care-i zâmbea prietenește și în minte i se perinda probabil una dintre multele melodii care răsunau seară de seară în această sală.

Curând nu mai avea suflu.

– E un pic trist să dansezi singur, nu?

– Doar dacă nu ai alt loc unde să mergi, zise Kukuşca. Şi dacă trebuie să asculţi complimente de la un dansator străin pentru că altfel nimeni nu vorbeşte cu tine.

– Aşa îi era femeii de mai devreme?

– Nu doar ei. Mulţi oameni sunt singuri. Crezi că pajii şi cameristele din hotel sunt mult mai fericiţi ca tine?

Ca să fie sinceră, aşa crezuse, dar fără să se gândească prea mult.

Kukuşca clătină uşor din cap.

– Şi în mijlocul unei mulţimi de oameni te poţi simţi singur. Şi mai ales acolo. Dacă te necăjesc, nu o fac pentru că ar avea ceva cu tine, ci cu ei înşişi nu sunt mulţumiţi. Să râdă de alţii îi abate de la a se gândi la situaţia lor.

– Când Maxim va încerca următoarea dată să mă ucidă, pot să mă angajez într-o discuţie profundă pe tema asta cu el.

Kukuşca zâmbi în timp ce o rotea încă o dată pe Maus ca pe o balerină.

– Nu poţi să accepţi pur şi simplu că cei mai în vârstă au uneori dreptate?

– Sper că asta vine de la sine, cu vârsta.

– Să mă fi înşelat înainte? Chiar eşti binedispusă? Cum se poate?

Rămase pe loc şi se desprinse de Maus. Mai făcu o piruetă şi se înclină galant în faţa ei.

Era binedispusă, chiar dacă nu-şi dăduse seama aşa de limpede. Şi totuşi, după tot ceea ce aflase de la Tamsin ar fi trebuit să se îngrijoreze, să se sperie chiar. Dar în schimb avea convingerea că, în sfârşit, ceva se schimba în viaţa ei. Ceva deosebit avea să urmeze.

Ai auzit de femeia de la primul etaj? întrebă ea.

Sigur că aflase – jumătate din angajații hotelului vorbeau despre ea. Maus luase cina cu celelalte fete și ceilalți băieți, căci prima dată nu ea și defectele ei erau subiect de discuție, ci „femeia albastră de la unu".

Evident – și Maus știa asta doar din auzite – după-amiază, Tamsin intrase grațioasă în salonul de fumători al hotelului, se așezase confortabil într-un fotoliu de piele și savurase o țigaretă.

„Lungă până la cot", se bătuse peste piept unul dintre chelneri.

Pe de-o parte era nemaiauzit, chiar scandalos ca o femeie să calce în salonul fumătorilor, rezervat bărbaților. Cu atât mai mult era strigător faptul că ea fumase de față cu toată lumea. Femeile nu fumau niciodată, mai ales nu în fața altora. Pur și simplu nu se cuvenea. „Și unde am ajunge, se întrebase Maxim la masă, dacă fiecare muiere s-ar plimba pe acolo." Nimeni nu îl contrazisese, nici măcar cameristele, dintre care unele fumau pe ascuns chiștoacele găsite, într-o pivniță din aripa de vest; Maus le văzuse.

Erau reguli și convențe sociale pe care toată lumea trebuia să le respecte. În primul rând, fiecare femeie. În Imperiul țarist ca oriunde altundeva așa stăteau lucrurile.

„O anarhistă", se șoptea pe culoarele hotelului. „O persoană îngrozitoare, fără nici o morală." „Încalcă morala și buna-cuviință". „O purtare strigătoare la cer." „O stricată!"

Era un scandal, nu încape îndoială. Și Maus nici nu se așteptase la altceva din partea lui Tamsin. Doar faptul că își dăduse arama pe față atât de repede o mirase. Pesemne că Tamsin se grăbea foarte tare să atragă atenția Crăiesei-Zăpezii.

– Maus? Hei?

Kukuşca îşi agita o mână prin faţa ochilor ei smulgând-o brusc din gânduri.

– Ah... da?

– M-ai întrebat dacă am auzit deja de femeia cu păr azuriu. Am zis că da, dar tu nu pari să asculţi ce spun eu.

– Îmi cer scuze. Mă gândeam chiar la ea.

– Ai întâlnit-o deja? Fruntea-i era încreţită şi preţ de o clipă păru sincer îngrijorat. Doar nu ţi-a băgat gărgăuni în cap?

– Kuku, zise ea cu reproş. Paznicul mă crede o hoaţă. Chiar crezi că aş avea nevoie să-mi fac şi mai mulţi duşmani?

Acesta nu era, intenţionat, un răspuns direct la întrebarea lui, dar păru cât de cât mulţumit.

– Este o persoană scandaloasă, zise el tare, ca şi cum pereţii ar avea urechi şi l-ar auzi. Sunt sigur că direcţiunea ar fi pus-o afară-n faţa uşii pentru scena penibilă din salonul de fumători.

– Ce este aşa penibil?

Kukuşca era revoltat de-a binelea.

– A fumat!

– Ei, şi? Asta fac şi bărbaţii!

– Dar nu este bărbat!

Maus avu brusc chef să-l aţâţe.

– Şi cum stau lucrurile cu mine? Cei mai mulţi cred că sunt băiat. Asta înseamnă că aş putea....

Kukuşca o întrerupse vizibil descumpănit.

– *Mon dieu!* Doamne! Vorbea franţuzeşte doar când se supăra. Mai bine, nu!

Maus chicoti. După ce o privi o vreme posomorât, Kukuşca miji, în sfârşit, un zâmbet.

– Devin prea bătrân pentru aşa ceva, oftă el. Nu ar trebui să mă supăr pentru... nimic.

– Nimic, într-adevăr, zise o voce din spatele lor.

Amândoi se întoarseră neliniștiți.

În cadrul ușii stătea Tamsin într-o rochie nemaiauzit de scurtă, în culori puternice. Nu purta pelerina sau jobenul, dar, din motive doar de ea știute, avea cufărul și umbrela cu ea. Le așeză pe amândouă lângă ușă și veni în pași de dans spre Maus și Kukușca. Pantofii ei cu tocuri înalte păcăneau pe podea ca aparatul de masticat al unei viespi regine.

Kukuşca se încordă.

– Scuzați-mă, zise el, cu amabilitate silită, dar capela a plecat deja acasă. Sala este închisă.

– Dar cu Maus ați dansat și fără muzică.

Pesemne că stătea de o vreme în pragul uşii fără ca ei să fi băgat de seamă. Sigur auzise fiecare cuvânt. Bietul Kukuşca! Maus ştia cât de neplăcut puteau să-i fie astfel de incidente. Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine.

Cel mai mult păru totuşi să-l deranjeze că Tamsin ştia cum o cheamă pe Maus. Mai târziu, îi va face reproşuri, cu siguranță. Maus îl privi cum căuta cuvinte politicoase ca să scape de prezența nedorită a englezoaicei.

Tamsin îl fulgeră cu privirea ei, printre șuvițele albăstrui.

– Ați dansa cu mine, domnule Kukuşca? Clipi din ochi. Ah! Nici nu ştiu dacă Kukuşca este numele de familie sau prenumele dumneavoastră. În orice caz, sună fermecător.

Maus nu-l mai văzuse pe Kukuşca să rămână fără cuvinte ca acum.

– Eu... acum... se bâlbâia săracul Kukuşca.

Maus trebui să se întoarcă să-şi ascundă zâmbetul amuzat.

– Vă rog, zise Tamsin. Știți, nu pot dormi. Și am nevoie să fiu puțin condusă când dansez. Înțelegeți doar.

Maus zâmbi şi mai mult, gândindu-se că spectacolul de-abia începe.

– Acum... murmură Kukuşca.

– Haideţi, nu îmi stricaţi cheful!

– Ei, un dans nu strică, zise el şi-şi drese glasul.

Când cei doi se atinseră, Maus simţi ca un ghimpe în inimă mai întâi uşor, apoi mai stăruitor. Amândoi zâmbeau acum: Kukuşca încă nesigur, Tamsin cu mult şarm. Maus se dădu câţiva paşi înapoi şi-i privi cu... gelozie? Dar pe care din ei? Kukuşca era prietenul ei mai în vârstă, confidentul şi dascălul ei. Şi Tamsin? Ei, ce era ea de fapt?

Kukuşca avu nevoie de exact doi paşi de dans ca reflexele lui anterioare să-i învingă reticenţele. Şi, dacă se gândea bine, lui Maus nu i se mai părea chiar aşa de reticent. Tamsin îl învârtea pe degetul mic, fără ca el măcar să-şi dea seama. Doar cu zâmbetul ei. Cu rochia ei scurtă.

Scandalos, într-adevăr! gândi Maus, dar nu credea că e chiar aşa. Se petrecea ceva deosebit, ceea ce, Tamsin fiind implicată, nici nu era chiar de mirare.

Maus nu încercase înainte sentimentul de gelozie. Pe cine ar fi fost geloasă? Kukuşca era prietenul ei. Şi Tamsin – cumva şi ea era o prietenă. O clipă se temu că nici unul din ei nu se va mai interesa de ea dacă descopereau că se simpatizează unul pe altul.

Dar dansau doar! Ce era atât e înspăimântător la asta? Kukuşca era chiar plătit să danseze.

Tamsin îl trase mai aproape de ea. Faţa ei era la un deget de obrazul lui. Buzele i se mişcară, dar Maus nu putea auzi ce spune. Asta îi displăcu şi mai tare.

Cei doi se tot învârteau, inaintând spre peretele opus, depărtându-se de Maus. Erau o pereche frumoasă, chiar dacă extravagantă. Şi se dovedi că Tamsin nu avea nevoie să o conducă Kukuşca. Era o dansatoare desăvârşită. Ai fi putut uita că nu

se interpreta nici o melodie dacă nu s-ar fi auzit păcănitul tocurilor ei, neregulat şi în ritmul mişcărilor ei.

Maus se întrebă dacă nu mai bine pleca. Avea destule de făcut. În pivniță o aşteptau atâtea ghete murdare. Acolo era locul ei, nu aici, sub candelabrele de cristal mari cât bradul; se vedeau ca o pădure înveşmântată în gheață şi aşezată cu susul în jos. „Poate aşa şi sfârşim, gândi ea, preschimbaţi în gheaţă, cu transparenţa unui cleştar. Statui de gheaţă străjuind calea Crăiesei-Zăpezii."

Păcănitul se termină brusc.

Maus ridică ochii şi văzu că dansul se întrerupsese. Kukuşca se dăduse un pas înapoi din faţa lui Tamsin. Faţa-i era albă ca varul. Preţ de o bătaie de inimă păru pe punctul de a cădea jos, dar se ţinu tare.

Tamsin zâmbea la fel de fermecător ca înainte. Surâsul ei ar putea topi inimi. Sau gheaţă.

Maus nu înțelegea ce se întâmplase.

– Kuku, şopti ea, mai mult pentru sine decât în direcţia lui.

El îi aruncă lui Tamsin încă o privire reticentă, apoi se întoarse şi se grăbi să părăsească sala. Când trecu pe lângă Maus, o privi scurt, dar ieşi fără a-şi lua la revedere, fără a-i adresa vreun cuvânt.

– Kukuşca? strigă ea cu glas înăbuşit după el.

Vru să-l urmeze, dar Tamsin ajunse deodată în spatele ei şi-i puse o mână pe umăr. Maus nu-i auzise tocurile, când se apropiase, ca şi cum picioarele ei nici nu ar fi atins podeaua.

– Lasă-l! îi ceru Tamsin categoric. Nu-i e bine.

– Aiurea! puse Maus paie pe foc. Adineauri îi era bine.

– E sănătos, crede-mă. Doar un pic speriat poate.

– Ce ai făcut?

Maus îşi scutură umărul pentru a-i îndepărta mâna.

– Doar i-am dat pe drum ceva la care să se gândească... Nu te îngrijora, își revine el.

Maus nu prea știa ce să-nțeleagă. Pe de altă parte, dacă Kukușca ar fi vrut să vorbească cu ea, nu ar fi fugit de-acolo. „Așa sunt oamenii mari, își zise ea cu amărăciune, fac mereu lucruri fără rost."

– Ce i-ai zis? vru ea să știe, acum nu atât de supărată, dar încă nedumerită.

– Că e important să ia o hotărâre.

– Ce hotărâre?

– Știe el ce. Tamsin o mângâia pe cap privind-o cu o expresie ce putea fi îngrijorare. Știe foarte bine.

Maus era frământată de gânduri. De câte ori avea impresia că întrevedea ceva din felul de a fi și intențiile lui Tamsin, ea îi spulbera cu un cuvânt această iluzie. Maus nu-i putea anticipa purtarea.

– De fapt sunt aici ca să vorbesc cu tine, zise Tamsin.

Maus o privi întrebător.

– E timpul.

– Ce s-a întâmplat?

– A început. Chiar acum. Și, dacă vrei, poți să intri în apartamentul Crăiesei-Zăpezii și să șterpelești blana tânărului ren.

– Dar...

– Nu o vei întâlni, fii pe pace.

– Să intru înăuntru și să fur blana?

– Ai exercițiu în asta, nu?

– Da... nu... vreau să zic, nu-i așa de ușor.

Tamsin suspină.

Ba da, Maus. E ușor. Se gândi scurt, apoi adăugă: În orice caz, așa ar trebui să fie. Poate ar fi bine să te grăbești.

– Și ea nu este acolo?

– Nu. Ai cuvântul meu.

– Și tânărul?

– Tânărul? Da, probabil e acolo.

Asta o făcu pe Maus să șovăie și mai mult. Apoi îi veni în minte prima întrebare pe care ar fi trebuit să o pună.

– Unde este Crăiasa, dacă nu în camera ei?

– În a mea. Tamsin își scoase ceasul de buzunar prins de un lănțișor de aur, îl deschise și se uită la acele ceasului. Trebuie să sosească în orice clipă acolo.

Maus, care încă nu înțelegea pe deplin, se simți apucată de umeri, întoarsă și trimisă în direcția ușii.

– Nu pierde timpul! o îmboldi Tamsin. Ai cam un sfert de ceas.

Maus fugi ca din pușcă. Din motive greu de explicat, avea încredere în Tamsin. Poate pentru că englezoaica se purtase prietenește cu ea încă de la început. De asemenea, pentru că era așa neobișnuită. Și cu totul și cu totul deosebit – și asta era probabil cel mai important –, Maus simțea cum încrederea de sine a englezoaicei se răsfrângea asupra ei. Se simțea mai puternică și mai hotărâtă decât înainte. Dacă avea noroc, aceasta va dura următorul sfert de ceas. Dacă nu – ei bine, asta nu mai conta acum.

Folosi scara pentru a-i evita pe băieții de lift. Deja la primul etaj părăsi casa scărilor și o luă de-a lungul unui coridor. Dădu de mai multe ori cotul pentru a se apropia de camera lui Tamsin. Pala de aer rece care o izbi era o dovadă suficientă, dar nu putea altfel – trebuia să fie foarte sigură.

La zece metri de ușa lui Tamsin rămase locului, șovăind, și înaintă mai încet. Încerca să-și țină răsuflarea pentru că i se părea că se aude prea tare și-i trădează prezența. Observă însă că trebuia să tragă și mai mult aer în piept și se strădui să respire ritmic, dar cât mai ușor.

Acum era la patru pași de cameră. Dar pentru că se apropia din lateral nu putea vedea dacă ușa era sau nu închisă. Frigul îi pătrundea acum până-n măduva spinării.

Se apăsă cu spatele de peretele cu ușa. De pe cealaltă parte a coridorului ar fi putut vedea mai bine, dar ar fi fost şi mai uşor de zărit. Oricum, putea vedea că uşa era întredeschisă. Foarte grijulie, îşi apropie capul de cadrul uşii şi privi înăuntru.

Pe uşa întredeschisă se răsfrângea o lumină slabă şi cenuşie, care nu putea să provină nici de la o lampă, nici de la o fereastră. Tot în jur părea să vibreze. Îi era foarte tare teamă.

Nu se auzea nici un zgomot din spatele uşii. Dacă Crăiasa-Zăpezii era înăuntru, atunci trebuia să stea foarte liniştită. Maus şi-o imagină: o siluetă stranie, încremenită într-un colț al încăperii, palidă ca o fantomă, mută şi în aşteptare. Dar ce aştepta?

Poate ca cineva să îndrăznească să împingă uşa şi să intre înăuntru sau doar să spioneze foarte grijulie pe uşa întredeschisă.

Maus observase în pivniță cum un păianjen aştepta neclintit în colțul cel mai îndepărtat al pânzei sale să apară prada – şi apoi, repede ca fulgerul, sărea în față, prindea gâza ținând-o strâns cu cel opt picioruțe ale lui şi apoi îi sugea sângele. Se înfioră la acest gând şi-şi trase brusc capul înapoi.

Înfrigurată şi speriată o luă înapoi spre scară. Mai întâi încet, cu spatele la perete, apoi tot mai repede şi mai repede,

lăsând în urmă camera lui Tamsin, coridorul şi frigul şi apropiindu-se de casa scărilor.

Un clopoţel semnală sosirea liftlui. Maus rămase locului neîncrezătoare. Liftul se afla la jumătatea distanţei dintre ea şi casa scărilor. Prin grilaj se răsfrângea lumină întretăindu-se cu aburi groşi, în vreme ce băiatul de lift îi spunea ceva vizitatorului sau vizitatoarei. Pesemne că era frig înăuntru. Mai frig decât pe coridor sau în camera lui Tamsin.

Maus îşi muşcă buza de jos şi se trase în umbra arcadei unei uşi, din spatele căreia pornea un coridor secundar. Aici nu era lumină, dar dacă cineva se uita din coridorul principal după colț ar fi observat-o cu siguranță.

Grilajul zăngăni alunecând în lateral. Maus recunoscu vocea băiatului de lift.

– Noapte bună, *madame,* zise el încet. Şi vă mulțumesc pentru generozitate.

Era Maxim.

Ceva înalt, alb trecu pe coridor şuierând ca un troian de zăpadă şi dispăru. O pală de aer rece o izbi pe Maus o clipă mai târziu. Simțea ca şi cum cineva ar fi scufundat-o de tot într-o putină cu apă rece ca gheața. Prin comparație, înaintea venirii Crăiesei era frig, dar ca şi cum vântul rece ar pătrunde pe fereastra deschisă.

Crăiasa-Zăpezii trecuse de mult pe lângă ascunzătoarea ei, dar Maus încă nu îndrăznea să-şi mişte nici un deget. Dacă ar fi ascultat-o pe Tamsin şi s-ar fi grăbit pe scări în sus, nu ar fi întâlnit-o pe Crăiasa-Zăpezii. Pe de altă parte, începu să se îndoiască de Tamsin: tot atât de bine ar fi putut să dea nas în nas cu Crăiasa pe coridorul din fața apartamentului acesteia.

Numără în gând până la trei, apoi o luă la goană. Nu se uită în stânga – pe acolo o luase Crăiasa –, ci dădu cotul spre dreapta şi fugi pe lângă grilajul ascensorului, refugiindu-se în casa scărilor, unde părea să fie în siguranţă.

„M-a văzut? se întrebă ea speriată. Mă urmăreşte? Puţin probabil." Crăiasa dorea să ajungă în camera lui Tamsin şi sigur uitase de mult de Maus.

Scara părea să nu se mai sfârşească, lui Maus nu i se păruse niciodată atât de lungă. Numără treptele rând pe rând. Şi, când în sfârşit ajunse sus, avea răsuflarea tăiată şi doar adunându-şi puterile nu se prăbuşi de istovire.

Mai departe! Hai! Te poţi odihni toată ziua!

În timp ce se grăbea pe coridoarele etajului cu apartamentul Crăiesei, se întrebă dacă Erlen chiar *voia* să fie eliberat. Nu ştia nimic despre el şi trebuia să se bizuie doar pe vorbele lui Tamsin. Dacă era mai fericit ca tânăr decât ca ren adăpostit într-un staul friguros?

Ajunse pe coridorul lung cu intrarea străjuită de coloane a Apartamentului Ţarului. Ursul fioros sculptat de deasupra uşii părea mai viu ca oricând.

Rămase pe loc, uşor aplecată în faţă încercând să-şi recapete suflul, ridică mâna şi ciocni în uşă.

I se păru că aude în depărtare clopoţelul care anunţa venirea liftului. Dar zgomotul fusese acoperit de ciocănitul ei în uşă. Închipuirea îi juca feste. Crăiasa nu se putea întoarce atât de repede.

Asta dacă nu... Tamsin se înşelase din nou. Tot ce se poate, Crăiasa îşi dăduse seama că i se întindea o capcană – şi gândul nu era la îndemână? –, se întorsese imediat şi făcea calentoarsă spre apartament.

Uşa se deschise.

– Nu te înțeleg, zise ea. Hai să luăm blana, da?

Erlen stătea în fața ei, privind-o cu ochii lui mari, căprui. Veșmintele păreau și mai nepotrivite pe corpul lui, ca și cum s-ar fi împotrivit să acopere un trup plăsmuit prin vrăjitorie.

Îi zâmbi nervos, fără a aștepta să fie poftită, deschise ușa mai mult și intră repede înăuntru. El ridică mâna în semn de protest, dar ea trecuse deja de prag, se sprijini cu spatele de ușă și ascultă ușurată zăvorul închizându-se.

Erlen îi apucă mâna, dorind să o îndepărteze din fața ușii pentru a o deschide din nou. Maus clătină vehement din cap și preț de câteva clipe încercă să-i explice prin gesturi ce urmărea. Apoi își aminti că el era mut, dar nu și surd.

– Știu ce ești! exclamă ea. Vreau să zic, știu ce ți-a făcut. Dar vraja poate fi desfăcută. Ai nevoie doar de blană.

Se poticni când văzu nedumerirea din ochii lui sălbatici, întunecați.

– Blana ta, înțelegi? Arătă spre ușa închisă a dormitorului. E înăuntru. Am văzut-o.

El inspiră adânc ca și cum nu ar putea nici concepe ce zicea ea. Apoi clătină categoric din cap.

– Nu vrei să te preschimbi? întrebă ea.

Încă un clătinat din cap. Apoi o încuviințare. Ambele cu așa o expresie de disperare, că lui Maus i se strânse inima.

– Nu te înțeleg, zise ea. Să luăm blana, da?

Voi să-i îndepărteze mâna și să o ia spre dormitor, dar el i se așeză în drum. Dacă ar fi părut furios, ea ar fi fost sigură că el o ducea mai bine fără ajutorul ei. Dar în privirea lui se citea doar o îngrozitoare tristețe. Disperarea unui animal închis. Și totodată o teamă care i se transmitea și ei făcând-o să șovăie

şi mai mult. Poate făcuse o greşeală teribilă venind aici şi amestecându-se în lucruri care n-o priveau.

„Stai aşa! gândi ea. Te priveşte într-un fel. El te-a salvat şi tu..."

Un zgomot în spatele ei îi întrerupse gândul: cineva bătea puternic în uşă.

„Ea e!" strigă o voce înlăutrul ei.

Dar Crăiasa n-ar bate. Nu, sigur n-ar face asta.

Expresia tânărului se schimbă din amărăciune în spaimă. Începu să se legene de pe un picior pe altul. Ca un animal închis şi speriat, înţelese Maus. Dacă Tamsin ar fi avut nevoie de încă o dovadă, aceasta era.

Ciocănitul se repetă.

– Hei! mârâi o voce politicoasă. Deschideţi uşa. Apoi cu reticenţă, ca şi cum ar fi trebuit să facă un efort: Vă rog.

Maus închise ochii.

– Hei! se auzi din nou.

Erlen o trase de braţ.

Deschise pleoapele cu sentimentul că trebuie să strige ca să se audă peste bătăile inimii ei. În loc de aceasta, şopti:

– E paznicul.

Erlen încuviinţă.

– Mă caută, şopti ea. Persemne că ştie că Crăiasa... că stăpâna ta nu este aici. Crede că eu...

Se întrerupse. Nu avea idee ce credea el. Poate că Erlen o ajuta să şterpelească. Comic.

Dacă ar fi fost un pic mai mare, cel mai bine matură, i s-ar fi împotrivit. I-ar fi zis ce poate să facă din partea ei cu toate acele suspiciuni. Aşa însă se temea. Descoperise el oare ascunzătoarea din pivniţa de vinuri? Găsise tot ce şterpelise ea? De aceea era aici?

Făcându-i semn, Erlen o luă spre dormitor, deschise ușa și o împinse pe Maus înăuntru, fără să intre și el. Îi aruncă o ultimă privire rugătoare și închise ușa. Ea îl auzi tropăind afară pe covor. Părea nesigur dacă să deschidă ușa de bunăvoie. Cât de departe ar merge paznicul? Sigur nu ar îndrăzni să spargă ușa. Sau?

Maus se dădu un pas înapoi, dar nu îndrăznea să-și desprindă privirea de ușă. Se afla acolo unde dorise să ajungă. În dormitorul Crăiesei-Zăpezii. Blana renului era în apropiere.

Și totuși...

Afară Erlen deschise ușa principală. Auzi zăngănitul zăvorului când îi dădu imediat drumul la loc de parcă și-ar fi fript degetele.

Mormăitul paznicului, apoi ușa deschizându-se. Maus nu era sigură ce se petrecea acolo afară. Paznicul pleca? Sau era acum în apartament?

Auzi pașii lui Erlens ca un tropot ușor – și un mers apăsat. O ușă deschizându-se.

– Nici o grijă, zise paznicul foarte aproape de ea. Există o ordine.

Ușă deschizându-se, ușă închizându-se.

„Caută prin întregul apartament!" înțelese Maus. O cameră după alta.

Se uită în jur dorind să nu facă nici un zgomot. Dacă scotea un sunet, dărâma ceva sau i se auzeau pașii, paznicul ar descoperi-o imediat.

Câte uși conduceau din vestibul? O căuta întâi în baie? S-ar uita în dulapurile de pe hol? Sigur ar vrea să se asigure că nu va țâșni dintr-o ascunzătoare aflată în spatele ei, fugind spre ușă și luând-o pe coridor. „Nu, se gândi ea, de data asta

va căuta bine." Poate astfel câştiga un pic de timp. Chiar dacă doar câteva secunde.

Se uită în jurul ei. Lângă ea se aflau cuferele mari, în care cine ştie ce ţinea Crăiasa. Fereastra înaltă care dădea spre terasă dezvăluia peisajul de iarnă, uşa de sticlă era închisă. Trei sfeşnice erau singurele lumini. Îmbrăţişau cu strălucirea lor mii de fulgi de nea, care se loveau de geamuri rămânând captive în ţesătura de cristale de gheaţă din fereastră.

Nu exista altă cale de ieşire din dormitor. Dar Maus ar fi preferat să-i cadă paznicului în mâini decât să iasă afară. Lăsând la o parte teama ei de lumea de afară, încotro ar fi putut s-o ia? Terasa era o înfundătură, ca şi camera aceasta de la etajul cinci deasupra bulevardului Neva.

Patul era neatins, cu pernele şi aşternuturile neboţite. Poate dacă se ascundea sub pat... Indiferent ce avea de gând, trebuia să se grăbească.

Privirea îi căzu pe blana de ren din colţ. Zăcea acolo la fel ca şi la prima vizită. Botul negru, uscat se iţea pe jumătate din blană, mai mult din faţă nu se putea vedea. Blana era mototolită şi aruncată pe podea, cu o nepăsare strigătoare la cer. Şi cele trei oglinzi se mai aflau încă acolo, întoarse spre tavan.

Auzi mormăitul paznicului în camera alăturată, se gândi ce şanse are: zero, indiferent ce făcea – şi se grăbi spre blană. Văzu în faţa ochilor durerea întipărită pe chipul lui Erlen, deznădejdea din privirea lui. Dacă reuşea să scape cumva de aici, atunci în orice caz cu blană cu tot.

Cele trei oglinzi formau un triunghi neregulat. Aşezarea lor părea întâmplătoare, straniu era doar faptul că se aflau pe podea.

Afară bubuiau paşii paznicului, însoţiţi de tropotul neregulat al picioarelor lui Erlen. Se auzi un fâşâit şi Maus şi-l

închipui pe tânăr cu spatele lipit de ușă și cu mâinile în cadrul ușii, încercând să-l împiedice pe paznic să pătrundă în dormitor.

Bietul Erlen. După cum stăteau lucrurile, îi îngreunase situația. Venise să-l ajute și acum era din nou el cel care o ajuta pe *ea*. Gândul ar fi îndurerat-o dacă ar fi avut mai mult timp să se gândească la asta. Așa, făcu un pas hotărât în față să apuce blană, se aplecă peste oglinzi – ceva o înșfăcă. Mâna viguroasă a paznicul? Se trezi luată de picioare și zbânțuită în aer ca o păpușă ușurică, dând din brațe și picioare, dar suficient de stăpână pe ea să nu țipe.

Nu paznicul o înșfăcase și o învârtea în aer. Nu era nimeni!

Se zbătu și lovi în jurul ei, până ce își simți solul tare sub picioare. Se împletici, căzu, se ridică în fund și, sprijinindu-se cu amândouă mâinile, ținu ochii închiși preț de câteva clipe pentru a-și reveni. Apoi deschise pleoapele.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Clipi, deschise și închise ochii, și iar îi deschise, chiar clătină din cap ca și cum ar putea îndepărta imaginea. Zadarnic.

Avu nevoie de o vreme să înțeleagă pe ce lume se află. Josul era acum susul. Maus stătea, da, stătea, pe tavanul dormitorului. Nu atârna. Nici nu plutea. Mai degrabă, părea că întreaga cameră se răsturnase.

Maus, privea uluită, dădu să țipe, dar își ținu gura.

Tavanul camerei era acum podea pentru ea. La câțiva metri, candelabrul se ridica asemenea unei plante de cristal. Dacă lumea se întorsese pe dos, aceasta nu părea să aibă urmări asupra forței de gravitație. Lanțul candelabrului era bine întins în jos (sus?) și tablourile atârnau invers. Dându-și capul pe spate, Maus vedea covoarele, blana de ren și cele trei oglinzi la locul lor, doar că sus, nu jos. Nici scaunele și fotoliile

nu-şi schimbaseră poziţia. Aşternutul era netezit. Materialul de deasupra baldachinului atârna – doar că din punctul de vedere al lui Maus nu atârna, ci se ridica în sus.

O lua cu ameţeala ca nicicând până atunci, dar chiar şi aşa trebuia să se ridice. Instinctul o îmboldea să se ţină strâns de candelabru în cazul în care fenomenul acesta înceta dintr-odată şi ca ar fi căzut de la cinci metri înălţime. Dându-şi seama de distanţă, simţi dureri în oase, căci doar căzuse deja – de pe podea pe tavan. Ca prin minune nu-şi rupsese nimic, deşi se umpluse de vânătăi. Avusese noroc. Într-un fel cel puţin.

Nu lumea se răsturnase, ci Maus. Îşi dădea seama de asta după fulgii de afară de la fereastră. Îi vedea căzând din cerul întunecat spre terasă, care ca şi podeaua se afla *deasupra* lui Maus.

Dacă ar fi avut destul timp să se gândească, s-ar fi descurcat mai bine în noua situaţie. Însă auzea vocea paznicului afară în vestibul. Fâşâitul uşii la spatele lui Erlen era tot mai puternic. Apoi încetă.

Clanța se mişcă şi uşa se dădu în lături.

Maus nu se mişcă. Rămase pur şi simplu sub tavan, stând cu brațele în jurul genunchilor. Paznicul se mişca deasupra ei prin încăpere, cu capul în jos. Chiar dacă i-ar fi trecut prin minte s-o caute sub tavan, tot nu ar fi putut-o apuca; atât de înalt nu era nici el.

Paznicul aruncă o privire fugară în încăpere, se uită în spatele cuferelor şi apoi merse țintă spre uşa de sticlă ce dădea spre terasă. Deschise cele două încuietori şi răsuci mânerul, apoi trase uşa spre el. Pe dată se văzu înconjurat de zăpada stârnită de viscol. Se uită în noapte, căutând-o pe Maus, despre care credea că se afla în bătaia viscolului. Credea el că ea

se temea într-atât de el încât să părăsească hotelul? Maus oftă ușor. Existau pentru ea spaime mai puternice decât frica de pumnii lui.

Dar ce-și propusese ea? Să exerseze ieșitul din hotel! Voia...

Se întrerupse văzându-l pe Erlen pășind în cameră. Începea s-o doară ceafa pentru că-și ținea capul dat pe spate. Tânărul avu nevoie de numai câteva clipe să-și dea seama ce se-ntâmplase. Privirea lui trecu peste blană, apoi pe perete și tavan, unde o descoperi pe Maus. Ea ridică doar din umeri și-i zâmbi parcă spunându-i că-i părea rău și că avea nevoie de ajutor ca să coboare.

Doar că el nu se afla sus, ci ca mai-nainte jos. Numai pentru Maus lumea era cu susul în jos.

Paznicul ieși afară-n frig. În câteva clipe dispăru în viscol și întuneric. De ce nu se uita pur și simplu după urme de pași? Chiar trebuia, pentru a fi sigur, să cerceteze toată terasa? Probabil că nu era atât de isteț pe cât îl crezuse.

Erlen îi dădu de înțeles cu un gest să nu se miște din loc. Probabil, pe bună dreptate. Indiferent de cum ajunsese acolo, în situația de față se afla în cel mai sigur loc pentru ea. În mod evident, paznicul ar fi căutat-o mai degrabă afară în frig decât aici înăuntru, sub tavanul camerei.

Deși nu era prea prudent, încercă să se ridice în picioare. Nu întâmpină nici o greutate, mai puțin durerea din membrele ei lovite. Stătea acum în picioare, sigură, fără să se clatine. Tavanul era podea pentru ea. Putu merge până la candelabru și-i atinse lanțul întins. În rest, suprafața de sub picioarele ei era netedă și goală. Nimic nu mai atârna de tavanul dormitorului în afară de candelabru.

Primul ei gând a fost să alerge spre ușă. Dar încăperea era înaltă de cinci metri, iar ușa avea poate doi metri

jumate. Chiar şi întinzându-şi braţele, Maus nu putea ajunge la cadrul de sus al uşii, cu atât mai puţin să iasă pe uşă şi să fugă în vestibul.

Când îşi dădu seama de asta, o cuprinse o nouă frică, lăsând la o parte confuzia ei privind noua înfăţişare a lumii din jur: era închisă în această încăpere ca într-o uriaşă coajă de nucă. Nu exista nimic pe ce să se poată căţăra ca să ajungă la uşă căci toate scaunele şi mesele erau acum deasupra ei şi nu dădeau nici cel mai mic semn că la rândul lor s-ar opune forţei de gravitaţie căzând asemenea lui Maus pe tavan.

Exista poate o cale de scăpare. Faţada avea ferestruici prin care să intre lumina, aflate una deasupra celeilalte şi, în general, ţinute închise. Aveau mânere putând fi deschise. Vara de aceasta se ocupa un angajat cu o prăjină cu cârlig la capăt. De pe tavan Maus putea deschide o ferestruică cu mâinile.

Dar ce să facă? Putea deschide o ferestruică, şi? Nu-i rămânea decât să iasă afară.

Paznicul era încă afară în viscol. Purta o uniformă închisă, astfel că nu se distingea în bezna de afară. Ce făcea acolo afară? O căuta în spatele fiecărui ghiveci mare? Doar era aşa de frig şi întuneric afară. Dar, cum se părea, el voia să fie sigur că Maus nu-i scapă.

Mai că-i mijea un zâmbet închipuindu-şi-l afară tropăind în zăpadă şi înjurând de mama focului. Dar chiar nu era în situația în care să-i vină a râde.

Toată viața se deosebise de ceilalți. Dar nu *aşa*. Nu stătuse în cap.

Cu un semn din cap, Erlen îi dădu de înțeles să nu se mişte. Paznicul se întoarse în cameră, scuturându-şi un strat gros de zăpadă de pe umeri şi din păr. Trânti uşa, zgâlțâind geamurile.

Chiar și candelabrul zornăi și Maus se sperie că omul se va uita în sus.

– Nici urmă de ea, îi zise el tânărului, care se mărgini să ridice din umeri ca și cum ar vrea să zică: v-am zis doar, dar n-ați vrut să mă credeți.

Paznicul mai aruncă o privire în jur, fără a-și ridica ochii spre tavan. Apoi o luă spre vestibul.

Deodată rămase locului. Pe fruntea lui Maus se iviră broboane de sudoare. Erlen tresări, dar își luă inima-n dinți și veni lângă paznic spre a-l conduce afară din dormitor.

Dar bărbatul nu-l luă în seamă. Se întoarse și din trei, patru pași se apropie cu repeziciune de pat, se aplecă și privi pe sub cuvertură.

Mârâi dezamăgit, se ridică și părăsi încăperea. Erlen îl conduse și trase ușa după el. Maus răsuflă ușurată. Afară se auzi ușa de la intrare. Paznicul salută morocănos.

O clipă mai târziu ușa dormitorului zbură în lături, și Erlen țâșni în cameră. Mimase calmul, dar acum renunțase să se mai prefacă. Pe chip i se citea agitația în timp ce arăta spre ea neștiind ce să facă.

– Eu... eu nu știu ce s-a întâmplat, îngăimă ea, încă incapabilă să înțeleagă pe deplin ce se petrecuse cu ea.

Mergea pe sub tavan, bine. De fapt, nu așa bine. Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, revenea la starea de dinainte?

Erlen fugi spre colțul cu blana de ren și arătă spre cele trei oglinzi, foarte atent să nu se aplece deasupra lor ca să nu intre în raza lor.

– Din pricina lor? întrebă Maus foarte mirată.

De fapt ar fi trebuit să se gândească. Oglinzile formau probabil o vrajă de protecție care trebuia să împiedice pe oricine

ar fi vrut să ia blana. Pesemne că erau acolo şi ca să-l intimideze pe Erlen. Iar ea iată că tocmai ce căzuse în capcană.

„Proastă ce eşti! se mustră ea. Atât de proastă."

– Ce trebuie să fac acum? întrebă ea, fără să aştepte vreun răspuns.

Trăise toată viaţa singură şi tindea să vorbească cu sine însăşi. În preajma lui Erlen părea că i se adresează, dar de fapt tot cu sine vorbea.

El clătină din cap şi ridică din mâini.

– Nimic? întrebă ea precipitată. Nu există nici un... ştiu şi eu... antidot?

Erlen arătă spre patul gol, şi ea înţelese.

– Doar ea ştie asta?... Hm, minunat.

Crăiasa ar aduce-o probabil jos de pe tavan, dar cine ştie ce rău i-ar face în schimb. Asta înainte de a o da pe mâna paznicului.

Trebuia să existe o altă cale. Da, o altă cale.

Tamsin! Ea ştie probabil un mijloc de a contracara vraja. În plus, era vina ei. Fără ea, lui Maus nu i-ar fi trecut prin minte să pătrundă aici. Şi nu a făcut ea să pară şterpelirea blănii nimic mai mult decât un joc de copii? „Simplu", zisese ea.

Dar cum putea Maus să-i spună ce se întâmplase? Erlen, fireşte! Trebuia să meargă la ea şi s-o roage să vină în iatacul duşmancei ei de moarte. Foarte simplu, Tamsin. Da, asta era soluţia.

Privirea lui Maus se îndreptă spre ferestruicile faţadei. Erau singura cale scăpare din cameră, dacă nu putea ajunge la uşă. Cerule, de ce trebuiau să fie tavanele astea atât de înalte? Nu ajungea luxul reprezentat de mobilele scumpe şi de tablouri?

Putea să se răsucească și să se întoarcă oricât voia: era o captivă. Cel puțin cât nu se putea încumeta să fugă pe fereastră.

Deodată Erlen tropăi ca să-i atragă atenția. Își agită brațele și făcu semne de neînțeles arătând spre vestibul.

Maus auzi și ea.

Cineva deschise ușa de la intrare. Cineva care nu avea nevoie să bată la ușă.

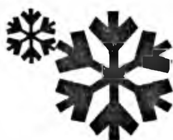
– Erlen! strigă Crăiasa-Zăpezii și cu voce răgușită rosti cuvinte într-o limbă stranie.

Tânărul își desprinse cu greu privirea de Maus și se grăbi în vestibul. Închise din nou ușa în spatele lui. Afară se auzi un bufnet, ca și cum ceva mare s-ar fi prăbușit.

Maus nu mai ezită nici o clipă. Alergă pe tavan, se ridică pe vârfuri și prinse mânerul unei ferestre. Era rece la atingere, dar nu atât de glacial ca frica din sufletul ei.

Numără din nou. Închise ochii. Și deschise tremurând fereastra.

Capitolul despre teama de a cădea în cer

Mânerul nu mai fusese mişcat de la începutul iernii. Era imposibil de răsucit. Probabil îngheţase de la frig.

Teama lui Maus se transformă în panică. Nu mai încercase niciodată aşa o spaimă. Degetele i se chirciseră pe mânerul de metal, pe care-l zgâlţâia cât putea de tare. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că va veni clipa când va dori din tot sufletul să ajungă afară.

În vestibul răsună din nou vocea Crăiesei-Zăpezii. Scoase un oftat plin de durere. Capcana lui Tamsin trebuie să fi avut vreun efect, chiar dacă nu-i dăduse duşmancei sale lovitura de graţie. Maus nu era sigură dacă o Crăiasă rănită era de preferat uneia tefere şi nevătămate. Mânia ei ar fi cu atât mai înfiorătoare dacă ar descoperi-o pe Maus aici.

Încheieturile degetelor lui Maus se vedeau albe pe sub piele, iar venele i se îngroşau vineţii pe spatele mâinii. I se puse un cârcel la braţ de la efort, căci trăgea din toţi rărunchii de mânerul ferestrei. Nimic. Nu se mişca nici o câtime.

Începu să frece metalul disperată, în speranța absurdă că ar dezgheța mânerul de neclintit. Nu mai avea timp. Dacă era cu adevărat rănită, Crăiasa va vrea să se așeze pe pat.

Nu se mai auzea vocea Crăiesei. Doar fâșâit. Ah, și un strigăt de durere. Apoi din nou tropăitul agitat al lui Erlen.

Maus voia să se liniștească, dar zadarnic. În câteva clipe Crăiasa va intra în odaie și o va descoperi. Iar în lumea exterioară o așteptau alte spaime, pe care ea nu se încumeta să le-nfrunte. Ambele posibilități îi păreau să ducă la o adevărată nenorocire.

Sunetele din spatele ușii se întețiră. Pașii lui Erlen. Din nou fâșâit. Probabil că-și sprijinea stăpâna în drum spre dormitor.

Ce mâner aiurea!

– Ah, nu! șopti Maus.

Își dăduse deodată seama ce făcea greșit. Pentru că stătea în cap, ar fi trebuit, firește, să răsucească mânerul în cealaltă direcție! Încercă și, după ce-l zgâlțâi un pic, acesta cedă.

Fereastra se deschise. Crivățul pătrunse în odaie, biciuindu-i obrazul și intrându-i în ochi. Dar nu-i păsă, trase aer în piept ca și cum ar vrea să se scufunde, prinse ramele ferestrei cu ambele mâini și se trase afară din cameră.

În prima clipă i se păru mult mai ușor decât se temuse. Nu existau ziduri nevăzute care s-o împiedice să părăsească clădirea. Erau doar ea și zăpada.

Și apoi, deodată, i se dezvălui golul nemărginit.

Sentimentul o izbi din plin ca o lovitură din întuneric. Era mai mult decât frică și decât teama de lumea exterioară. O gheară neîndurătoare părea să-i scormonească sufletul căutându-i părțile slabe și chinuind-o. Maus deschise gura, gata

să ţipe. Dar nici un sunet nu i se iţi pe buze. Se sufoca şi nu se putea mişca.

În spatele ei se auzi clanţa. Maus stătea încă în cadrul ferestrei. Se uită tremurând peste umăr.

Uşa se deschise.

„Trebuie să ieşi! Acum!"

Erlen intră primul, cu spatele. Nervos se uită în sus şi o văzu pe Maus în cadrul ferestrei. Tânărul mergea aplecat, cu braţele cuprinzând bustul Crăiesei. Ea stătea întinsă şi se lăsa trasă prin cameră, mişca picioarele ca să se ridice de pe podea, dar nu-i era de nici un ajutor. O clipită înainte să iasă afară cu ochii închişi, Maus băgă de seamă că femeia arăta schimbată.

Pe deasupra ferestrei se întindea o cornişă, chiar sub grinzile acoperişului. Sperase ca vraja să-şi piardă efectul aici afară, dar nu, şi lumea exterioară părea să stea cu capul în jos. Panorama nocturnă a oraşului se întindea deasupra ei ca un covor de nori din stană de piatră, iar sub ea nu era decât cerul.

Un timp simţi doar groază, în timp ce se ghemuia cu capul în jos pe cornişă. Imensitatea şi pustietatea lumii îi păruse şi aşa deconcertantă, dar acum că cerul se afla sub ea, existând pericolul să se prăbuşească, asta era prea mult pentru ea.

Se simţea ca şi cum s-ar afla pe suprafaţa unui ocean, secat dintr-odată. Adâncul era nesfârşit. Niciodată nu simţise atât de puternic nemărginirea nopţii ca în această clipă. Nicicând nu i se păruse atât de îngrozitoare.

Nu ştia cât rămase acolo ghemuită, ignorând scurgerea timpului. Doar după o vreme îşi dădu seama că încă putea fi văzută din dormitor. Îşi întoarse capul tremurând şi privi pe geam înăutru.

Crăiasa zăcea pe patul ei. Erlen se îngrijea de ea, îi ținea mâna, în vreme ce pieptul slăbit i se urca și cobora prea repede. Privirea tânărului fugea de la stăpâna lui spre fereastră și înapoi. Nu îndrăznea să-i facă vreun semn lui Maus.

Crăiasa-Zăpezii avea brațul stâng înfășat și așezat peste ochi. Maus nu putea recunoaște mult din fața ei: buzele-i erau albe ca varul, bărbia ascuțită ca la o vrăjitoare. Trupul înveșmântat în rochia albă, strâmtă nu mai părea zvelt, ci foarte uscățiv. Pomeții-i erau proeminenți ca piatra ascuțită.

Maus observă totul vag. Teama de a nu cădea în cer o împiedica să gândească limpede. Trebuia să plece. Cumva, nu știa cum.

Avea articulațiile amorțite când se puse-n mișcare. Era ca pe scara exterioară când durase o veșnicie până reuțise să facă primii pași – și totuși altfel. Pe scară ar fi putut cădea cel mult câteva trepte. Aici însă s-ar fi prăbușit în norii aducători de ninsoare și prin ei în noapte, în regatul întunecat al aștrilor. Nu putea gândi mai departe, căci se lovea de granițele a ceea ce era imaginabil. Ca la încercarea de a-și închipui ce-o așteaptă după moarte: mai departe de acest punct, în care ființa încetează a fi, mintea omenească nu poate ajunge.

Cerul, stelele, apoi nimic altceva. Probabil s-ar prăbuși veșnic în neantul întunecat.

Cu capul în jos se târî de-a lungul zidului. Nu se uita în spate, unde Sankt Petersburgul împietrit plutea amenințător deasupra ei, clătinându-se parcă. Cornișa nu era îngustă, ba chiar ușor rotunjită. Pe sub muchia ei nu era zăpadă, în schimb se aflau țurțuri, pe care-i agăța cu picioarele. Unii erau mai mari ca antebrațul ei. Cădeau ca niște pumnale înghețate pe

lângă trupul ei, cât pe ce să-i izbească fața, înainte să cadă în troienele de pe terasă. I se părea ei, sau țurțurii de la fereastră nu erau așa mari cu o zi în urmă?

Încercă pe cât posibil să țină ochii-nchiși și să se orienteze doar pe pipăite. Când și când mai clipea, dar privea doar de-a lungul zidului ca să vadă cât mai are de mers până la următorul cot. Maus ajunse în dreptul unui colț, îl înconjură făcând pași foarte mici și continuă să înainteze pe peretele lateral al clădirii. Deasupra ei nu mai era terasa, ci doar o stradă îngustă. Nu vedea bine pământul, dar ce mai conta – de s-ar fi prăbușit ar fi căzut în direcția opusă.

Un țurțure de sub ea o lovi în față. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi împuns cu un țep ascuțit pielea sensibilă dintre gât și bărbie. De teamă și durere, mai că-și pierdu echilibrul, strigă tare, își agită bezmetic un braț, bustul i se încovoie și, cumva, reuși să ajungă la loc pe perete.

Se târî mai departe tremurând. Pe sub cornișă nu se afla decât burlanul acoperișului. De mai multe ori atinse ferestrele de aerisire ale celorlalte apartamente, toate nelocuite. Ferestrele erau închise, desigur, iar geamul prea tare ca să-l poată sparge cu mâinile goale. Doar s-ar fi rănit la mâini și apoi chiar că ar fi căzut.

Sub ea se căsca bolta întunecată, fulgi de nea-i intrau în ochi. „Te prindem noi, păreau a-i șopti vânturile. N-ai scăpare."

Înfățișarea zidului se schimbă, cornișa îngustându-se. Maus își dădu seama că parcursese tot peretele lateral al clădirii principale. Acum se afla în dreptul hotelului originar, acolo unde hotelul Aurora își avea începuturile.

Chiar în fața lui Maus se afla o fereastră. În întuneric era greu de recunoscut, pentru că în spatele ei nu ardea nici o

lumină, dar ea o descoperi pe pipăite. Doamne, și cât mai sperase să ajungă până-aici! În spatele geamului acoperit de gheață și mizerie se afla „scara nesfârșită". Ramele ferestrei erau putrezite, geamul subțire! Fereastra nu se ținea bine în balamale.

Maus se dădu mai departe în lături, își trase mâna sub mâneca uniformei și și-o strânse pumn. Frigul îi amorțise degetele, așa că spera să n-o doară prea tare. O speranță vagă. Dar altă cale spre interior nu exista.

Încă o privire prudentă în jos, spre cerul nopții împăienjenit de viscol, cât să-și dea un imbold. Apoi trase aer în piept și izbi geamul înghețat. Nu suficient de tare. Încă o încercare. Abia la a treia lovitură geamul cedă. Frânturi de geam ascuțit căzură pe lângă ea și dispărură fără un sunet în strada întunecată. Doar mâna o durea, dar nu se vedea nici un strop de sânge.

Își întinse mâna prin spărtura geamului și trase de încuietoare. Niște bucăți de sticlă alunecară-n interior și se loviră cu zgomot de scara din piatră.

Câteva secunde mai târziu, Maus se trase înăuntru, lăsând în urmă viscolul. Rămase câteva clipe în cadrul ferestrei și în sfârșit își luă inima-n dinți și sări.

Pentru o clipită crezu că se înșelase. Căzu și nu întâlni nici o rezistență. Apoi însă izbitura i se păru cu atât mai dură. Dădu jos o mică grindină, fiind cât pe ce să alunece peste-o muchie, și rămase locului, gâfâind.

Se afla acum în partea de dedesubt a scării în spirală. Aici nu existau trepte, doar o suprafață netedă, înclinată, păstrând rămășițe din vechea scară. Muchia de lângă ea era marginea scării. Dacă ar fi căzut dincolo de ea, s-ar fi prăbușit izbindu-se

de cupola de sticlă de deasupra scării. Sticla şi plasa metalică n-ar fi putut-o ţine şi ea s-ar fi prăbuşit în cer...

„Ah, încetează!"

Se strădui să rămână-ntinsă o vreme, să se odihnească şi să se gândească. Nu departe de aici, un etaj mai jos, se făcea un mic culoar. La capătul lui se afla o uşă mică, care pe partea cealaltă era tapetată, trecând neobservată. Maus o folosise deja de multe ori. Tavanul nu era înalt, Maus putând ajunge la uşă şi de sus. În spatele ei se afla etajul patru al Aurorei, un nivel mai jos sub etajul cu apartamente.

Aşteptă până-şi recăpătă suflul. Apoi se ridică, îşi frecă degetele pe jumătate degerate încălzindu-le şi îşi continuă drumul pe tavan.

CAPITOLUL DESPRE ELIBERAREA CUVINTELOR ŞI ANIMALELOR

Tamsin deschise uşa camerei ei de hotel şi privi în lungul coridorului gol.

– Maus? Ah, nu!

– Bună, Tamsin.

Buzele lui Maus erau vineţii şi tremurau, refuzând să închipuie un zâmbet.

Tamsin îi întinse mâna. Stând cu capul în jos pe tavan, Maus i-o apucă.

– Ai îngheţat de-a binelea!

– Oare nu observi încă ceva?

– Da... da, ai dreptate, fireşte. Tamsin îi strânse mâna şi-i dădu drumul. Trebuie să facem ceva să remediem situaţia asta.

Dispăru în camera ei, lăsând-o pe coridor. Nu se mai vedea nimeni prin preajmă. Deşi Aurora era aceeaşi clădire pe care-o ştia de mică, din noua perspectivă lui Maus îi părea o lume schimbată ca prin farmec. Era uimitor cât de diferit arăta privită din tavan. Coridoarele pline de lucruri păreau deodată goale şi pustii, căci totul se lipise parcă de „tavan" şi

pe „podea“ nu erau nici covoare şi nici mobilă, doar lămpi ici şi colo. Scările păreau rampe fără balustrade. Şi, uitându-se-n jur, Maus descoperea murdărie şi mult praf pentru că acum putea zări toate colţişoarele mai puţin accesibile de jos.

Tamsin reveni pe coridor. Avea în mâini aşternutul ei boţit şi vechiul ei cufăr din piele. Îi aruncă pătura lui Maus care o prinse cu ambele mâini.

– Înfăşoară-te în pătură!

Maus încercă să facă ce-i cerea Tamsin, dar nu era tocmai uşor pentru că vraja nu acţiona şi asupra păturii. Aceasta tot dădea să cadă urmând legea gravitaţiei. Un ciucure tot îi aluneca prin faţa ochilor.

Tamsin se uită atentă în stânga şi-n dreapta. Din fericire, coridorul era pustiu. Chiar şi pentru cei care nu se grăbeau să se ducă noaptea la culcare afară era prea frig pentru a dori să se întoarcă acasă prea târziu – sau, după caz, prea devreme.

– Grăbeşte-te! zise Maus cu glas hârşâit. Te rog.

Tamsin puse cufărul pe jos, murmură câteva silabe ciudate, îşi trecu mâna pe încheietorile din faţă şi păru să aştepte ceva. Curând se auzi dinlăuntrul cufărului un zgomot ca un suspin şi Maus avu impresia că acesta se strânge foarte puţin ca şi cum ar fi ieşit aer din el. Tamsin încuviinţă mulţumită, deschise cataramele şi săltă capacul cufărului, dar nu atât de mult cât Maus să poată zări înăuntru. Cu o mână ţinu capacul şi cu cealaltă scotoci în interior.

– Nu este întotdeauna aşa uşor să găseşti cuvintele potrivite, observă ea cu un zâmbet visător şi căută mai departe cu sprâncenele încreţite.

– Mi-e aşa de frig, îngăimă Maus.

Când se afla pe cornișă luptând pentru propria viață, frigul nu o prea deranjase. Își adunase toate puterile să se cațăre și să înainteze, și mai că uitase chiar și de teama ei de lumea exterioară.

Acum i se părea cu atât mai frig.

– Aha! strigă Tamsin triumfătoare, apoi tresări speriată și se uită în jur îngrijorată să n-o fi văzut cineva.

Nu se arătă nimeni. Nici un sunet nu răzbătea din spatele celorlalte uși.

– Aici este, zise ea cu glas înăbușit și scoase din cufăr cuvântul potrivit.

Maus clipi crezând că o înșală ochii. Tamsin ținea în mână... nimic. Sigur, se vedea ca și cum ar fi cuprins ceva între degetele, ceva care se zvârcolea ca un pește proaspăt prins. Dar nu era nimic de văzut, ca și cum ar ține mândră-n mână o bucată de aer.

– Un lucru mic și fantomatic! se oțărî Tamsin în vreme ce brațul ei aluneca încolo și-ncoace, iar pe frunte i se adunară broboane de sudoare. O clipă de neatenție, și-ți scapă printre degete.

Maus alungă gândul ăsta. Stătea în picioare pe tavan și era pe jumătate înghețată – ajungea pentru o zi. N-avea decât să se minuneze mâine de captura lui Tamsin. Sau poimâine.

Tamsin deschise gura și-și vâră înăuntru cuvântul nevăzut. Nu-i era ușor să-l îmbuce pe tot, așa că și-l împinse cu arătătorul și cu degetul mare mai adânc în gură. Încordată, scormoni prin gură și își mușcă limba până reuși, în sfârșit, să stăpânească cuvântul. Strânse din buze cu toată puterea și-și rostogoli ochii. Gura i se bulbuca și ceva părea să boscorodească înăuntru. Se strădui o vreme, dar până la urmă reuși

să înghită cuvântul. Mulțumită se uită în sus spre Maus ca și cum ar aștepta un cuvânt de laudă de la ea.

– Ei, acum, zise Maus.

Tamsin clătină zâmbind din cap, ridică degetul arătător ca și cum ar vrea să zică: „Așteaptă!“ și deschise încet gura să vorbească.

Ce ieși din gâtlejul ei nu s-ar putea numi un cuvânt. Așa găsi Maus, dar ea nu era vrăjitoare, nu purta pelerină și nici nu avea o umbrelă pestriță.

Cuvântul – dacă ar fi să-l numim așa – era o succesiune de sunete, mult prea multe silabe care nu voiau să se potrivească unele cu altele. Când suna ca o melodie, când ca un suflu aspru.

– Pap! zise Tamsin la sfârșit și închise gura.

Dacă silaba ținea de cuvânt sau era doar sunetul cu care buzele ei se închiseră era greu de spus.

Sus pe tavan Maus se gândea: „Minunat, nu s-a întâmplat nimic“.

Apoi o luă deodată cu amețeala, ceva păru să-i smulgă tălpile de pe tavan, să o răsucească și să-i dea drumul să cadă.

Apucă doar să-și lărgească brațele, să strige pițigăiat și din toți rărunchii: „Aaaaah!“, apoi se prăbuși spre podea, zbătându-se în aer și lovindu-se cu șoldul de peretele coridorului și fu prinsă în ultima clipă de Tamsin, înainte să se lovească la cap. Apoi căzură amândouă, trântind fără voie capacul cufărului la loc, se rostogoliră una peste cealaltă și rămaseră întinse, încurcate în pătură și una-n alta.

Tamsin își trase mâinile și picioarele.

– A fost distractiv, nu? zâmbi ea.

Trei ceşti de ceai, aduse de serviciul de cameră, multe sendvişuri şi o baie fierbinte în cada de fontă o ajutară pe Maus să-şi revină nu doar fizic, ci şi sufleteşte. În sfârşit, se întinse în patul lui Tamsin în lenjeria acesteia. Era înfăşurată într-o plapumă de puf, purta o pereche de ciorapi de lână groşi şi pestriţi, ceva ce Tamsin numea o cipilică făcută de mână, deşi părea mai degrabă o coajă neregulată de portocală – în orice caz era portocalie şi strâmtă chiar şi pentru Maus.

Pe măsuţa din faţa ferestrei întunecate se afla jobenul lui Tamsin cu gura-n sus. Cele trei scaune, care în mod obişnuit stăteau în jurul mesei, erau întinse pe jos închipuind colţurile unei stele – singurul semn că în această încăpere se petrecuse de curând ceva neobişnuit.

– Mai bine?

Tamsin stătea pe marginea patului şi o privea pe Maus îngrijorată.

– În orice caz, mi-e mai cald acum.

– Îmi pare rău. Sincer.

Maus văzu că muşchii obrajilor lui Tamsin tresăriră.

– Nu te cred.

– Îți dau cuvântul meu de onoare. Un zâmbet îi înflori pe chip, se stinse o clipă şi se ivi din nou pe buzele ei. Seriozitatea de pe chipul lui Tamsin lăsă locul exuberanței. Hai, nu fi aşa! Sări în picioare şi merse prin fața patului. A fost doar amuzant!

– Hmm.

– Nu zice nimic! Altfel n-ai fi învățat atâtea! De exemplu, cum să părăseşti hotelul. Şi că aici înăuntru lumea *ta* nu e

unică! Totul depinde de perspectivă, nu găseşti? Când văzu că Maus nu-i împărtăşea încântarea, strigă: Şi, în plus, i-am scăpat ca prin minune printre degete!

– Şi de ce aproape că am îngheţat? bodogăni Maus. Şi am căzut de pe tavan?

Tamsin strânse din buze.

– Da, da, fie, totul ar fi putut merge mai bine. Dar, oricum, e un început.

– Crăiasa nu părea încântată.

Tamsin străluci din nou de bucurie.

– E tot mai mai slăbită cu fiecare ceas ce trece.

Maus se aşeză în fund.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi.

– Nu ştiam cum păzeşte blana.

– Da, dar ştiai *că* o păzeşte.

– Cine-ar fi crezut că tânărul e aşa de important pentru ea?

Tamsin merse la uşă şi ridică scaunele. Toate trei se cutremurară, se legănară şi se prăbuşiră la loc, ca şi cum din jobenul din mijlocul lor ar emana o forţă ce le-ar sili să cadă pe spate.

Tamsin înjură de mama focului, luă un scaun de spătar, îl puse în faţa patului şi se aşeză pe el. Preţ de o clipă Tamsin păru că aşteaptă ca scaunul să se răstoarne din nou. Dar scaunul rămase în picioare şi ea zâmbi mulţumită.

– Unele lucruri nu se uită. Ca mersul cu sania.

Maus n-avea idee despre ce vorbea, dar pe moment nici n-o interesa.

– Dispar acum, zise ea. Trebuie să mă duc să curăţ pantofii.

– Uită de ei.

– Ce?

– Pe moment nu contează.

Maus fierbea.

– Desigur, nu sunt pantofii tăi. Şi nu te ceartă nimeni când mâine-dimineață nu stau curați în fața camerelor.

– Nimeni n-o să le simtă lipsa. În orice caz, nu până mâine-seară.

– Ce înseamnă asta?

Tamsin îşi plesni fruntea.

– Fireşte! Nu ştii!

Maus privi nedumerită.

– Ce?

– Hotelul va fi evacuat.

Căldura care tocmai se aciuise în stomacul lui Maus dispăru dintr-o lovitură.

– Cum adică evacuat?

– Toți trebuie să părăsească hotelul până la opt dimineață. Asta e – aruncă o privire la ceasul de la mână – curând.

Maus nu înțelese nici un cuvânt.

– Să părăsească?

– Ah, Maus, nu-mi mai repeta cuvintele. Dai impresia că eşti grea de cap!

Maus simți că plesneşte.

– Poate că sunt eu grea de cap! Îmi pare rău. Sunt pur şi simplu prea proastă să înțeleg ce scoate din ea marea, puternica, atotştiutoarea Tamsin Spellwell.

Tamsin îi aruncă o privire supărată.

– O fată de doisprezece ani nu vorbeşte aşa.

Maus era de neoprit.

– Ba da, când nu vorbeşte cu o altă fată de vârsta ei, ci doar când şi când cu adulți şi cel mai adesea cu ea însăşi.

Înghiţi un nod şi încercă să-şi stăpânească lacrimile arzătoare. Nu mai plânsese în faţa cuiva, nici măcar când era supărată.

Tamsin se plecă şi dori să-i apuce mâna, dar Maus şi-o trase. Abia când magiciana mai încercă o dată, Maus renunţă. În afară de Kukuşca nimeni nu o mai luase de mână.

– Nu am vrut să te jignesc, zise Tamsin, şi de data asta nu părea că trebuie să-şi stăpânească un zâmbet. Chiar nu. Am fost ani întregi doar cu tatăl meu, călătorind în funcţie de misiunile pe care le primea... Nu era simplu cu tata – cu siguranţă, nu – şi în preajma lui am deprins unele lucruri, care... hm, nu ar fi pe placul celorlalţi oameni. Uneori nu te impuneai în faţa lui decât dacă erai la fel de ironic ca el.

– Ce este cu fratele tău, Rufus?

– Este mai mare ca mine şi şi-a terminat ucenicia la tata deja de ani buni. Călătoreşte prin lume şi face... ei, ce poate face Rufus. Tamsin nu părea dornică să vorbească despre el. Mai am şi alţi fraţi. Cea mai mică soră a mea, Pallis, ți-ar plăcea fără-ndoială. E tare dulce.

– Nu suport copiii drăgălaşi. Merg târâş pe coridoare, îşi mozolesc pantofii cu ciocolată şi se murdăresc de mâncare.

Tamsin râse.

– Pallis nu mai e copil. Oricum nu mai e aşa mică.

– Ştiu deja ceilalți? Vreau să zic, că tatăl tău... e mort?

– Au ştiut în aceeaşi clipă că a murit. Tamsin îşi coborî capul. Ştii, noi nu suntem o familie normală. Strânse-n pumn pătura, fără să-şi dea seama. Mă tem că ei cred că eu aş fi putut împiedica asta. Rufus cel puțin nu se va-ndoi de asta. Se înfioră şi zâmbi silit. Dar să nu vorbim despre el, da?

Maus încuviință.

Ți-au spus de ce se evacuează hotelul? Din cauza țarului?

– Va călători împreună cu nu știu ce demnitar din China. De teamă să nu aibă loc vreun atentat vor evacua toate casele pe lângă care va trece suita sa. Se întâmplă des așa?

– Uneori. Maus își amintea de ultima plecare a oaspeților din Aurora, petrecută acum un an. Țarului îi e teamă, pentru că tatăl său a murit în urma unui atentat. Când pleacă din oraș la vânătoare în pădurile de prin împrejurimi folosește mereu alt drum. Se zice că uneori își schimbă chiar și portul. Dar când vine un demnitar străin trebuie să-și poarte uniforma, că vrea sau nu. Așadar, nimeni nu trebuie să-i fie prin preajmă.

– Nu mă miră că nu-l place nimeni. Tamsin își frecă ochii. Oricum ar fi... Crăiasa, în starea în care e, nu va părăsi hotelul. Și asta înseamnă că și eu rămân.

Maus se gândi că Tamsin era foarte sinceră și deschisă cu ea și dori s-o ajute.

– Am o ascunzătoare jos, în pivniță. Acolo m-am pitit ultima dată când toată lumea a trebuit să părăsească hotelul. Dacă vrei... adică, acolo nu ne poate găsi nimeni.

Tamsin rămase o clipă pe gânduri, apoi încuviință.

– Foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc pentru încredere.

– Of, zise Maus cu un zâmbet. Chiar gratis nu e.

Tamsin își înclină capul întrebătoare.

– Trebuie să-mi spui adevărul. Maus arătă spre jobenul cu borurile-n sus. E înăuntru, nu-i așa? Lucrul pe care-l caută Crăiasa.

Tamsin se ridică de pe marginea patului, se apropie de masă și-și trecu căușul palmei în jurul jobenului burdușit. Se înfioră. Buza de jos îi tremura.

– Da.

– Ce este exact?

– Ești sigură că vrei să știi? Tamsin se întoarse spre Maus. Jovialitatea îi dispăruse de pe chip. Părea acum mai în vârstă nu uzată și slăbită ca Crăiasa, ci mai experimentată, mai înțeleaptă chiar.

– După tot ce s-a întâmplat? întrebă Maus. Sigur.

Tamsin oftă și arătă din nou spre joben.

– Aici înăuntru se află ceva mult mai valoros pentru ea decât orice pe lume.

Maus strânse pumnul nerăbdătoare.

– E un țurțure de gheață, continuă Tamsin. Un țurțure din inima ei.

Maus încruntă din sprâncene.

– De ce nu se topește?

Un zâmbet slab flutură pe fața lui Tamsin. Pentru prima dată Maus îi zări pistruii.

– Frigul care i-a dat formă nu poate fi învins de căldură.

– Aha.

– Trebuie să te zăpăcească asta.

– O sută de pantofi bărbătești mă zăpăcesc, zâmbi Maus. Nu însă un țurțure.

Tamsin veni la ea și-i ridică cu arătătorul îndoit bărbia.

– Cred că ești curajoasă. Dar nu așa de curajoasă. Nimeni nu te-ar disprețui dacă arăți că și ție ți-e uneori teamă.

– Mi-a fost foarte teamă înainte.

– Bine. Chiar și Crăiesei i-a fost teamă când a venit aici să-și ia țurțurele. Știa că o așteaptă o capcană, dar nu avea idee ce anume. Sunt sigură că nu s-a simțit prea bine când și-a băgat degetele în joben. Și vraja celor Șapte Porți pecetluite mai că a înfrânt-o. Dar a fost prudentă. A aruncat o privire

asupra primei porți și s-a întors la timp. Acesta a fost norocul ei. A trebuit să lase aici țurțurele, dar a rămas în viață. Tamsin își coborî ochii. Data viitoare va proceda altfel. Mă va ataca pe mine – sau pe cineva care mi-e drag.

Ca să nu se gândească la asta, Maus o întrebă repede:

– Ce este vraja celor Șapte Porți pecetluite?

– Una din cele mai puternice vrăji de legare din câte există. M-a costat cele mai puternice cuvinte ale mele. De-acum va fi mai greu...

De pe coridor se auzea zgomot.

– Cât de târziu este? întrebă Maus alarmată.

– Imediat se face șase și jumătate. Mai e încă o oră și jumătate până când va fi evacuat hotelul.

Maus sări în picioare.

– Trebuie să ne grăbim. Poliția secretă va percheziționa toate camerele. Așa fac mereu.

Tamsin își bătu ceasul.

– Dar mai avem încă...

– Zic opt, dar de fapt e șapte. Sau chiar șase. Pun pariu că deja sunt în acțiune și alungă oamenii din camere.

Larma de pe coridor se înteți. Se auzeau înjurături în rusă și franceză și zgomot de uși trântite.

Tamsin aduse hainele lui Maus pe care le pusese pe sobă să se încălzească. Uniforma era tare. Maus lăsă lenjeria pe patul răvășit și începu să se îmbrace. Tamsin îi dădu și un plovăr larg pentru ea – desigur pestriț și vărgat –, s-o protejeze de frigul din hotel, acum mai rău ca oricând. Maus avea sentimentul că plovărul răspândea o căldură care nu se datora doar lânii din care era țesut.

– Te poate apăra de iarnă, zise Tamsin, totuşi nu şi de frigul originar. Dar pentru început ar trebui să fie de-ajuns.

Maus îşi trecu mâna pe el.

– Mulţumesc.

Se simţea foarte bine în el şi nu o deranja că se vedea pe sub uniformă.

Tamsin o privi gânditoare.

– Eşti prea subţire.

– Hm?

– Slăbuţă. Numai piele şi os. Asta nu-i bine.

– Tot ce se poate, zise Maus şi închise nasturii aurii, decojiţi ai uniformei.

Tamsin apucă cufărul şi umbrela.

– Preiei tu conducerea?

Maus merse la uşă şi voi s-o deschidă. Avea deja mâna pe clanță, când rămase locului şi se întoarse.

– Aşteaptă.

– Ce este?

Tamsin se uită dacă lăsase ceva important pe jos.

– Ce ai de gând? Maus o măsură din priviri. Oricât încerca nu-i putea întrezări gândurile. Când hotelul este gol şi nu mai suntem decât noi şi Crăiasa... ce ai de gând să faci atunci?

– Să mă lupt cu Crăiasa.

– Şi poliția secretă?

– Lasă-i în seama mea.

– Şi Erlen? Mă ajuți să-l eliberez, nu-i aşa?

– Dacă e timp pentru asta.

– Cum?

– Ai avut şansa asta.

– Şi tu la fel. Şi totuşi încerci din nou.

– E cu totul altceva.

– Nu este!

Tamsin veni lângă ea la ușă.

– Vom vedea, da?

– Promite-mi!

– Maus, chiar tu ai spus că ne grăbim...

– Trebuie să-mi promiți. Te ajut să rămâi în hotel și tu ai grijă ca Erlen să-și primească înapoi blana. M-a salvat deja de două ori – e rândul meu să fac ceva pentru el.

Se auzea bocănit pe coridor – întâi afară-n dreptul ușii, apoi îndepărtându-se.

– Deci?

Tamsin încuviință împotriva voinței.

– Voi vedea ce pot face ca ea să-și piardă puterea asupra lui. Promit.

Maus mai șovăi o clipă, apoi întredeschise ușa, își scoase capul prin crăpătură și se uită afară.

– Repede! zise ea încet.

Capitolul în care se petrec multe, însă nimic bun

Coridoarele şi scările forfoteau de oameni. Când cineva era treaz mai mult noaptea, ca Maus, uita uşor câţi oaspeţi găseau găzduire în camerele hotelului Aurora. Acum, că toţi se grăbeau laolaltă pe coridoare, era o adevărată harababură. Toţi erau prost dispuşi, cei mai mulţi de-a dreptul revoltaţi. Nu se protesta pe faţă din cauza poliţiei secrete. Nimeni nu dorea să fie exilat în Siberia sau chiar să fie aruncat în Închisoarea Tăcerii.

Protejaţi de acest du-te-vino, Maus şi Tamsin ajunseră la parter. O dată lui Maus i se păru a-l vedea peste marea de capete pe paznic, mai înalt decât oricine şi masiv ca un idol din piatră. Părea să observe agitaţia fără a interveni el însuşi. Dacă o căuta pe Maus, nu o descoperi. Când voi să i-l arate lui Tamsin, dispăruse deja. Răsuflă uşurată.

Scara se termina la parter. Treptele nu conduceau direct în pivniţă, pentru ca nici un oaspete să nu se rătăcească în acea direcţie (şi să descopere că legendara colecţie de vinuri a hotelului Aurora nu e chiar aşa de grozavă cum se pretinde).

– Repede, pe-acolo, arătă Maus, gâfâind, un coridor strâmt și neluminat.

Un cordon auriu, gros, întins între doi stâlpi de susținere indica accesul permis doar angajaților.

– Sunt atâția polițiști în preajmă!

Tamsin abia mișcă buzele și arunca priviri furișe în jur. Într-adevăr, bărbați în uniforme se așezaseră la colțuri și intersecții ca să îndemne mulțimea nemulțumită spre ieșire. Unii încercau să-i liniștească pe oaspeții supărați, care fuseseră treziți din somn și nu li se lăsase timp decât cât să se-mbrace.

– Azi după-amiază vă puteți întoarce în camerele voastre. Evacuarea este doar temporară.

– Până atunci trebuie oare să stăm afară-n frig?

– S-au luat toate măsurile, domnul meu. Mergeți pur și simplu mai departe.

Un străin care presupunea că nu are de ce să se teamă de poliția locală se hotărî ce are de făcut: nu va achita nota de plată și va depune plângere contra direcțiunii hotelului, cel mai bine însă l-ar apuca pe polițist de guler și i-ar arăta el. La aceasta, polițistul își deschise tăcut tunica și-i arătă oaspetelui turbulent revolverul. Rezistența bărbatului se frânse. Făcu restul drumului.

În timp ce niște oaspeți rămaseră pe loc, căscând ochii la scena dintre oaspetele străin și polițist, Maus și Tamsin folosiră momentul ca s-o ia din loc. Se desprinseră din șuvoiul de oameni, trecură peste cordonul auriu și o luară pe coridorul secundar spre pivnița de vinuri. Tamsin fu cât pe ce să dărâme cu umbrela o statuetă aurită, dar Maus o prinse la țanc, înainte să se lovească de pământ.

– Ups, făcu Tamsin cu un zâmbet visător.

Maus se înghesui pe lângă ea şi deschise uşa spre scara ce ducea în pivniţă. Neobservate, ajunseră la capătul de jos al scărilor şi fugiră pe coridoarele boltite, mirosind a mucegai. La început auziră voci în spatele lor, dar, depărtându-se, pământul şi piatra înghiţiră orice zgomot afară de proprii paşi.

– Nu mai e mult, spuse Maus când Tamsin rămase locului, punând cufărul şi umbrela pe lângă ea şi ciulind urechile.

– Aşteaptă!

Maus se opri, îngrijorată şi nerăbdătoare totodată, pentru că nu auzea nici un zgomot suspect.

– Din coridorul de vizavi... şopti Tamsin. Repede, hai încoace!

Maus îşi înghiţi un suspin când gestul magicienei de-a o trage spre ea o luă prin surprindere. Zări două siluete cu lămpi de petrol în mână dând colţul la o bifurcaţie, dar Tamsin îi apăsă imediat mâinile pe ochi şi ea nu mai văzu nimic.

– Nu te mişca! o îndemnă ea.

Maus nu se mişcă. Inima-i bătea să sară din piept şi-şi ţinu răsuflarea.

Cei doi bărbaţi se apropiară şi vorbiră încet. Lui Maus vocile nu-i păreau cunoscute. Probabil erau poliţişti îmbrăcaţi civil.

Tamsin stăteau aproape de perete, dar nu exista nici o ascunzătoare pentru ele – nici o nişă sau proeminenţă a zidului. Bărbaţii ar fi trebuit să le fi descoperit de mult. Maus încercă să clipească pentru ca Tamsin să-şi ridice baremi o mână de pe ochii ei. Dar degetele lui Tamsin îi apăsară şi mai tare faţa.

Vocile se auzeau acum chiar în faţa lor. Maus avea impresia că dacă şi-ar întinde braţul i-ar atinge. Pe frunte i se adunară broboane de sudoare. Dacă ar fi descoperite li s-ar pune tot

felul de întrebări neplăcute. Poate ar fi socotite nihiliste, mai ales Tamsin, care reușea să se ia la harță cu oameni pe care mai bine-i evitai – părea maestră în arta asta. Abia acum Maus înțelegea primejdia situației în care se lăsase atrasă. Se înfioră amintindu-și vorbele lui Kukușca despre Închisoarea Liniștii.

Încercă să se concentreze asupra a altceva, dar nu reușea. Putea auzi inima magicienei – bătea mult mai rar decât a ei. Apoi bătaia ritmică a inimii ei fu acoperită de pașii și vocile bărbaților, care nu se opriră din discutat deși de mult ar fi trebuit să le vadă pe Maus și Tamsin. Doar stăteau chiar în fața lor!

Maus avea sentimentul că nu-și mai simte picioarele. O luă cu amețeala, dar nu se clinti din loc, rămase strâns lipită de Tamsin, așteptând să vadă ce urmează.

Bărbații se opriră din discuție.

– Ai auzit? întrebă unul din ei.

„Ne-au prins! o fulgeră un gând pe Maus. Până-aici ne-a fost!“

– Se auzea de acolo, nu? întrebă celălalt.

– Hai să vedem!

Vocile se auzeau acum atât de aproape, că Maus putea adulmeca răsuflarea bărbaților. Nu se înșelase: polițiștii erau la cel mult doi pași de ele. Imposibil să nu le vadă!

– Aici nu-i nimeni, zise al doilea bărbat plictisit. Putem să ne întoarcem mai târziu și să continuăm căutarea.

Celălalt mârâi, apoi pașii lor răsunară pe piatră. Se îndepărtau din nou în direcția din care veniseră.

Maus trase aer în piept când Tamsin își trase ușor mâinile de pe ochii ei.

– Puah, răsuflă uşurată magiciana şi suspină uşurată. Ai avut emoţii, nu?

– De ce nu ne-au descoperit?

– Nu ne puteau vedea.

– Dar de ce?

Tamsin ridică din umeri.

– Mi-am închis ochii. Şi pe ai tăi la fel. Îşi luă cufărul în mână şi umbrela la subraţ, aruncându-i o privire nerăbdătoare. Mergem mai departe?

Maus deschise gura, dar se mărgini să ofteze resemnată şi o luă înainte.

După câteva minute ajunseră în pivniţa de vinuri. Maus deschise uşa, o lăsă pe Tamsin să intre prima şi dori să încuie uşa, dar magiciana o opri.

– Nu, lasă asta, zise ea. Dacă văd uşa zăvorâtă, cu atât mai mult vor cerceta încăperea.

– Ce facem cu lumina? dori Maus să ştie. Trebuie să ajungem la celălalt capăt al pivniţei de vinuri şi acolo nu există întrerupător. Fie o lăsăm deschisă, fie trebuie să mergem prin întuneric beznă.

Avea o lampă într-un ungher al coridorului, dar până ajungea acolo s-ar fi umplut de vânătăi.

Tamsin şopti ceva umbrelei, care se smuci în mâinile ei, protestând parcă, după care în vârful ei pâlpâi o lumină slabă.

– Mai bine? întrebă Tamsin.

– Of, of, of, ce mândră e.

Maus îşi trase mâna de pe întrerupător şi o conduse pe Tamsin pe sub trei bolţi, de-a lungul policioarelor cu sticle de vin.

– Aceasta e pivniţa în care ai venit pe lume?

– Da.

Maus ajunse la ultima damigeană, o rostogoli oftând într-o parte și dezvălui tunelul ascuns.

Tamsin fluieră admirativ și o urmă pe Maus în cămara de dincolo de spărtura în zid. Apoi rostogoli la loc damigeana. Întunericul învălui bolțile pivniței de vinuri, în timp ce luminița din vârful umbrelei trezea la viață grinzile alambicate din partea din față a ascunzătorii lui Maus, aruncând umbre noi, întretăiate de fâșii luminate. Maus și Tamsin pășiră în cămăruța cu steaua de fier.

– Nu e foarte mare, zise Maus, dar am încercat s-o fac cât mai plăcută. Și nu mă întreba, te rog, de unde vin toate lucrurile. Își trecu palma peste perdelele de catifea roșie care acopereau pereții de piatră și privi cutiile de pălării pline de lucruri șterpelite. Arăta pentru prima dată unui alt om acest loc și avea sentimentul ciudat că-l privește prin ochii lui Tamsin. Deodată se rușină că șterpelise atâtea nimicuri. Cele mai multe sunt lipsite de valoare, serios. Nu am făcut rău nimănui doar pentru că...

Se întrerupse când observă că Tamsin nici măcar nu o asculta. Se așezase pe vine și privea fascinată steaua de fier atingându-i cu vârful degetelor colțurile ușor rotunjite.

– Ciudat lucru, nu-i așa? întrebă Maus dezinvoltă.

În sinea ei se cam supăra că Tamsin nu părea să-i aprecieze colecția.

Magiciana privea ca fermecată, aproape cu drag steaua de fier rotunjită. Pentru prima dată de când pătrunsese în beci, respira un pic mai repede. Nici măcar înainte, când era cât pe ce să fie descoperite, Tamsin nu fusese așa de emoționată.

– De unde e asta? întrebă ea fără să se uite la Maus.

– Era deja aici când am descoperit locul.

Tamsin înconjură steaua de fier. Maus trebui să se retragă până sub tabloul în ulei de pe peretele din față ca să-i facă loc. Magiciana atinse cu degetele metalul acoperit de o crustă verzuie dintre țepii de fier, ca și cum ar căuta ceva.

– Fascinant.

– Ei, nu-i rău, dar uite ce mai am aici!

Maus ridică repede capacul unei cutii și o întoarse spre Tamsin. Înăuntru se aflau monede din țări străine cu embleme exotice. Dar Tamsin nici nu se uita în direcția aia, ca și cum Maus și restul încăperii s-ar fi risipit în aer. Maus puse dezamăgită cutia într-o parte.

– Sau asta! Trase un volum de sub altele, mai să dărâme turnul de cărți, și-i arătă lui Tamsin achiziția ei. Basme, zise ea. Și poezii. Din Anglia!

– Da, sigur, zise magiciana, fără să arunce vreo privire volumului.

Maus răsfoi fugar cartea, ca și cum era datoare ca măcar ea să-i dea atenție. Apoi o puse deoparte.

– Ce-i cu asta?

Arătă fără încântare spre steaua de fier. Nu-i plăcea că Tamsin încă-i dădea atâta atenție. Maus era foarte mândră de cum amenajase beciul; o costase multe eforturi să procure toate aceste lucruri. Și acum să fie bila de fier care existase încă dinainte aici singurul lucru de preț?

Era dezamăgită de lipsa de interes a lui Tamsin și chiar un pic tristă.

– Maus, zise Tamsin cu glas tremurat, când în sfârșit își desprinse ochii de la steaua de fier. Știi ce este asta?

– Un... lucru oarecare.

Mai devreme Maus ar fi dat un răspuns mai entuziast la întrebarea lui Tamsin. Acum însă steaua de fier i se părea mult

mai puțin importantă ca mai-nainte – doar atâtea altele câștigaseră în valoare. Crăiasa-Zăpezii și tânărul ren mut. Prietenia ei cu Tamsin. Părăsise chiar și hotelul!

– Un lucru? repetă Tamsin. Da, așa-l poți numi.

– Zi-mi ce este!

– Spune-mi întâi unde suntem.

– Într-un tunel în spatele pivniței cu vinuri.

– Da, desigur. Dar unde duce el? Tamsin cercetă din priviri peretele din față cu portretul unui nobil. În spate nu mai e nimic, nu?

Maus clătină din cap.

– Doar argilă și pământ. Tunelul se termină aici. Probabil cel care l-a construit nu l-a terminat.

– Ba da, o contrazise Tamsin, socot că a făcut asta.

– De ce ar construi cineva un tunel care nu duce nicăieri?

– Ca să pună asta aici, zise Tamsin și-și trecu palma peste țepii rotunjiți ai stelei de fier. Într-un loc anume. Ce se află deasupra noastră?

– Partea din față a Aurorei. Pivnița de vinuri se află chiar sub sala de la intrare.

Tamsin își împreună mâinile emoționată.

– Cum m-am gândit! Atunci strada este chiar deasupra noastră, nu-i așa? Tunelul conduce sub bulevardul Neva.

– Hm, da. Cred că da.

– Mama ta era nihilistă, ai zis. Și a lucrat în acest hotel deși era studentă ca tatăl tău. Corect?

Maus încuviință.

– În spălătorie. Ce legătură are asta cu...?

– Cred că faptul că mama ta a lucrat aici era doar o acoperire. Un mijloc să aibă liber acces la pivnițele hotelului ca să poată săpa pe furiș acest tunel. Cerule, trebuie să fi avut

nevoie de cel puțin unu, doi ani. Dacă nu chiar mai mult. În fiecare minut liber pe care l-a avut trebuie să fi săpat aici jos.

Maus își simțea limba ca un burete îmbibat de suc de lămâie.

– A lucrat aproape trei ani în Aurora. Și tu crezi cu adevărat că aici... că a fost ea?

Tamsin încuviință repede.

– Ce anume a studiat?

– Nu știu. Ceva cu numere, cred.

– Firește! A calculat exact locul până unde trebuie să sape. Apoi a adus asta aici. Probabil în părticele pe care le-a reasamblat în tunel. Sigur a avut un ajutor. Poate chiar pe Nicolai Ivanovici.

– Ucigașul țarului!

Maus începea să se dumirească ce voia să spună magiciana. Steaua de fier devenea ceva nou, sumbru, amenințător.

– O bombă, zise Tamsin.

– Mama ta a ascuns-o aici ca să...

– Ca să-l arunce în aer pe țar, șopti Maus, în cazul în care atentatul lui Nicolai Ivanovici ar fi dat greș... Peste tot în oraș au existat astfel de capcane. Cele mai multe au fost descoperite.

Suna ca o blasfemie să rostească astfel de cuvinte. Știuse că mama ei a fost o nihilistă, o revoluționară. De asemenea, că ea fusese în cârdășie cu ucigașul țarului; în definitiv, numele ei se găsise pe o hârtie în locuință. Dar, cerule mare, că săpase ani de-a rândul un tunel în pământ și că ascunsese aici o bombă – o bombă adevărată – asta i se părea lui Maus... da, cum? Exagerat? Totuși așa reieșea. Frânturile puținelor ei cunoștiințe despre mama sa se potriveau ca piesele unui joc de puzzle relevându-i adevărul.

– Poate exploda?

– Nu fără fitil. Tamsin atinse cu degetul arătător un şurub în spatele căruia se afla o mică deschizătură, care ducea adânc în steaua de fier. Trebuie pus un capăt al fitilului în această gaură.

– Slavă Domnului! răsuflă Maus uşurată.

Certitudinea că în toţi aceşti ani stătuse aici în preajma unei bombe periculoase îi dădea fiori. Chiar introdusese o agrafă în gaură. I se făcu rău la acest gând.

Tamsin se scotoci într-un buzunar de la pelerină şi scoase o lamă ascuţită cu care încercă să desfacă şurubul.

– Nu e o idee bună, observă Maus necăjită.

Chipul lui Tamsin se lumină când şurubul se învârti.

– Merge!

– Acum că ştii, poţi s-o laşi în pace, nu?

Tamsin nu o băgă în seamă. Desfăcu în cea mai mare grabă şurubul şi-l puse pe podea. Apoi se aplecă să privească în găurică.

– Cum m-am gândit, zise ea. Mecanismul este foarte primitiv. Apoi se uită din nou în direcția lui Maus. Ceva asemănător am construit şi eu. Desigur, ale mele erau mai şlefuite, dar principiul este acelaşi.

Maus înghiți în sec.

– Ai construit bombe?

– Oamenii plătesc familiei mele pentru a-i scăpa de stăpânitori hapsâni. Când Tamsin văzu spaima crescândă de pe fața lui Maus, se apără. Nu fac fărădelegi, dacă asta crezi. Cel puțin, nu după o minte rațională. Nu când e vorba de morală şi dreptate. Toți stăpânitorii la a căror îndepărtare să zicem că am contribuit nu meritau o soartă mai bună. Şi-au exploatat poporul, lăsând țara să se zbată în sărăcie, în timp ce ei se îndestulau lăfăindu-se în lux. E asta în regulă?

– Şi pentru asta i-ai *ucis?*

Maus ar fi făcut încă un pas înapoi, dar în spatele ei era un perete.

Tamsin clătină din cap.

– Cei mai mulţi au renunţat singuri la stăpânire. Sau s-au trezit într-o bună dimineaţă în alt loc, foarte, foarte îndepărtat de ţinutul lor. Tatăl meu era foarte inventiv în astfel de situaţii. Rufus la fel. Şi eu – zâmbi cu modestie – nici eu nu stau mai prejos în această privinţă. Dar eu croşetez bine. Se mândri cu şalul ei. Acesta de exemplu. Culorile pestriţe sunt *aşa* de grozave.

Maus încercă să-şi înghită nodul din gât, dar fără succes. Nu putea crede ce zicea Tamsin. Şi, mai ales, cum zicea.

– Dacă poliţia ne descoperă aici cu bomba, ajungem în Închisoarea Liniştii.

– Da, zise Tamsin sceptică, nu ar fi frumos. Dar, oricum, aceasta este o ascunzătoare bună. Nu o mai cunoaşte nimeni în afară de tine, nu?

Maus clătină din cap.

– Nici Kukuşca?

– Nici el.

Tamsin se scotoci în buzunarele pelerinei, nu găsi nimic şi o luă de la început. De data asta căută mai atent şi în sfârşit dădu peste ceva. Dintr-un buzunar interior scoase o frânghie răsucită.

– Nu trebuie să mă legi, zise Maus. Nu mă clintesc din loc.

Tamsin îi răspunse cu un zâmbet vesel.

– Să te leg? Hai, Maus, ce înseamnă asta? Doar suntem prietene, nu?

– Cred că da.

Tamsin desfăcu un nod şi trase un capăt din buclă.

– Cu asta nu poți lega pe nimeni, chiar de-ai vrea. Nici un fitil nu este atât de rezistent.

– Fitil? repetă Maus ca un ecou.

Tamsin oftă adânc, apoi puse șnurul pe jos în fața stelei de fier. După voce părea un pic obosită, ca cineva care și-a propus să facă ceva și descoperă deodată că sarcina sa este mai grea decât își închipuise. Știi, Maus, nu sunt sigură că înțelegi asta. Dar acest lucru, steaua de fier cum îl numești tu, este un dar din ceruri. M-ai întrebat mai-nainte ce am de gând când hotelul va fi evacuat. Ți-am spus că mă voi lupta cu Crăiasa, dar adevărul este că până acum două minute nu știam încă cum. Nu o pot ataca direct – pentru asta-mi lipsește experiența. Tatăl meu a dat greș și el era mai puternic decât îți poți închipui. Această bombă este poate ultimul mijloc care ne rămâne ca să-i venim de hac Crăiesei.

Maus atinse peretele cu spatele. Nu voia să se vadă că-i cedează genunchii, așa că se așeză jos. Nodul din gâtul ei era prea mare să-l poată înghiți. Vocea ei suna răgușit.

– Vrei să arunci tot hotelul în aer?

– Am încercat s-o nimicesc pe Crăiasă cu cea mai puternică vrajă a mea, dar zadarnic. Poate că a slăbit-o, dar... sigur nu va da înapoi. Tamsin suspină ușor și continuă fără pic de amărăciune în glas: Vreau s-o ucid pentru ce i-a făcut tatălui meu. Dar ce este mai important: fără țurțure, Crăiasa își va pierde, ce-i drept, puterea, dar va trăi mai departe. Și cât timp e în viață, frigul originar curge din ea, fără ca ea, noi sau altcineva să poată face ceva. Și tu ai observat. Frigul de aici și de afară se întețește. Și nu va înceta, zice moș Vifor. Doar când Crăiasa moare – un zâmbet firav miji pe buzele magicienei – atunci frigul originar nu va mai putea pătrunde în lume. Va dispărea, înțelegi? Ca și cum am

închide o fereastră pe timp de iarnă... Sus în nord, în castelul ei de gheață, tata și eu n-am putut-o ucide. Dar aici – mângâie steaua de fier – e o a doua șansă. O șansă bună. Dacă nu încercăm, putem tot atât de bine să rămânem aici și să așteptam ca frigul să ne-nghețe.

Maus ascultase discursul lui Tamsin cu gura căscată. Te putea prinde în capcană pentru că suna logic. Era uşor de urmărit. Şi totuşi ceva suna fals. Maus o ajutase pe Tamsin până acum pentru a-l scăpa pe Erlen de soarta la care-l condamnase Crăiasa. Şi din prietenie. Tamsin *era* prietena ei, încă. Frigul originar, amarul pricinuit de moartea tatălui său – toate erau motive întemeiate să facă ceva. Dar nu ce se pregătea să facă acum. Să pună o bombă care ar ucide sute de oameni... Cum putea Tamsin să-i ceară prietenei ei să asiste la asta?

– Trebuie să părăseşti hotelul împreună cu ceilalți, îi spuse Tamsin. Îți las suficient timpul ca să dispari. Apoi voi face în aşa fel încât aici să nu rămână piatră peste piatră. Bomba asta e suficient de mare să transforme în praf şi pulbere jumătate din bulevardul Neva şi Aurora. Probabil şi câteva case din jur. Aşa că fugi cât mai repede. Promite-mi.

– Dar cu promisiunea *ta* cum rămâne? ripostă Maus disperată. Ce se întâmplă cu Erlen?

Probabil de asta era vorba. Toți oamenii cu chipuri necunoscute de afară puteau atârna în talgerul balanței. Prietenia presupunea respect şi ca promisiunile să fie ținute. Şi Tamsin promisese că Erlen va fi eliberat. Dacă-şi încălca cuvântul nu comitea o fărădelege ca punerea unei bombe, ci trăda prietenia lor.

Magiciana o privi pe Maus fără a rosti nici un cuvânt. Apoi îşi vârî mâna într-un buzunar al pelerinei şi scoase un muc de lumânare cât unghia de la deget. Puse lumânarea pe

steaua de fier, în cel mai ridicat punct, şi o aprinse pocnind din degete.

– Erlen este un ren, Maus. Îmi pare rău pentru el, dar nu pot face soarta lumii să depindă de el.

– Tu... nu vorbeşti serios, nu-i aşa? E un om!

– Nu e un om. Poate i se pare asta, dar mă îndoiesc. E o iluzie. O distracţie pe care Crăiasa şi-a îngăduit-o din plictiseală. Mai devreme sau mai târziu tot va tânji după un tânăr adevărat.

– Dă-mi prilejul să-l eliberez. Maus sări în picioare. Fierbea de furie ca niciodată în viaţa ei. Nu vreau mai mult. Mi-ai promis.

Tamsin se ridică şi-o apucă de mână.

– Bun, ai timp cât arde lumânarea. Apoi voi aprinde bomba.

Maus se uită îngrozită la mucul de lumânare.

– Arde în cel mult cinci minute!

Tamsin zâmbi vag.

– Ah, asta... N-am mai găsit nici o lumânare nefolosită. Nici o grijă. Îi zic pur şi simplu să ardă în sus. Atunci fitilul se va aprinde când lumânarea va fi întreagă.

Lui Maus îi treceau prea multe prin minte ca să mai pună această afirmaţie sub semnul întrebării. Lumânări magice care ardeau în sus reprezentau în acest moment cea mai mică grijă a ei.

Tamsin îşi plecă privirea ca şi cum brusc nu o mai putea privi pe fată în ochi.

– Îmi pare rău, trebuie să mă crezi. Dar nu ştiu altă cale. Crăiasa-Zăpezii mi-a ucis tatăl. Este datoria mea să-i duc la capăt misiunea. Aşa stau lucrurile în familia mea. Dacă eu nu mă răzbun, o va face Rufus pedepsindu-mă şi pe mine.

Maus se bălăngănea de pe un picior pe altul. Pe mucul de lumânare se iviseră picuri de ceară şi lumânarea creştea încet la loc.

– Grăbeşte-te! zise Tamsin.

Maus încuviinţă, sări în faţă şi apucă fitilul de sub mâna lui Tamsin, înainte ca aceasta să-l poată strânge în palmă. Fugi repede pe sub grinzile din partea din faţă a tunelului până la spărtura din peretele pivniţei de vinuri.

Tamsin rămase în faţa stelei de fier şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Ce înseamnă asta, Maus? întrebă ea uşor. Doar nu crezi că mă poţi opri.

Maus rămase locului. Privirea ei fugea de la Tamsin la culoar şi înapoi. Trebuia să facă ceva. Cel puţin, trebuia să încerce. Pentru ea, pentru Erlen, chiar şi pentru hotel, care pentru ea era închisoare şi totodată lumea întreagă.

„Nu, îşi zise Maus. Ai fost afară. Poţi s-o faci."

– Trebuie să iei şnurul dacă vrei să pui mâna pe mine, zise ea gâfâind şi dintr-un salt ajunse în dreptul spărturii.

Tamsin oftă.

– Şi eu aş fi încercat să fac la fel în locul tău.

Maus dădu să se strecoare prin spărtură, dar Tamsin fu mai rapidă. Într-o clipită era acolo şi-o prinse pe Maus de umăr. Strânsoarea ei era fermă, dar nedureroasă. Nu dorea s-o facă pe Maus s-o doară.

– Te rog, zise magiciana. Dă-mi-l de bunăvoie.

Maus se poticni. De amărăciune şi mânie vedea totul în jur ca prin ceață.

– Nu pot asta. Şi pe dată îşi vârî capătul şnurului în gură, ținându-l strâns cu dinții şi cu buzele, nesigură ce făcea şi ce urmări va avea gestul ei.

Tamsin suspină şi făcu o mişcare cu mâna stângă care trezi la viaţă fitilul din gura lui Maus. Ca un şerpişor, acesta se strecură afară din gura ei şi dintr-un salt ajunse la stăpâna lui. Tamsin prinse şnurul şi se dădu un pas înapoi.

Maus înjură şi o podidiră lacrimile.

– Nu-ţi iau asta în nume de rău, zise Tamsin. A fost un act de curaj bine intenţionat. Dar nu pot îngădui asta.

Desfăcu şnurul şi-l cercetă din priviri. Bucata care ajunsese în gura lui Maus era mototolită şi umedă.

– Asta nu-i bine, suspină magiciana.

Rupse bucata nefolositoare şi puse restul – cam jumătate – în buzunarul pelerinei.

Maus stătea gâfâind în dreptul spărturii, nesigură ce ar trebui să facă în continuare sau ce să zică. Nu se temea de Tamsin – nu cum îi era teamă de Crăiasa-Zăpezii –, deşi-i era clar că avea motive să simtă un strop de frică. În loc de aceasta se lupta cu dezamăgirea, era îngrozită de fața pe care i-o dezvăluise Tamsin. Ar fi vrut s-o zgâlțâie pe magiciană, să-i dea o palmă, iar apoi s-o îmbrățişeze şi să spere că totul este din nou bine, ca în urmă cu un ceas.

Tamsin merse fără a scoate un cuvânt la steaua de fier. Luă umbrela viu colorată şi i-o întinse lui Maus.

– Uite, zise ea liniştită. Ia asta cu tine. Nu mai am nevoie de ea. Dacă Crăiasa încearcă să-ți pricinuiască rău, ea te va ajuta.

– Nu... mai ai nevoie de ea?

Tamsin zâmbi trist.

– Fitilul este acum prea scurt. Nu voi avea timp să ies la timp când va începe să ardă.

– Ah, nu! Maus ridică mâinile înfiorată. Nu se poate! Nu am să te las să mă convingi că din vina mea...

– Şnurul era deja prea scurt, o încredinţă Tamsin. Greşeala mea. Ar fi trebuit să am unul nou la mine.

– Vrei să mori doar ca Crăiasa...

Maus clătină din cap, neputând să-şi creadă urechilor. În ciuda a tot ce avea de gând Tamsin, Maus tot o îndrăgea; îi era imposibil să simtă altfel. Intenţia lui Tamsin iscase simţăminte noi în sufletul ei: neînţelegere şi o îngrozitoare furie, care se adăugaseră la ce simţea ca înainte.

– Chiar trebuie să pleci acum.

Tamsin se dădu în lături lăsând-o pe Maus să vadă lumânarea. Tot mai mulţi picuri de ceară o luau în sus.

– Ia asta, zise ea şi-i întinse lui Maus umbrela cu vârful încă dogorind.

Maus luă umbrela cu mâna tremurătoare.

– Ce să fac eu cu asta?

– Dacă încearcă să facă vreo vrajă, întinde vârful umbrelei în direcţia ei. Dar atenţie, nu trebuie s-o deschizi! Din ea va ţâşni magie uşoară.

– Şi cea grea?

– Pe tine şi umbrela te va... Hai, să nu punem răul înainte. Tamsin îi trimise o bezea, dar fără nonşalanță. Du-te acum! Trebuie să te grăbeşti.

– Şi țarul?

Tamsin încruntă din sprâncene.

– Ce este cu el?

– Nu-mi zi că ai uitat că azi-dimineață va călări pe bulevardul Neva însoțit de întreg alaiul! Sigur e însoțit de familie. Dacă aprinzi bomba...

Tamsin oftă uşor.

– Este el cu mult mai bun decât Crăiasa-Zăpezii? Gândeşte-te numai la Închisoarea Tăcerii.

Maus își aminti că și ea-i zisese lui Kukușca ceva asemănător: „Atunci poate că nihiliștii au dreptate". Era simplu să vorbești așa.

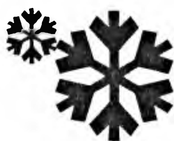
– Nu poți face asta! mai încercă ea o dată. Nu este... nu este drept indiferent cine e el. Îl însoțesc mulți oameni. Soția, copiii... toți soldații. Nu poți să vrei asta!

Chipul lui Tamsin pălise, dar hotărârea ei era luată.

– Trebuie să fac asta singură și s-o scot la capăt cu conștiința mea. Acum pleacă! Dispari! Voia să se întoarcă, dar mai zise: Și, Maus, încearcă să nu informezi poliția secretă. Înainte să mă scoată de aici voi pune bomba.

Maus se gândi că trebuia să mai spună ceva de despărțire, revărsându-și mânia și disperarea. Dar se întoarse tăcută, trecu prin spărtură și traversă coridorul întunecat ajutată de luminița vrăjită din vârful umbrelei.

CAPITOLUL DESPRE DESPRE PRIETENI ȘI DUȘMANI ÎN APROPIEREA FURTUNII

Maus fugi. Răsuflarea ei era gâfâită şi zgomotoasă ca o căldare uriaşă clocotind pe plita din bucătăria hotelului. Ca să evite alți polițişti, se văzu nevoită să facă un ocol care o duse în cerc înapoi în pivnița de vinuri – ce de timp pierdut! Tocmai trecuse de uşă, când la cotul următor se ivi cineva atât de brusc că nu mai apucă să se ascundă.

– Maus!

– Kukuşca? Avea gâtul uscat. Ce faci aici jos?

– Te-am căutat peste tot. Mă gândeam că tu nu...

– N-am timp! zise ea grăbită. Mergi cu ceilalți afară, Kuku.

El ridică o sprânceană.

– Este Maus a noastră în misiune secretă? Aşa par să stea lucrurile... De unde ai umbrela?

Maus îi urmări privirea şi constată uşurată că vârful umbrelei nu mai dogorea.

– Serios, Kuku! Lasă-mă să trec. Vorbim mai târziu. Şi, te rog, părăseşte hotelul. Îmi promiți?

O umbră alunecă pe fața lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Oricum nimic ce să poți schimba.

– Dacă este din cauza lui Maxim...

Ea clătină din cap. Maxim era tot atât de departe de ea cât luna. Parcă băiatul de lift şi răutăţile lui ar aparţine unei alte vieţi.

– N-are nimic de-a face cu asta.

Kukuşca îşi întinse mâinile vrând să o ţină, dar ea-i scăpă zveltă şi subţirică cum era şi trecu pe lângă el.

– Nu mă aştepta! Dispari de-aici şi ia cu tine câți poți. Şi pe polițişti.

Cu aceste cuvinte îl lăsă în urmă. Îl mai auzi strigându-i numele şi paşii lui răsunând pe podeaua umedă a pivniţei, dar în penumbră n-o putea prinde din urmă. Strânse în mâna stângă umbrela lui Tamsin. Putea să simtă pe sub stofă metalul subțire ca nişte oscioare pe sub penele unei păsărele.

Ajunse în casa scărilor, cu răsuflarea tăiată, urcă în goană treptele – şi se împiedică de ultima. Cu un țipăt căzu şi reuşi în ultima clipă să se prindă de clanța uşii. În timp ce se punea pe picioare, Kukuşca o ajunse din urmă şi-o prinse de umăr. Avea chipul serios şi supărarea i se răsfrângea în glas.

– La naiba, Maus, ce înseamnă toate astea?

– Nu-ți pot explica.

– Ai fost din nou în pivnița de vinuri? Crezi că nu ştiu că acolo te ascunzi când vrei să nu te găsească nimeni? Tonul i se mai îmblânzi, amintindu-i de Kukuşca cel pe care-l ştia ea. Nu vrei să părăseşti hotelul, hm? Dacă vrei, mergem împreună în pivniță şi aşteptăm să treacă totul. Ce zici?

Venind de la el, era o propunere ciudată. Ştia de tunel? De steaua de fier? Puţin probabil. Dar nu-i putea da prilejul să umble prin pivniţă. Îşi imagină ce s-ar putea petrece dacă Tamsin i-ar auzi paşii prin faţa despărţiturii. Ar crede că Maus a informat poliţia secretă şi atunci... Nu, Kukuşca nu trebuia să ajungă acolo.

Apoi un alt gând îi trecu prin minte făcând-o să tresalte sub atingerea lui Kukuşca. Dacă acesta făcea parte dintre nihilişti? Ştiau oare şi alţi revoluţionari în afară de Nicolai Ivanovici ce plănuia mama ei în hotel? Probabil că ştiau planul, dar nu locul exact unde era plasată bomba! Poate că Kukuşca nici nu-şi pierduse postul de profesor, ci avusese alte motive întemeiate să se angajeze ca dansator la hotel.

Toate acestea îi trecură pin cap în câteva clipe. Era un gând care crescuse în ea în toţi aceşti ani, parcă în aşteptarea unei astfel de clipe. Şi nu era un moment în care să aibă nevoie să o bântuie astfel de îndoieli.

„Nu, se gândi ea. Eşti buimăcită. E prea mult pentru tine. Şi acum chiar că sari calul. Kukuşca ți-e prieten!“

„Da, parcă-i şopti o voce adânc în inima ei, la fel ca Tamsin.“

Silindu-se să pară calmă, îi împinse mâna de pe umăr.

– Să mergem cu ceilalți afară, zise ea cu hotărâre în glas.

– Eşti sigură?

Îşi plecă ochii şi încuviință din cap.

Sala de la intrare era încă plină de oameni. Arătătoarele marelui ceas cu pendulă de pe perete indicau ora opt fără câteva minute. *Concierge*-ul, un bărbat cu păr cărunt şi sprâncene stufoase, stătea în faţa gongului mare şi-l lovea regulat

de placa aurie. Sunetul amenințător răsuna în sală și acoperea preț de câteva clipe orice alt zgomot.

Polițiștii în civil erau susținuți de oameni în uniformă. Personalul hotelului ajuta la acțiunea de evacuare. Maus văzu mai mulți paji și băieți de lift primind ordine de la polițiști. Mai ales oaspeții străini încercaseră să ignore indicațiile și să aștepte în camerele lor să treacă toată agitația. Bărbați și femei erau însoțiți cârduri-cârduri pe scări și la ieșirea din lift. Șuvoiul de oameni era silit să se oprească-n fața ușii rotitoare de la intrare. Deasupra capetelor se întretăiau ordine și proteste într-un vacarm de nedescris.

Kukușca o luase pe Maus de mână în timp ce se alăturau mulțimii ce aștepta să poată ieși. Fata avea sentimentul că el n-o scăpa din ochi chiar dacă n-o privea fix.

– E prea frig afară, zise el. Unde e mantaua ta?

– În pivniță.

– Ar fi trebuit s-o luăm.

– Doar n-o să ne lase să înghețăm, nu?

Ea mimă nesiguranța, ca el să nu observe că în secret urmărea altceva. Trebuia să se depărteze cumva de el. Să nu-i dea timp s-o ajungă din urmă.

Chiar sub picioarele ei, un nivel mai jos, ardea o lumânare. Ardea de jos în sus. Lui Maus îi rămânea puțin timp. Cât oare? Zece minute? Douăzeci?

Tamsin se împăca cu gândul de a muri la explozie? Și toți ceilalți oameni? Nu-i putea fi indiferent. Dar, în definitiv, ce știa ea despre Tamsin și ciudata ei familie?

Mai în față la intrare agitația se înteți când polițiștii împinseră prea muți oameni odată spre ușa rotitoare și brațul unui bărbat în uniformă rămase prins între aripa ușii și cadru.

Acesta începu să strige înfiorător şi imediat o mulţime de poliţişti se repeziră spre ieşire să vadă despre ce era vorba. Unul scoase un revolver pentru că se temea că se va ajunge la bătaie, la care nişte femei începură să ţipe ascuţit; o italiancă leşină chiar când el trecu pe lângă ea.

Kukuşca se ridică pe vârfuri ca să vadă pe deasupra capetelor oamenilor. Nu pentru mult timp atenţia lui era abătută.

– Mult noroc, Kuku, zise Maus uşor, îşi trase în aceeaşi clipă mâna şi-şi croi loc printre oameni.

Kukuşca îi strigă numele, se împinse contra curentului, încercând să-şi facă loc, dar zadarnic. Maus, mult mai mică şi mai subţirică decât el, trecea printre picioarele oamenilor, ajunse la recepţie, scăpă de privirea sumbră a *concierge*-ului şi făcu un ocol spre capătul din spate al sălii.

I se păru că-şi mai aude o dată strigat numele cu tot vacarmul din jur. Apoi o zbughi spre cele mai apropiate scări. După câteva trepte auzi vocile poliţiştilor care ţipau la ea de sus. Pe aici le-ar cădea chiar în braţe.

Se întoarse grăbită, sărind cele câteva trepte şi o luă pe coridor, depărtându-se de sala de intrare şi de zgomotul asurzitor. Două colţuri mai departe era mai linişte şi vocile se stinseră în depărtare auzindu-se ca o rumoare înăbuşită. Nu se vedea nimeni.

Maus se rezemă o clipă de perete, trase aer în piept şi-şi puse gândurile-n ordine, pe cât era posibil. Apoi fugi mai departe.

Puţin mai târziu ajunse la uşa camuflată de tapet ce ducea spre „scara nesfârşită“, o deschise şi se strecură înăuntru. Lăsând în urmă aripa clădirii se distanţă de amintirea lui Kukuşca şi a poliţiştilor ca şi cum un fir s-ar fi rupt. Acum se putea concentra la ce era important pentru ea.

Erlen. Crăiasa-Zăpezii.

Începu gemând urcușul. Pierduse prea mult timp. Aprinsese Tamsin deja fitilul? Poate trebuia să povestească totuși adevărul unui polițist. Bărbații ar fi știu ce e de făcut. Parcursese mai mult de jumătate din trepte când o ușă se trânti de perete deasupra ei, la etajul patru. Ceva zăngăni. O legătură de chei? Înainte să apuce să caute o ascunzătoare – și oricum nu existau nișe sau ieșiri în pereții rotunjiți –, cineva se apropie de ea. Îl recunoscu după pași. Întâi văzu doar o mână mare și ciolănoasă pe balustrada scării, apoi apăru el, o namilă de om.

Maus închise o clipită ochii, rămase pe loc, îl privi în ochi.

Paznicul nici nu clipi.

– Am verificat celelalte etaje. Nu mai e nimeni sus. Dar ar fi trebuit să mă gândesc că tu nu faci ce ți se spune.

Lui Maus nu-i veni în minte nici un șiretlic prin care să-i scape.

– Vă rog, zise ea insistent, lăsați-mă să trec.

El era două trepte mai sus, cu mâinile de-o parte și de alta a corpului. În dreapta ținea inelul cu chei. Pesemne că dorea să încuie ușile ce dădeau spre casa scării. Se uita la ea de sus, astfel că ea trebuia să-și lase capul pe spate să-i poată întoarce privirea. Maus observă că uniforma-i era udă, ca și cum pe ea s-ar fi topit zăpadă. În jurul ghetelor lui, pe care ea le-ar fi recunoscut dintr-o mie, se formau băltoace.

Nu mai avea nici o șansă, nu se îndoia de asta. Ar lua-o pe sus și-ar târî-o spre ieșire.

– Vă rog, repetă ea.

– Toate coridoarele pustii, toate camerele părăsite, mârâi el. Pentru o hoțoaică cum ești tu nu poate fi mai bine.

Nu era de mirare că paznicului îi trecuse asta prin minte. Ar fi tentat-o gândul dacă nu ar fi avut atâtea altele pe cap.

– Nu vreau să fur. Chiar nu vreau.

Îşi auzea vocea de parcă ar fi străină şi gândea că nimeni în toate minţile n-ar fi crezut-o, cu atât mai puţin paznicul.

– Spune-mi adevărul, îi ceru el. Ai furat ceva de la oaspeţii hotelului?

Îşi lăsă capul în jos, aşteptând palma ce avea s-o zguduie.

– Da, zise ea uşor. Am furat.

El tăcu.

– Dar nu azi! adăugă ea, simţind împotrivire.

El arătă spre umbrela din mâna ei.

– Asta aparţine englezoaicei.

– Mi-a dat-o... hm... cadou.

– Cadou? Paznicul îşi scutură hainele ude. Aha.

– Ştiu, nu mă credeţi, zise ea pe şleau. Şi nici eu nu m-aş crede. Vreau să zic, dacă aş fi dumneavoastră. Dar de data asta, doar de data asta, trebuie să mă credeţi. Nu mint. Şi trebuie neapărat să ajung la etajul cinci. Altfel... altfel un... Ezită. O nenorocire se va-ntâmpla. Ceva îngrozitor.

– O nenorocire, repetă el, redevenind monosilabic. Hm.

Ea se gândi ce şanse are. Poate dacă o zbughea printre picioarele lui... Dar abia de mai avea suflu să stea, darmite să fie fugărită.

– Ce nenorocire? întrebă el.

După cum spunea Kukuşca, toţi credeau că paznicul făcea parte din poliţia secretă. Nu era atunci aproape un aliat pentru ea?

– O bombă, zise ea, renunţând să mai opună rezistenţă. În pivniţă este ascunsă o bombă.

Poate că era o greșeală. Sau poate nu. Dacă ajuta la evacuarea cât mai multor oameni din hotel, atunci procedase corect. Totuși, se simțea ca o trădătoare. Ca și cum ar fi luat măsuri ca mama ei să fie prinsă încă o dată și executată.

Dar Tamsin nu era mama ei, ci doar o bezmetică cu o bombă și un fitil prea scurt. Ar ucide oameni. Mulți oameni.

Dar nu urmărise și mama lui Maus același lucru? Și cu asta ar fi fost mai puțin mama ei? De unele lucruri pur și simplu nu te poți lepăda. Și, uneori, nici de prietene. Indiferent ce fac.

Dar poate putea fi oprită. Sau alții puteau fi puși în gardă.

– O bombă? repetă paznicul cu voce sumbră. Unde?

– Într-un tunel secret din fundul pivniței de vinuri... chiar la capăt, în spatele ultimei damigene. Preț de o clipă se gândi că acolo se aflau toate lucrurile șterpelite de ea, dar asta nu mai conta acum. Englezoaica, Lady Spellwell, o cunoașteți... poate aprinde bomba în orice moment. Și știu sigur că mai e cineva sus în hotel. Trebuie să-i spun înainte să fie prea târziu. Trase aer în piept, așa de repede-i țâșniseră vorbele de pe buze. Adăugă aproape resemnată: Acum mă lăsați să trec?

În părul lui sclipeau picuri de apă. Ea nu avea ochi decât pentru chipul ei și acesta îi transmitea aproape venerație. Dar nu-i mai era frică de el. Trecuse de mult de asta.

– Să te las să pleci, murmură el gânditor. Hm... În pivniță, zici?

– Da. Ultima damigeană poate fi rostogolită. E o spărtură în zid. Trebuie să vă grăbiți. Și fiți atent. Dacă Tamsin aude pe cineva, va aprinde bomba.

„Trădătoarea!“ striga o voce-n ea.

„Dar nu sunt nihilistă. Şi cu atât mai puţin ucigaşă!"

Totuşi, el ar lua-o şi-ar arunca-o în Închisoarea Tăcerii. Dar era asta cu mult mai rău decât viaţa ei de până-atunci? Trăise singură şi se obişnuise să discute cu ea însăşi. Îi plăcea să fie înconjurată de ziduri. Şi cel puţin acolo n-ar mai trebui să curețe pantofi.

– Vrea să-l ucidă pe ţar? întrebă paznicul.

– Ţarul? Maus privi buimacă. A, nu, nu-i pasă de ţar. Vrea... să arunce hotelul în aer.

De fapt s-o ucidă pe Crăiasa-Zăpezii.

– Hotelul... hm, hm.

Maus se pregăti să o ia la fugă. Cel puţin trebuia să încerce. Era mai bine decât să stea aici şi să-l audă cum tot mormăie şi pierde timp preţios.

Trase aer în piept – şi fugi înainte. El se mişcă fulgerător de repede, dădu s-o înşface, dar ea trecuse deja pe lângă el. Palma lui grea trecu la un fir de păr distanţă de ea. Maus nu se uită înapoi în timp ce alerga pe trepte tot mai sus, pe scara în spirală.

După ce urcase un pic pe scara în spirală aruncă o privire peste balustradă şi, spre marea ei mirare, văzu că paznicul n-o urmăreşte. Privirile lor se încrucişară o ultimă dată, apoi el se întoarse şi o luă repede pe trepte în jos, sărind câteva trepte deodată. În penumbră se vedea pe scară urma picioarelor lui acolo unde stătuse cu ghetele ude.

Preţ de două clipe, Maus nu se clinti, privi cu gura căscată în urma lui, nevenindu-i să creadă că o lăsase în pace. Mai că ar fi strigat: „Şi eu?", dar fireşte că se abţinu.

Mirată şi uşurată fugi mai departe, în timp ce jos, sub ea, uşa de la parter se trânti în lături. Era foarte rapid. Dar oare suficient de rapid?

Părăsi „scara nesfârşită" la etajul al patrulea – liftul nu ajungea la al cincilea nivel – şi se grăbi pe coridoarele pustii spre scara principală.

„Trădătoareo!" auzi o voce lăuntrică strigând-o din nou, dar deja reproşul era mai slab. Se făcu că nu-l aude.

Dar deodată auzi voci adevărate, nu din capul ei, ci în faţa ei, pe culoar. Nu spusese paznicul că nu mai era nimeni aici? Câţiva copii, mai mici ca ea, stăteau ciorchine în faţa unei uşi deschise. Evident, se ascunseseră în cameră. Chicoteau şi se amuzau încântaţi de pozna lor.

Maus dori să le strige ceva, când cineva apăru în spatele ei, înjurând cu foc, pentru că-i descoperise pe copii la ultima sa cercetare a etajelor părăsite.

Maus rămase locului.

– Ia te uită, zise Maxim. Şi tu eşti aici?

Luă în calcul posibilitatea de a o zbughi. Singurul lucru care-o opri erau copiii, care ar fi folosit prilejul să fugă-n toate direcţiile. Maxim trebuia să-i ducă-n siguranță, şi asta cât mai repede.

– Nu am timp să mă cert cu tine, zise Maus şi merse mai departe spre el, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

–Toți trebuie să părăsească Aurora, ripostă el. E valabil şi pentru tine.

– Poți să-ți strigi prietenii şi să-i laşi să mă arunce pe uşa de urgenţă.

– Ai supraviețuit, nu?

Se aştepta ca el să-i blocheze drumul, dar tânărul rămase în cadrul uşii şi o privea posomorât cum se apropia. Copiii,

doi băieţi şi trei fete, ai căror părinţi îi credeau altundeva, în siguranţă, şopteau între ei. Păreau să simtă tensiunea din aer. Nici unul nu mai chicotea.

– Unde vrei să mergi? o întrebă Maxim suspicios.

– Ce te priveşte?

– Dacă poliţia secretă te găseşte aici înăuntru, vei da de bucluc.

– Atunci mergi la ei şi povesteşte-le. *Concierge*-ul va fi tare mândru de tine.

– N-ar decât. Şi poliţia la fel. Nu rămân aici în Aurora.

– Aşa? întrebă ea, fără s-o intereseze răspunsul, dar sperând că întrebarea-i va abate atenţia şi că el nu va apuca s-o prindă când va fugi pe lângă el.

El îşi ridică nasul.

– O persoană bine situată mi-a oferit un post.

Ceva la exprimarea „o persoană bine situată" îi atrase atenţia lui Maus. Avu o bănuială sumbră.

– Cumva doamna de la etajul cinci? Cea din Apartamentul Ţarului?

– Nu ştiu ce te priveşte. Dar cum nu-şi putea ascunde mândria, continuă: A căutat mult timp pe cineva ca mine, aşa a zis. Pe cineva care s-o însoţească în călătorii în lumea-ntreagă. Un tânăr educat, ca mine, zicea ea. Nu caută un curier sau un camerist, ci un... – ochii lui drăguţi sclipeau de mândrie – ... un secretar personal.

– Sper că nu ţi-ai dat demisia, zise Maus.

– Ba bine că nu, răspunse el. Azi-dimineaţă, la începutul turei, imediat. Am zis că este ultima mea zi. *Concierge*-ul m-a privit prosteşte. N-ar decât să bată pe altcineva pe cap în viitor.

Spuse asta cu atâta dispreț, că o clipită Maus îl privi cu simpatie.

Maus își scoase pieptul înainte ca și cum noua lui stăpână l-ar fi desemnat deja moștenitorul ei.

– Și de-aceea mi-e indiferent dacă mai hoinărești prin hotel sau nu.

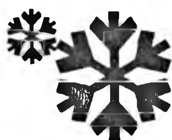
Așa că o lăsă să treacă cu un gest generos, apoi își deschise brațele în jurul copiilor îmboldindu-i s-o ia în direcția opusă. Haideți, copii. Mergem pe scara din spate. Nu vă faceți griji de băiatul urâcios. Haideți acum!

Maus clătină tăcută din cap, privi peste umăr și văzu micul grup îndepărtându-se. Copiii chicoteau din nou, găsind aventura palpitantă, iar Maxim era în mijlocul lor ca o cloșcă cu penele înfoiate. „În orice caz, se gândi ea. Îi va conduce afară în siguranță."

– Grăbiți-vă! le mai strigă ea, apoi fugi mai departe în direcția scării.

Acolo ciuli urechile, auzind glasurile îndepărtate ale polițiștilor, se răsuci pe călcâie și se grăbi pe trepte-n sus, spre etajul cinci.

CAPITOLUL ÎN CARE MAUS TRECE DE ALTĂ PARTE

Uşa apartamentului era închisă. De clanţă atârna un ţurţure. Maus apăsă uşor clanţa. Mâna-i transpira şi se aştepta ca-n orice moment uşa să se dea de perete şi cineva s-o tragă-n vestibul.

Dar nu se-ntâmplă nimic de genul acesta.

Nu bătuse la uşă. Sigur că nu. Spera că Crăiasă zăcea încă istovită în dormitor. Nu avea un plan anume, ci spera doar ca Erlen să se strecoare afară din apartament înainte ca Crăiasa să-l observe. Cum va merge asta? Nu avea nici cea mai mică idee. Dar oricum nu avea timp să pună la punct o strategie.

Închizând ochii, avu scurt impresia că vede în spatele genelor lumina unei lumânări fermecate: capătul lumânării ce ardea pe steaua de fier.

Încet, foarte încet apăsă în uşă. Când vru să-şi desprindă mâna de clanţă, descoperi că îi îngheţaseră degetele. Înainte nu observase că era mult mai frig, dar acum se convingea că metalul îngheţase. Îşi trase mâna, înăbuşindu-şi o exclamaţie de durere şi împinse uşa cât să poată arunca o privire înăuntru.

Vestibulul era pustiu. Cel puțin pe cât putea observa. Dacă cineva stătea în spatele ușii... Hm, trebuia să-și asume riscul.

Se strecură repede prin deschizătură și închise ușa după ea, fără s-o zăvorască. Răsuflarea ei forma aburi groși. O dată de două ori trebui să clipească scurt ca să alunge o pală de aer înghețat și alburiu.

Ușa de la dormitor era întredeschisă. Nu se auzea nici un sunet. Din prudență, Maus aruncă o privire spre ușa de la baie. Era închisă și nici de acolo nu venea nici un zgomot. Nici un foșnet sau clipocit.

Maus își întoarse capul grijulie și se concentră la coridorul care ducea spre dormitor. Merse tiptil pe vârfuri. Întinse mâna dreaptă, apucă ușa și trase aer în piept.

Doamne ce rece mai era! Aerul înghețat părea s-o amețească și parcă în plămâni avea frânturi de sticlă.

Șovăind, Maus apăsă mai tare în lemn. Ușa se deschise foarte, foarte încet. Se trase un pas înapoi și văzu cum deschizătura se căsca tot mai mult, iar prin ea zări lucrurile din dormitor: covoare, pereți, o masă și scaune. Cufere și scrinuri. Cele trei oglinzi și blana de ren într-un colț. Pe un paravan atârnau hainele jerpelite ale lui Erlen, care din motive enigmatice nu suportau vraja ce-i transformase trupul în cel al unui om.

Apoi patul mare, gol.

Viscolul sufla zăpadă în odaie prin ușa deschisă a terasei. Crăiasa-Zăpezii și tânărul ren erau oare afară? Fulgii cădeau tot atât de des ca în ultima noapte, chiar dacă în spatele norilor întunecați soarele răsărea încet. Priveliștea era cenușie. Lumina palidă din cameră avea culoarea oaselor îngălbenite de trecerea timpului.

Maus privi peste umăr – nu era nimeni! –, apoi păşi în dormitor. Ceva scrâşni sub picioarele ei. Cineva adusese resturi de zăpadă de afară. Frânturi de gheaţă căzuseră de pe tălpile unor ghete. Fiind aşa de frig, nu se topiseră, ci formaseră ca o crustă pe covorul scump. Urmele duceau de la terasa acoperişului la uşa dormitorului. Cineva ieşise afară şi apoi străbătuse dormitorul îndreptându-se spre vestibul.

Aşternuturile patului erau puţin tasate acolo unde zăcuse Crăiasa-Zăpezii întinsă pe spate. Dar plapuma şi pernele nu erau mototolite. Nu se acoperise, ceea ce nici nu era de mirare. Frigul era natura ei, probabil îi alina durerea şi-i dădea forţe proaspete.

Unde se ascundea Erlen?

Privirea-i alunecă pe scrinuri şi cufere de călătorie spre blana de ren din colţ. Nu ar face aceeaşi greşeală a doua oară şi sigur nu s-ar mai înclina încă o dată peste oglinzile fermecate. Blana nu mai era importantă. Ea şi Erlen trebuiau să părăsească cât de repede hotelul.

Mai aruncă o ultimă privire în cameră şi o zbughi spre uşa terasei. Privind afară, se înfioră, şi asta nu din cauza frigului. Norii grei de zăpadă se întindeau deasupra Sankt Petersburgului, peste marea de acoperişuri, în lumina gălbuie, bolnăvicioasă. Semănau cu grăsimea ce se îndepărta de pe carnea pentru supă în bucătărie. Nu era suficient de multă lumină ca să recunoşti albia îngheţată a Nevei, care şerpuia nu departe, străbătând oraşul. Şi acoperişurile palatului de iarnă rămâneau nevăzute în spatele zăpezii abundente, cernite de norii grei.

Fulgii nu acoperiseră încă urmele de paşi de pe terasă. Cineva fusese de curând aici. Urmele dispăreau în spatele

ghiveccelor uriașe, ce segmentau terasa în apropierea balustradei. Cine mersese acolo se întorsese în casă: urmele mergeau în ambele direcții. Erau uriașe, sigur nu aparțineau lui Erlen sau Crăiesei-Zăpezii. De altfel, nu conta cine umblase pe terasă, dar o voce lăuntrică îi șopti lui Maus că ar putea fi important. Poate mult mai important decât putea înțelege ea pe moment.

„Nu-ți mai rămâne timp! îi striga o voce-n cap. Găsește-l pe Erlen! Dispari de aici! Doar asta contează!"

Şi totuşi... făcu un pas peste pragul terasei ieşind afară. Era la fel de frig, nici o deosebire față de temperatura din cameră. Viscolul o pişca cu degete de gheață, parcă-i răzuia fața, îi intra-n guler, în urechi şi-i lipea pleoapele.

Vechea frică era încă acolo. Își anunța prezența cu o apăsare vagă în coşul pieptului. O clipă simți că se sufocă. Picioarele nu o mai ascultau; parcă şi hainele-i deveniseră mult mai grele, împiedicând-o să se desprindă din pragul uşii. Inima-i bătea să sară din piept şi îşi strângea fără să vrea pumnii înfingându-şi unghiile în piele.

Şi totuşi înainta şovăielnic, pas după pas.

Oricând altcândva i-ar fi fost clar că-şi depăşeşte atribuțiile. Dar astăzi, în împrejurările de față şi având în vedere ce se putea întâmpla, nu i se mai părea ceva deosebit. Deodată nu i se mai păru că depunea eforturi supraomeneşti. Făcea doar un pas după altul.

Nesigură şi încordată, ieşi din umbra uşii şi urmă paşii mari prin zăpadă. Îngheță de-ți era mai mare mila, clănțănea din ce în ce mai tare din dinți. Abia de mai simțea umbrela din mână, încheieturile degetelor devenindu-i din albe – vineții.

Dar tot se luptă cu viscolul şi ocoli un rând de ghivece din lut – şi văzu încotro duceau urmele.

În faţa balustradei terasei, într-un loc care pe vreme senină deschidea o privelişte asupra bulevardului Neva, se afla o cutie neagră de lemn, pe jumătate acoperită de ninsoarea proaspăt depusă. Era aproape tot atât de lungă ca Maus şi avea trei încuietori, ce scânteiau în lumina slabă.

Maus se lăsă pe vine, dădu zăpada la o parte şi trase una după alta încuietorile. Apoi ridică aşa de uşor capul ca şi cum în cutie s-ar fi putut ascunde un şarpe otrăvitor, gata să sară la ea.

Era o armă de foc. Neagră, lungă, aşezată pe catifea roşie, ca giuvaerele doamnelor înstărite.

Maus privi arma de la capătul subţire la patul colţuros. Închise capul cu un geamăt. Nu mai pierdu timp punând încuietorile. Îşi întoarse ochii spre urmele de tălpi, mari, parcă aparţinând unui uriaş. Se acopereau încet-încet de zăpadă, astfel că în câteva minute nu vor mai fi vizibile.

Un singur om avea picioare aşa de mari şi ar fi lăsat astfel de urme în zăpadă. Îşi aminti de băltoacele formate lângă ghetele paznicului şi de părul lui umed şi scânteietor.

Deschise capacul şi privi arma. Apoi se ridică şi se uită prin viscol în jos. O luă cu ameţeala, şi asta nu din cauza înălţimii. De aici se putea vedea bulevardul înzăpezit. Distanţa până jos la care putea ochi era de cel puţin două sute de metri. Maus nu avea idee cât de departe putea trage o astfel de armă. Dar era clar că era aşezată aici, în clipa de faţa, spre a ochi în direcţia din care venea ţarul însoţit de alaiul lui.

Se dădu un pas înapoi și stătu o clipă năucită de descoperirea uimitoare. Apoi se aruncă la pământ, fugi înapoi în cameră și trânti după ea ușa de sticlă. Câțiva fulgi se desprinseră de pe hainele ei și alunecară-n rotocoale spre podea oprindu-se pe covor.

Își ținu răsuflarea și încercă să se liniștească. Nici măcar pereții din jur n-o mângâiau cu prezența lor. Timpul i se scurgea printre degete, dar nu avea voie să se grăbească acum. Îi povestise paznicului despre bombă. Se hotărâse el să organizeze atentatul de aici de sus pentru că în toți acești ani căutase zadarnic bomba?

Acum știa locul unde se afla aceasta. Era în drum spre ea. Din clipă-n clipă avea să rostogolească damigeana în lături.

Maus își scutură mâinile și picioarele de zăpadă, fără a se putea încălzi. Părăsi dormitorul. Auzi un zgomot bizar.

Venea din baie.

Cineva încerca să deschidă ușa.

Crăiasa zăcea în cada uriașă, înconjurată de o platoșă de gheață. Doar capul îi ieșea din apă. Chipu-i era și mai îmbătrânit; Maus i-ar fi dat peste șaizeci de ani. Părul ei alb ca neaua stătea cu o explozie încremenită de țurțuri îndreptați în toate direcțiile. Avea ochii închiși și-i zvâcneau pleoapele. Oglinda de gheață-i ajungea până la bărbie.

Erlen se ghemuia la pământ și-ți era mai mare mila de el. Avea mâinile legate la spate, iar gleznele prinse strâns cu o frânghie țeapănă. Hainele-i stăteau mai rău ca oricând, cămașa-i era de-a dreptul destrămată.

Când intră, Maus trebui să-l împingă din drum, căci zăcea acolo pe jos, cu picioarele proptite în uşă. Îl dădu uşor la o parte cât să se poată strecura în baie.

Cel mai rău era că tânărul avea mult sânge la gură.

Fără a-i da atenţie Crăiesei căzute-n nesimţire, Maus se lăsă în genunchi în faţa lui Erlen, lăsă umbrela să-i alunece din mână şi puse capul tânărului în poala ei. Încercă să-i tamponeze gura cu mâneca ei, dar sângele-i îngheţase pe buze. Avea ochii larg deschişi, ca un animal care nu poate înţelege de ce un om l-a rănit aşa.

– Totul va fi bine, îi şopti Maus podidită de lacrimi. Totul va fi bine.

Îl mângâie pe cap şi observă că avea capul înghețat. Şi bustu-i era acoperit de o crustă de gheaţă, ca şi cum din baie ar fi sărit apă împroşcându-l şi îngheţând apoi pe trupul lui.

Abia acum văzu dâra de sânge ce se întindea de la marginea căzii, pe gheață, până la duşul greu de metal. Aurora era una dintre puținele clădiri alimentate de conducte de apă. Erlen avea mâinile legate, astfel că deschise duşul cu dinţii, rănindu-se la gură. Dar de ce toate acestea?

– Trebuie să ieşim de aici.

Începu să tragă cu degetele ei înghețate de lanțuri, dar se opri şi desfăcu nodurile frânghiei. Cu brațele eliberate şi ajutat de Maus, Erlen se târî până la cadă şi se rezemă de ea. Cada era metalică şi stătea pe patru picioare tot metalice, în formă de labe de urs.

Erlen îşi mişca degetele prea agitat şi fără noimă să-şi poată da singur jos lanțurile. Maus îl ajută şi-i vorbi cu voce liniştitoare. Apoi Erlen se eliberă de lațurile de la picioare.

Zvâcnea ritmic și Maus avu nevoie de o clipă să-și dea seama că mișcarea-i era imprimată din exterior. Ceva din cadă făcea să-i tremure spatele. O scuturare în mijlocul blocului de gheață ce-o înconjura pe Crăiasă.

– Ce este cu ea? întrebă Maus înainte să-și dea seama că tânărul nu-i explica din pricina muțeniei lui. Tu ai fost? Tu ai umplut cada cu apă?

Erlen încuviință și privi fața stăpânei lui. Zvâcnirile din spatele pleoapelor ei se înteţiseră şi erau mai puternice. Cristalele ce gheață de pe buzele ei se sparseră şi ea suspină uşor.

– Se trezeşte, şopti Maus. Din cauza gheții? Îi dă forțe proaspete? De asta ai dat drumul la apă, ca să înghețe în jurul ei?

Din nou tânărul răspunse cu o încuviințare, dar fără a o privi pe Maus în ochi. Toată atenția lui se îndrepta spre Crăiasa-Zăpezii. Pe trăsăturile chipului ei cenuşiu şi ridat se distingeau mişcări ca iscate de un vânt ce flutură pe sub un pergament. Maus avea impresia că aude pielea feței ei foşnind, dar asta era doar în închipuirea ei.

Maus strânse umbrela lui Tamsin în mână. Avu impresia că aceasta tresaltă sub atingerea ei.

– Erlen! îi imploră ea pe tânăr. Trebuie să plecăm de aici! Întreg hotelul va sări în aer.

El nu reacționă, neavând ochi decât pentru Crăiasă, devotat ca un câine, care deşi lovit se întoarce târâş la stăpâna lui. Maus era pe punctul de a-l trage de acolo. Dar nu mai apucă.

Gheața din cadă începu să se cutremure. Pe suprafața ei apărură crăpături, ce se îndeseau şi se ramificau formând ca o plasă. Se auzeau scrâşnete ca şi cum cioburi de sticlă s-ar freca unul de altul.

Crăiasa-Zăpezii deschise ochii. Şuviţele lungi şi subţiri de păr îngheţat îi înconjurau chipul ca o stea ciudată de gheaţă. Deschise gura, şopti un cuvânt pe care Maus nu-l înţelese – şi în aceeaşi clipă blocul de gheaţă din jurul lui explodă în miriade de frânturi. Ca o grindină, cristalele de gheaţă îi împroşcară pe Maus şi pe Erlen, care tresăriră speriaţi.

Când Maus privi din nou spre cadă, Crăiasa-Zăpezii stătea demnă şi maiestuoasă în picioare. Dar impresia recăpătării vechii ei forțe nu dură decât scurt. Trupul ei zvelt fu scuturat de un fior, îşi pierdu rotunjimile, pielea ei deveni moale şi se zbârci. Umerii i se plecară ca sub o greutate nevăzută şi trebui să se sprijine cu o mână de peretele din marmură ca să nu se prăbuşească. Cât ai clipi Erlen era lângă ea şi-o ajută să iasă din cadă. Îşi plecă ochii când prinse disperarea din privirea lui Maus.

Crăiasa stătea în mijlocul unei mări de frânturi de gheaţă, răsufla greu şi părea nici să n-o fi observat pe Maus. Răsufla neregulat şi tremura din cap până-n picioare, chiar şi părul îngheţat o se legăna. La mâini şi picioare avea resturile laţurilor de frânghie cu care fusese legată. Pesemne că paznicul o cărase aici şi-o legase aşa slăbită cum era, spre a nu-l împiedica în momentul atentatului împotriva ţarului. Să fi bănuit el cu cine avea de-a face când o târâse inconştientă şi o închisese cu Erlen în baie? Cu siguranţă, nu. Cei doi oaspeţi îi stăteau în drum, asta era tot. Avusese mult noroc. În culmea puterilor ei, doar dintr-o privire Crăiasa l-ar fi putut preschimba în praf şi pulbere.

Maus se retrase spre ieşire, ţinând umbrela strâns în mână. Se lovi cu spatele de lemn şi-şi dădu seama că uşa de la baie

era iar închisă. Se întoarse, apăsă pe clanță, dar șovăi când se gândi la Erlen. Nu-l putea lăsa aici. Poate că era nehotărât dacă să fie animal sau om, dar ea tot îl îndrăgea și dorea să-l ducă departe de aici.

– Fată, zise Crăiasa cu o voce frântă, care o sperie pe Maus mai mult decât faptul că i se adresase. Nu pleca.

Maus se întoarse. Umbrela pulsa în mâna ei, dar poate era doar bătaia inimii ei ce reverbera până-n vârful degetelor.

– Avem nevoie de... ajutorul tău, zise Crăiasa.

Ochii ei albaştri, glaciali erau întorşi spre Maus, dar privirea ei nu mai părea rece şi impunătoare, ci deznădăjduită.

Erlen își ținea un braț în jurul taliei stăpânei lui, susținând-o. Părea teribil de nefericit, expresie adâncită de sângele înghețat din jurul gurii lui. Maus avea sentimentul că ar fi fugit cu ea, dar îl împiedica loialitatea față de Crăiasă. Avea pesemne dureri, dar aceasta nu era nimic în comparație cu sentimentele contradictorii ce-l hărțuiau.

– Bomba... zise Maus cu o voce pe care nu şi-o mai recunoştea. Poate exploda din clipă-n clipă. Jos în pivniță. Trebuie să plecăm.

– O bombă? Crăiasa zâmbi silit. Asta este, o bombă? Trase cu greu aer în piept. Ce cumplit de simplu! Ce nu i-a reuşit prin magie va desăvârşi cu artificii. Primitiv, dar deloc o idee rea.

– Vă rog, zise Maus, întorcându-şi ochii spre Erlen. Lăsați-ne să plecăm.

– Vă voi însoți... imediat ce vom scăpa de treaba asta.

– Nu o puteți opri pe Tamsin.

– Oh, ba da, zise Crăiasa. Vorbea mai curgător, deşi vocea-i era îmbătrânită şi hârşâită. Dar nu în starea asta mizerabilă.

„Ţurţurele! gândi Maus. Are nevoie de forţa inimii ei."

– Ştii ce a făcut, zise Crăiasa, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Singură nu pot trece de cele Şapte Porţi. Expresia ei se mai îmblânzi. Doar tu poţi. Trebuie să m-ajuţi.

Maus se întoarse, deschise uşa şi se retrase în vestibul. Crăiasa-Zăpezii o urmă sprijinită de Erlen, clătinându-se şi poticnindu-se. Rochia ei lungă şi albă scânteia sub crusta din cristale de gheaţă, dar stofa preţioasă nu-i putea ascunde şoldurile ciolănoase şi picioarele slabe. Maus se întrebă dacă nu cumva Crăiasa avea să moară de la sine dacă nu-şi recupera ţurţurele-inimă.

– Nu pot, îngăimă Maus, retrăgându-se cu spatele spre uşă, care trebuia să fie întredeschisă.

Îi aruncă o privire lui Erlen, citind în ochii lui lupta din sufletul lui, disperarea, durerea. Nu putea să-l lase în plata Domnului.

– Nu înțeleg nimic din magie şi... şi despre ce porți o fi vorba, îi zise ea Crăiesei. Nu ştiu decât că în curând de locul acesta se va alege praful şi țărâna şi noi...

– Maus, zise Crăiasa. Acesta-i numele tău? Ce neobişnuit şi minunat! Te înşeli. Poți prea bine. Dintre noi trei doar tu ai puterea să spargi vraja. Se amuză de disperarea lui Maus. De ce te-aş minți? Adu-mi țuțurele-inimă şi-mi voi recăpăta puterea, aşa încât s-o pot opri pe englezoaică.

– Nu ne mai rămâne mult timp. Tot de-aici poate în orice clipă...

Nu apucă să-şi termine propoziția – căci în aceeaşi clipă umbrela se trezi la viață. Pulsul ei sacadat lăsă locul unor zvâcniri puternice, apoi umbrela de smuci din mâna ei. Maus

își trase degetele uimită. Umbrela zbură prin aer, cu vârful înainte, ca o torpilă colorată.

Maus țipă, dar mai tare scrâșni Crăiasa care în clipa aceea își dădu seama ce ținuse în Maus în tot acest timp.

– Umbrela ei! Spirite străvechi, copilă, ai adus *umbrela* ei aici! Crăiasa se scutură de brațul cu care-o sprijinea Erlen. Erlen! Ușa!

Maus îi aruncă o privire Crăiesei, dar umbrela-i captă atenția învârtindu-se în jurul ei, cât pe ce să-i atingă nasul cu mânerul – și, după ce se orientă un pic – o luă glonț spre ieșirea din apartament.

Erlen ajunse o clipită-naintea ei și se aruncă cu toată puterea asupra ușii trântind-o și închizând-o. Zăvorul căzu cu un bufnet înfiorător când umbrela în culorile curcubeului se izbi cu vârful de lemn. Se auzi un scrâșnet înalt, pe care Maus îl puse întâi pe seama Crăiesii înainte să priceapă că venea din interiorul umbrelei. Marginile ei începură să zvâcnească și să se cutremure ca aripile unui avion înainte de decolare. Capetele vergelelor de metal în formă de stea, ce se ițeau de sub material, tremurau și creșteau alungindu-se și ascuțindu-se, închipuind o gură cu dinți ascuțiți în jurul mânerului. Umbrela plecă din dreptul ușii și goni de-a lungul tavanului, atât de repede că Maus de-aia de-o putea urmări cu privirea.

Când zbura din nou în direcția ei, ca o insectă zbârnâitoare cu acul înainte, vârful de lemn se transformase într-un ochi de culoare chihlimbarului. Se afla la capătul umbrelei și se uita în stânga și-n dreapta, căutând o cale de ieșire din apartament.

– Dacă nu găsește altă cale, va încerca să spargă ușa! strigă Crăiasa.

Maus se întoarse spre ea și văzu că stăpânitoarea tiranică din nord se rezemase cu spatele de perete, ridicase brațele și închisese ochii. Umbrela se repezi spre ea, cu ochiul scoțând fulgere și cu gura în spate clănțănind din dinți gata să muște ca un pește răpitor. Înainte să ajungă la Crăiasă și s-o străpungă, aceasta strigă o silabă. Cu o putere de nestăvilit, cuvântul vrăjit dădu în lături umbrela, care se depărtă cutremurându-se și suspinând, sparse rama unui tablou și se roti furioasă sub tavan.

Deodată ochiul descoperi ușa deschisă de la dormitor. Umbrela se strânse ca un acordeon, luându-și avânt, se lungi și o porni ca din pușcă spre camera alăturată.

Maus o auzi bufnind, sâsâind și clănțănind din dinți în dormitor.

– Caută un drum spre stăpâna ei, zise Crăiasa cumplit de istovită. Cuvântul de protecție părea s-o fi costat ultimele forțe. Ce ți-a zis? Că te va proteja?

Maus încuviință cu amar. Nu-și putea desprinde ochii de la ușa deschisă a dormitorului. Dacă umbrela se întorcea și-o lua în vizor?

– Oh, ce vicleană și ticăloasă! exclamă Crăiasa, ca și cum astfel de trăsături i-ar fi fost complet străine. Te-a tras pe sfoară! Întoarcerea umbrelei este semnul pe care-l așteaptă. Nu-nțelegi oare? Va aprinde bomba când va fi foarte sigură că m-ai găsit și că sunt într-adevăr atât de slăbită cât speră ea. Umbrela-i va duce vestea despre starea mea mai repede

decât un derviș din nord. Și când va fi sigură că explozia mă va omorî...

Nu-și sfârși propoziția, dar Maus înțelese ce voia să spună. Tamsin o învârtise pe degete după voia ei.

Erlen stătea încă la ieșirea din apartament, gata să apere ușa cu propria-i viață dacă Crăiasa i-o cerea.

– Ce putem face?

Maus se temea că umbrela se putea întoarce în vestibul.

Crăiasa-Zăpezii făcu câțiva pași nesiguri spre ușa dormitorului.

– Pot încerca s-o opresc... dar de distrus nu pot s-o distrug. Nu atât timp cât turțurele din inimă este-n puterea ei.

Maus înțelese. Și se întrebă dacă Crăiasa nu încerca s-o înșele și să profite de ea. Poate că Tamsin avusese dreptate să vrea să-i elibereze pe supușii ei de tiranie. Dar pentru Maus nu mai conta acum. Și dacă Crăiasa avea grijă ca ea și Erlen să rămână-n viață, atunci, de voie, de nevoie va trece de partea ei. Situația era încurcată și cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea totul mai complicat. Orice-ar face, părea să nu fie bine.

– Ce trebuie să fac exact?

În dormitor se sparseră unul după altul trei tablouri. Urmă un mârâit furios.

– Trebuie să mergi în camera ei. Țurțurele se află-n jobenul ei. Trebuie să-l iei și să mi-l aduci. Restul se rezolvă de la sine.

Tamsin îi explicase lui Maus că vremea viforoasă ce se înstăpânise în oraș ar înceta dacă Crăiasa și-ar recăpăta țurțurele și astfel puterile. Totuși clătină din cap.

– Nu ajunge. Ce se va întâmpla exact când voi pune mâna pe joben?

Crăiasa privi spre uşa deschisă.

– Vei trece cele Şapte Porţi. Şi la fiecare vei pierde un înveliş. Fiecare Poartă-ţi va lua un văl ce-ţi ascunde adevăratul eu. Învelişurile se dau în lături ca foile unei cepe. Începe fără dureri, cu sudoarea de pe corpul tău, continuă cu părul. La a treia Poartă te lepezi de piele, urmează venele şi muşchii, inclusiv inima. La a şasea Poartă laşi în urmă oasele, la a şaptea – sufletul. Apoi nu mai rămâne decât voinţa ta, adevăratul eu, şi cu ea trebuie să iei ţurţurele. La întoarcere primeşti la fiecare Poartă învelişurile ce le-ai lăsat în urmă.

Maus rămase mută de uimire. Dacă s-ar putea convinge că totul era un vis! Dar ar fi fost prea simplu aşa.

– Mai trebuie să ştii ceva, continuă Crăiasa. Dacă renunţi înainte să treci de a şaptea Poartă, vei pierde toate învelişurile ce le-ai lepădat deja.

Maus nu reuşea să îngaime nimic. Era atât de ameţită de parcă cineva o învârtise de o sută de ori pe sus.

– Şi de ce nu puteţi merge dumneavoastră?

Crăiasa zâmbi silit, în timp ce umbrela furioasă dărâma tot în cale.

– Sunt din gheaţă. Doar din gheaţă. Deja prima Poartă ar însemna moartea mea. Privirea i se îndreptă spre Erlen. Înainte să întrebi: Renul nu-mi este de folos şi în înfăţişarea lui de-acum îi lipseşte cel puţin un înveliş ca să ajungă la ultima Poartă.

– Blana, murmură Maus.

Crăiasa încuviinţă.

– Trebuie să mi-o dați când voi aduce țurțurele, zise Maus. Și să-l eliberați pe Erlen. Aceasta este condiția mea.

– Atunci să fie după voia ta.

Maus nu avea nici cea mai mică idee la ce se înhăma. Nici nu voia să se gândească prea mult la asta.

– Avem o înțelegere, zise ea și-și strânse atât de tare pumnii că unghiile i se înfipseră-n piele.

Nu simți nici-o durere. Se simțea ca făcând parte din visul altcuiva.

Crăiasa intră-n dormitor și închise ușa. Umbrela mârâi furioasă. Mobilele se clătinară. Crăiasa oftă.

Maus se întoarse pe călcâie și alergă spre ieșire. Erlen se dădu în lături și deschise ușa. O urmă pe culoar și o privi cu așteptare-n ochi.

– Și? îl întrebă ea. Vrei să vii cu mine?

CAPITOLUL DESPRE MAGICIANĂ ȘI PAZNIC

În lumina lămpii de petrol Tamsin stătea în mijlocul pernelor pe care Maus le aşezase pe lângă pereți şi răsfoia cartea cu basme englezeşti, Maus i-o arătase înainte, dar ea avusese ochi doar pentru bombă. Acum îi părea rău. Dacă i se putea reproşa ceva, era orice, dar nu lipsa de politețe față de prieteni.

Deja introdusese de ceva timp fitilul în deschizătura stelei de fier. Celălalt capăt îi ajungea la picioare.

Cartea deschisă din poala ei era minunată, ilustrată cu gravuri reprezentând ființe miraculoase. Încercă să-şi concentreze atenția asupra cărții, dar nu reuşi. Gândurile i se învârteau în jurul bombei şi a Crăiesei-Zăpezii, dar se gândea şi la oamenii neştiutori din hotel şi, desigur, la Maus care avea toate motivele să creadă că ea-i voia răul.

Umbrela-i va da de veste când o va găsi pe Crăiasă. Tamsin nu ar fi aprins bomba decât dacă era sigură că duşmanca ei nu se putea apăra. Altfel, totul ar fi atârnat de noroc.

Dacă trebuia să moară pentru a o ucide pe Crăiasa – da, putea accepta asta. Dar avea nevoie să ştie că şi-a atins scopul.

Nu se temea de moarte. Era prea interesată de ce urma dincolo de ea. Chiar şi acum fremăta de curiozitate. De ce se temeau toţi de moarte? Marii descoperitori se gândiseră doar la ei înşişi când traversaseră Atlanticul, căutaseră izvoarele Nilului şi cercetaseră banchizele Antarcticii? Uneori trebuia să faci un pas în necunoscut pentru a descoperi un nou adevăr. Ca să descoperi un nou continent. Să elucidezi o enigmă veche cât lumea. Şi nu era mai potrivit să încerci speranţă în loc de teamă?

Tamsin puse la loc cartea pe teancul ei. Ar fi trebuit să fie îngrijorată, dar nici gând să simtă aşa. Era obosită, desigur. Încă ținea în vigoare vraja celor Şapte Porți, iar asta o costa forță, mai ales de la aşa o distanță. În plus, nu mai dormise de zile întregi, iar dacă ațipise, visurile nu-i dăduseră pace. Se vedea înapoi în castelul Crăiezei-Zăpezii şi retrăia spaimele îndurate în acel loc. Văzuse lucruri care l-ar fi făcut să pălească chiar şi pe tatăl ei. Forțe de dincolo de noapte. Creaturi născute de frigul originar. Şi o senzație de pustietate în spațiile ca de catedrală ale castelului de gheață.

Oamenii care le-au încredințat lui *master* Spellwell şi fiicei sale sarcina de-a o înlătura pe tirană locuiau în acele ținuturi din diverse motive. Crăiasa îi silise să rămână ca supuşi ai ei, deşi nu avea nevoie de ei decât spre a fi cu adevărat stăpână, iar nu doar o stafie din gheață şi răutate, numai bună să sperie copiii mici. Stăpânitoarea nordului nu se străduise niciodată să caute motive pentru acțiunea ei. Era ca şi cu băieții pe care când şi când îi lua pe lângă ea. Voia să aibă un fiu, aşadar, îşi fura unul. Şi după ce şi-l procura, se sătura repede de el. Voia să aibă supuşi, astfel că-i atrăgea în ținuturile nordice, dar nu ştia ce să facă cu ei. Niciodată nu era de înțeles de ce acționa

cumva, şi asta o făcea imprevizibilă. Ai fi putut crede că-i plăcea să fie rea, dacă ar fi fost în stare să simtă plăcere.

Tamsin mai verifică o dată fitilul, apoi se întinse, căscă din inimă şi constată, nu foarte încântată, că se plictisea. Unde rămânea umbrela? Maus trebuia să fi ajuns deja în apartament. Dăduse nas în nas cu poliţiştii? Foarte probabil. Dar Tamsin se gândise bine când o alesese pe Maus să-i dea o mână de ajutor. Avea încredere-n ea că poate scăpa basma curată de poliţişti. Păcat doar că Maus nu avea mai multă încredere în forţele proprii. Refuza să-şi accepte harurile şi talentele, lipsindu-i încrederea în ea însăşi. Tamsin nu punea mult preţ pe diferenţele de vârstă, astfel că nu punea timiditatea ei pe seama tinereţii. Îşi însoţise tatăl în misiunile cele mai dificile când n-avea nici zece anişori. Pallis, sora ei cea mai mică, dovedea din plin că vârsta nu contează. Maus trebuia doar să *vrea*. Dar în acest sens n-o putea ajuta nimeni, nici măcar Tamsin Spellwell şi cufărul ei plin de cuvinte.

Era linişte în tunelul înfundat. Tamsin îşi auzea doar respiraţia şi bătăile inimii. De aceea se miră peste poate şi mai că se sperie când cineva rostogoli damigeana de cealaltă parte a spărturii. Ar fi trebuit să-l audă din timp, umblând pe sub bolţile pivniţei. Şi acum îl şi văzu. Maus nu exagerase când îi povestise despre el.

Deşi o namilă de om, se strecură fără să se poticnească prin spărtură şi rămase în picioare sub grinzile tunelului. Tamsin sărise din loc şi acum se priveau peste steaua de fier, tăcuţi ca doi oameni care se cunoşteau bine, fără a-şi fi rostit vreodată un cuvânt. Amândoi voiau acelaşi lucru, dar din motive diferite.

Cufărul de piele stătea lângă Tamsin pe podea. Avea încuietorile desfăcute, dar ea nu îndrăznise să lase capacul

deschis, pentru orice eventualitate. Nu aveai cum să ştii ce idee le venea cuvintelor, dacă nu le ţineai din scurt. Unul câte unul puteau fi controlate, asta dacă erau bine intenţionate. Dar dacă se răzvrăteau, puteau fi o adevărată belea. Cine voia să fie mestecat, înghiţit şi scuipat afară? Şi un cuvânt e doar om, sau cel puţin se poartă ca şi cum ar fi.

– Aveţi aici ceva ce am căutat mult timp, sparse paznicul tăcerea dintre ei.

– Nu este meritul meu, replică Tamsin. Maus m-a condus aici.

– Trebuia să mă gândesc de mai de mult că a descoperit bomba Iuliei.

– Poate aţi fi putut fi drăguţ cu ea.

– Cel puţin am fost sincer.

Asta o lovi mai mult decât putea recunoaşte.

– Sunteți, aşadar, unul dintre bine cunoscuții nihilişti.

– Iar dumneavoastră o Spellwell, nu-i aşa? Am auzit de familia dumneavoastră.

– Vedeți, acesta este unul dintre avantaje când lucrezi în domeniul revoluțiilor. Ce atâta pălăvrăgeală? Fiecare cunoaşte pe fiecare. Toți se simt parte a unui tot mare, cu ramificaţii în lumea întreagă. Nu-i mare scofală, dacă mă-ntrebați. Dar ajunge cu asta. Problema noastră aici şi acum, din păcate, este că țelurile noastre nu se prea împacă unul cu altul, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

El clătină tăcut din cap.

– Vedeți, familia mea este cunoscută pentru că duce fiecare sarcină încredințată ei la bun sfârşit. Iar sarcina ce mă aduce la Sankt Petersburg *nu* este eliberarea Rusiei de despotul ei urât de popor.

– Hm, făcu el.

– Chiar aţi crezut asta? Tamsin îşi mişcă piciorul stâng imperceptibil mai aproape de cufăr. Că sunt aici pentru că urmărim acelaşi scop? Atunci îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc... Sincer, ţarul mi-e indiferent.

– Ce vreţi atunci?

– Un alt principiu al familiei Spellwell, cum bănuiţi probabil, este discreția. Meseria noastră presupune discreţie absolută.

– Nu aveți convingeri proprii? Un sentiment de nedreptate?

Acest cuvânt rostit de gura lui o minună. Înfăţişarea lui grosolană înşela.

– Sentiment de nedreptate... repetă ea gânditoare. Oh, ba da. Este nedrept când plante cu flori minunate se veştejesc. Sau când un birjar mă lasă la marginea drumul pentru că zece metri mai departe îi face semn cineva care după veşminte pare mai bogat ca mine, sau când plouă chiar în ziua când îmi îmbrac prima data rochia de vară.

– Da, zise el, scoțându-şi revolverul. Sau când cineva amenință cu-o armă o femeie fără apărare.

Tamsin îşi încreți fruntea şi luă o mină gânditoare.

Paznicul îi făcu semn cu revolverul.

– Duceți mâinile la cap. Întoarceți-vă cu fața la perete.

– Doamne, şi credeam deja că oamenii ştiu prea multe despre noi.

Cu vârful piciorului săltă capacul cufărului. Acesta căzu pe spate, fără a scoate un sunet din pricina pernelor.

Primul cuvânt pe care-l strigă opri glonțul din aer, la jumătatea distanței dintre gura revolverului şi pieptul lui Tamsin. Al doilea se strecură sub pielea feței paznicului făcându-l să facă grimase nebuneşti. La al treilea cuvânt îi crescură gheare, care se crispară în jurul revolverului. Al patrulea cuvânt îi

provocă dureri înfiorătoare de dinți. Al cincilea îi smulse fir cu fir sprâncenele. Al șaselea îl azvârli la pământ. Al șaptelea îi transformă izul neplăcut al răsuflării în confetti.

Al optulea plutea în aer și aștepta ordinul lui Tamsin.

– Oooo, zise ea cu regret și se așeză lângă el.

Paznicul zăcea pe pământ și tot făcea grimase.

– Lasă asta! îi porunci ea celui de-al doilea cuvânt și acesta se retrase nu fără a mormăi nemulțumit.

La acestea se supără al patrulea și încetă cu durerile de dinți. Puterea lui Tamsin asupra cuvintelor era slabă atât timp cât nu le înghițea înainte, făcându-le astfel o parte din ea.

– Din păcate, nu vă pot permite să folosiți bomba pentru scopurile dumneavoastră, îl lămuri ea și se întrebă cât de departe putea merge.

Umbrela nu se întorsese; poate chiar trebuia să aștepte până se apropia alaiul țarului. Mai mult, putea dispărea de aici scăpând cu viață de explozie, dacă paznicul era atât de nebun încât să aprindă cu mâna lui fitilul.

„Dar, dacă aprinde bomba prea târziu, își zise ea, Crăiasa poate să fi fugit de aici și atunci totul este în zadar.“

În sinea ei mai avea un motiv care n-o încânta: dacă cineva trebuia să decidă pentru viață sau moarte, atunci voia să fie ea aceea. Putea aprinde fitilul dacă era necesar. Sau să renunțe.

Clătină fără voie din cap. Mai avea puțin până la victoria finală asupra Crăiesei-Zăpezii. Ce o putea împiedica să înregistreze cel mare mare triumf al ei? Firește că va aprinde bomba.

– Țarul își merită moartea, gemu paznicul.

– De ce îl urâți atât de mult? Doar vedeți la ce va condus asta.

– Poporul suferă. Mustăci, căci îi ieșeau confetti printre buze. Oamenii flămânzesc pe străzi. Societatea este...

– Vă rog! Aş putea porunci unuia dintre cuvintele mele să scoată la iveală adevărul – de-a dreptul, cum stă în firea cuvintelor. Dar chiar este necesar?

Paznicul încercă să se ridice, dar al şaselea cuvânt îl țintuia la pământ.

– Din ordinul lui au murit oameni care pentru mine... au însemnat mult.

– Alți nihilişti?

– Da.

Pe buze i se iviră alte confetti galbene, roşii şi verzi, ba chiar cărămizii ca pelerina lui Tamsin.

– Cineva anume?

Privirea-i era încărcată de ură.

– Ce vă pasă?

Tamsin se aplecă şi-i apăsă în piept cu degetul arătător.

– Vreau să aud adevărul. Şi ştiți de ce.

– Când a fost ucis ultimul țar, eram student, la fel ca alții. Îi ştiam pe toți cei care au fost executați atunci. Dispreţuitor, îşi îndepărtă cu vârful limbii un confetti din colțul gurii. Printre ei era şi logodnica mea.

– Iulia, şopti Tamsin. Mama lui Maus.

– De unde...?

Tamsin ridică din umeri.

– Am ghicit.

Paznicul tăcu.

– Şi nu v-a povestit unde a ascuns bomba?

– În această privință n-a avut încredere în nimeni. Nu în mine, în orice caz. Sau a tot făcut... greşeli. Nenoroc. Eram cu toții atât de tineri.

– Greșeli ca aceea că numele Iuliei a fost găsit în locuința lui Nicolai Ivanovici?

El încuviință.

– Ați știut în tot acest timp cine era Maus, nu-i așa?

Încă o încuviințare.

– Și totuși ați tratat-o așa?

– Iulia era logodnica mea, zise el sumbru. Dar asta nu înseamnă că Maus este fiica mea.

Tamsin înțelese.

– Adică... nu, asta nu-i adevărat, sau? Vreau să zic... Nicolai Ivanovici? El era tatăl?

Paznicul rămase mut.

Tamsin înjură.

– Maus ar trebui mai bine să nu afle asta, nu credeți și dumneavoastră la fel? Ne facem că nu mi-ați povestit nimic despre asta.

– Nici nu am făcut-o.

Cu un suspin ușor, Tamsin se ridică, merse pe lângă el spre spărtura din zid și scrută întunericul pivniței cu vinuri. Nici urmă de umbrelă. Poate chiar se întâmplase ceva neașteptat.

– Ar fi trebuit să-i sucesc gâtul micuței bestii, zise paznicul cu voce răgușită. E vinovată pentru tot. Dacă Iulia n-ar fi rămas însărcinată, nu ar fi fost descoperită niciodată.

Fără să se întoarcă, Tamsin șopti al optulea cuvânt.

Polițiști înjurând de mama focului îi dirijau pe oameni spre ușa rotitoare din față afară-n bulevard. Diplomații amenințau cu consecințe și rapoarte către guverne. Copiii plângeau și țipau. Doamne înstărite încercau să urmeze indicațiile polițiștilor

fără a pierde nimic din distincția lor. Și cu toții, oaspeți, polițiști și angajați ai hotelului, făceau tot ce le stătea-n putință să ignore gerul necruțător ce înconjura ca un clopot Aurora și abia ceva mai la sud, dincolo de bulevardul Neva, se mai înmuia.

Cineva făcuse o greșeală: direcțiunea hotelului pentru că numărase prea puțini oaspeți; poliția crezând că evacuarea va decurge mai repede și fără incidente; consilierii țarului care anunțaseră prea târziu traseul.

În orice caz, evacuarea hotelului întârzia.

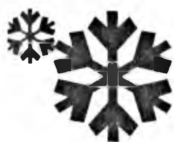
Țarul nu va fi prea încântat. În ciuda frigului mușcător, era însoțit de întreaga lui familie și de demnitarii chinezi. Conducerea rusă era pusă într-o lumină proastă dacă nu se putea realiza cu succes evacuarea unei duzini de clădiri comform planului prestabilit.

Polițiștii de la intrarea în Aurora știau asta. Teama de consecințe îi făcea nervoși.

Curând se auziră semnale la capătul bulevardului. Alaiul țarului cotise dinspre Palatul de Iarnă pe bulevardul Neva, trecuse de catedrala Kasan și se apropia de hotelul Aurora. Deja se cutremura pământul sub sute de copite. De pe marginea acoperișurilor cădeau țurțuri. Nici măcar zăpada nu putea ascunde cutremurăturile.

Vibrațiile se simțeau pretutindeni: în tunelul de sub caldarâm și sus pe coridoarele pustii.

CAPITOLUL ÎN CARE MAUS BAGĂ MÂNA-N JOBEN

Maus şi Erlen se repeziră pe coridor în jos şi ajunseră în camera lui Tamsin. Schimbară o privire scurtă. Maus îi făcu semn tânărului, apoi apăsă pe clanţă şi intră. El o urmă şi trase uşa după sine.

Prin perdelele trase pătrundea o geană de lumină cenuşie. Poate că afară razele soarelui luminau pătura de nori, dar aici înăuntru soarele nu-şi făcea mai mult simţită prezenţa. Maus recunoscu jobenul de pe masă după contur. Stătea tot acolo ca o piesă de îmbrăcăminte uitată. Nimic nu trăda prezenţa vrăjii care păzea înăuntru. Nu pocnea nimic în aer şi nici o voce lăuntrică n-o avertiza să nu intre. Putea fi o pălărie obişnuită din pluş, mototolită şi turtită. Nimic la care un hoţ să se uite de două ori.

Erlen o atinse pe Maus pe braţ şi arătă spre scaunele ce stăteau pe jos în formă de stea; chiar şi cel pe care Tamsin îl trăsese de dimineaţă lângă pat stătea în poziţia iniţială.

Patul era la fel de răvăşit ca în zori. Un ziar zăcea răsfoit pe podea. Uşa spre baie era larg deschisă. Maus putea să se

vadă pe ea şi jobenul în oglindă. Era ca şi cum observa pe cineva cum tocmai făcea o greşeală cumplită. Cel mai bine i-ar fi ţipat reflexiei ei în oglindă să-şi ia mâinile de pe jobenul magic şi s-o ştează de-acolo.

Mâna-i tremura când se întinse peste masă. Interiorul jobenului era umbrit, dar părea gol. Mai rău era ce-şi imagina ea: din borurile jobenului vor ieşi dinţi, ca la umbrelă, jobenul s-ar repezi la ea clănţănind din dinţi şi i-ar muşca braţul.

Erlen stătea chiar în spatele ei şi-i luă mâna stângă într-a lui. Atingerea o linişti un pic. El îi era în preajmă, asta era bine. Apropierea lui o ajută să facă ultimul pas.

Viața lui era în joc. Ca a tuturor oamenilor din hotel. De a ei nu mai zicea.

Maus strânse degetele lui Erlen, apoi închise ochii şi-şi vârî mâna dreaptă-n cilindru.

I se părea că-l aude pe Erlen ţipând. Dar trebuie să fi fost doar închipuirea ei. Lumea din jurul ei explodă în miriade de puncte colorate, care se agitau, se uneau şi dădeau naştere la forme noi. Ba formau stâlpi şi turnuri, care se roteau pe loc ca o pădure de uragane. Apoi compuneau stele cu multe colţuri pe un cer de noapte, un nimic nesfârşit în care particule colorate pâlpâiau ca nişte flăcărui reci, dispăreau şi reapăreau închipuind figuri noi.

I se părea că era trasă de mâna dreaptă printr-o învălmăşeală de impresii, înainte, în lături, pe după colţuri şi în jos. Apoi, deodată, spiralele de culoare şi fâşiile colorate încremeniră, se sparseră zăngănind ca o mie de oglinzi şi se scurseră în golul fără lumină.

Maus deschise ochii – când îi închisese oare? – și descoperi că se găsea pe un coridor lung, cu lambriuri ca atâtea coridoare din hotel. Fără îndoială, aceasta *era* Aurora. Sau ceva ce se conturase din imaginile aflate în închipuirea lui Maus spre a crea un mediu familiar ei. Simțea, știa pur și simplu că nu se afla pe vreunul dintre coridoarele hotelului – toate erau o idee prea mari, prea înalte, fără nici un cusur –, și totuși iluzia era aproape perfectă. Privind peste umăr, tresări speriată: coridorul ducea la nesfârșit, ca și cum cineva l-ar fi lungit cu oglinzi în oglinzi infinit de mult.

Dar în fața ei, la douăzeci de metri distanță, coridorul se termina în fața unei uși. Nu era tocmai ce și-ar fi imaginat Maus drept poartă magică, nu era un portal mare cu întărituri din fier și dragoni din piatră în dreapta și-n stânga, ci arăta ca o ușă obișnuită din lemn de stejar, cum erau sute în hotel. Avea o clanță metalică strălucitor de curată, dar – și aceasta era neobișnuită – nu avea nici-o gaură-a cheii. Pesemne că ușile magice nu se deschideau cu cheie: știau bine cui îi era îngăduit înăuntru și cine rămânea afară.

Maus o luă din loc șovăind. După câțiva pași își dădu seama că nu ea se clătina, ci mai degrabă lumea din jurul ei se cutremura într-un ritm neregulat. Pereții vibrau fără zgomot, podeaua se vălurea ușor și lustrele de pe tavan se clătinau. Toate acestea indicau un loc care doar la prima vedere părea solid și stabil. În realitate o astfel de iluzie era greu de păstrat.

Maus se opri în fața ușii și-și lipi urechea de lemn. Simțea textura caldă și tremurătoare a porții, dar nu prinse nici un zgomot datorat cutremurăturilor sau iscat dincolo de ușă.

Fata își luă inima-n piept, deschise ușa și pătrunse înăuntru.

În primul moment nu observă nici o schimbare. Apoi însă i se făcu cald, ba chiar i se părea că dogoreşte în jur, căci acum nimic umed nu-i răcorea corpul. Pielea ei era ca pergamentul, netedă şi uscată. Înainte crezuse că transpira doar vara sau când făcea efort, dar Kukuşca îi explicase că corpul se acoperea de o peliculă de transpiraţie chiar şi când ea nu observa. Acum cel puţin observa că toată transpiraţia, chiar şi acea peliculă subţire şi imperceptibilă, dispăruse. Trecuse de prima din cele Şapte Porţi şi lăsase ceva din ea în prag.

De cealaltă parte, coridorul hotelului se continua, dar era o idee mai înalt, candelabrele mai îndepărtate, lambriurile mai mari. Până la uşa următoare nu mai avea de făcut decât câţiva paşi. Culoarul se deosebea de celelalte doar prin mărime. Clanţa se afla la nivelul feţei lui Maus. Uşa era cu un cap mai mare decât cea dinainte şi un pic mai lată.

Maus o deschise şi intră.

Un baston de foc îi trecu pe picioare în sus, în jurul bustului şi i se urcă pe gât şi pe cap. Ţipă, nu atât de durere cât de surpriză şi de teama de ce ar mai putea urma. Preţ de o clipită păru ca şi cum s-ar fi scufundat într-un ocean de flăcări, dar când dogoarea dispăru, nu rămase nici măcar un ecou al durerii în urmă. Totul era ca-nainte – cu diferenţa că Maus nu mai avea fir de păr pe corp.

Cu mâna îşi trecu peste pielea goală a capului şi se bucură că nu se putea privi în oglindă. Nici la subsuori nu mai avea fir de păr.

Se sperie teribil de a treia uşă. Aici trebuia să-şi lase pielea. Cum se va petrece asta? Va dispărea pur şi simplu purtată cu un val dogoritor ca înainte? Sau... cerule, pielea îi va fi *tăiată* de pe corp? Şi al treilea coridor era mai mare decât anteriorul. De data asta dimensiunile se modificaseră considerabil.

Coridorul era de două ori mai lat, tavanul înalt ca în sala de dans. Perii covorului păreau să fi crescut ca iarba, înghițind picioarele lui Maus până la glezne. Trebui să întindă mâna să ajungă la clanță.

Frica pulsa în ea ca o a doua inimă, o înăbuşea şi-i încorda muşchii.

– Nu ai de ce să te temi! îşi zise ea, dar propria voce suna ca a unui om mare care nu avea habar de ce trebuie să-ți fie teamă: de întuneric de pildă, de grozăvia de sub pat care se arată doar când lumina se stinge. Era exact aceeaşi frică – teama înnăscută pe care trebuie s-o înfrunți, dar pe care reuşeşti s-o depăşeşti doar cu timpul. Şi asta nu întotdeauna.

„Nu te teme!" îşi spuse ea din nou şi din nou. Îți vei primi părul înapoi, la fel şi pielea şi chiar transpirația când te întorci.

Cu condiția să treacă prin ultima poartă.

„Atunci va rămâne doar voința ta, adevăratul tău eu", după cum zisese Crăiasa. Dar nu era tocmai asta ceea ce-i lipsise lui Maus? Încrederea în sine. Credința că poate realiza totul, dacă credea cu tărie în asta. Tocmai voința!

Şi totuşi – nu părăsise ea hotelul când trebuise s-o facă? Reuşise şi va reuşi din nou. Ca acum.

Împinse cea de a treia uşă şi lăsă pielea în urmă.

Ceva foşni, țăcăni şi tăie, ca mii de foarfeci şi briciuri. Dar înainte ca durerea să-i ajungă la creier, trecuse totul.

Fără piele, ca ilustrațiile dintr-o carte de biologie de-a lui Kukuşca, merse mai departe. Odată cu pielea-i dispăruseră şi hainele. Muşchii, tendoanele şi vase de sânge-i rămăseseră la vedere. Totul sclipea şi strălucea, pulsa şi tremura în nuanțe de roşu. Deci aşa arăta ea pe dedesubt, se gândi ea uimită. Aşteptă zadarnic s-o cuprindă panica. În loc de aceasta, Maus se cercetă ca pe un corp străin fascinant. Îi erau un pic rău, dar

nu aşa de tare. După o clipă descoperi chiar lucruri frumoase la ea – era prima dată în viaţă. Da, pe sub ambalajul anost al băieţoaicei, era şi ea minunată şi strălucitoare, aproape elegantă. Niciodată n-ar fi crezut că gândindu-se la ea însăşi prin cap i-ar trece cuvântul perfecţiune. Dar corpul crud, neacoperit pe care-l purta în direcţia celei de-a patra Porţi i se părea a fi chiar aşa: aproape perfect.

Următorul coridor nu era mai mare ca cel de dinainte şi asta o miră. Să fie asta legat de faptul că-şi ţinea frica în frâu? Nu se mai simţea mică şi atunci lumea din jur încetase să se mai mărească?

Pentru prima dată avu impresia că durerea durase puţin mai mult, probabil nu mai mult de o secundă, dar suficient cât să i se întipărească-n minte ca mii de lame ascuţite. Venele şi arterele nu dispărură simplu – îi fură smulse din ea. Tot aşa cum deşiri o jucărie tricotată, mâini nevăzute desprinseră vasele de sânge din muşchi şi organe şi ea văzu încâlceala de vene vineţii şi artere ca o plasă încâlcită ramificată, asemănătoare coroanei unui copac. Apoi dispărură şi Maus merse mai departe.

Tremura acum un pic. Din nou era cuprinsă de îndoieli. Se temea de dureri mari, dar mai ales de pierderile pe care avea să le mai sufere. Copiii plâng uneori la gândul că părinţii lor vor trebui să moară la un moment dat, fără a-şi putea imagina cum va arăta viaţa lor. Aşa îi era şi lui Maus. Până acum nu pierduse decât părţi din corpul ei, straturi ce-o acoperau. Dar ce urma? Muşchii – şi inima ei! Cum putea să supravieţuiască fără inimă?

Trecu prin a cincea Poartă. Şi cunoscu adevărul. Cine zice că simţi doar cu inima se-nşală, observă ea uimită. Căci simţi cum o mână-i smulge inima din piept, lăsând în urmă cavita-

tea goală, apoi, când din ea rămaseră doar oasele, se simți ca un schelet albicios și șlefuit.

Adăstă un moment, se privi, văzu cavitatea toracică goală până la șira spinării, articulațiile și oasele gălbui, bazinul ei ca un castron gol și spart pe oasele picioarelor. Își trecu degetele peste dinții albi și-și pipăi orbitele goale. Sub craniul ei nu mai era decât aer și voința de a merge înainte. Într-adevăr, voința era cea care-o ținea în picioare și-i permise să înainteze păcănind pe un coridor care acum era foarte îngust și jos. Cu gândurile ei dispăruse și ultimul rest de frică. Era doar ea însăși și lumea din jur încetase să fie ceva străin, care să-i transmită teamă. Era doar iluzic, o imitație a ceea se aflase cândva în amintirea ei ca desenele îngălbenite dintr-un raft uitat.

A șasea Poartă era o ușă obișnuită din lemn.

Ceva o lovi de sus ca un baros nicovala potcovarului. Cu o forță incredibilă, ca a cometelor ce se ciocneau în spațiu. Lovitura nimicise ce mai rămăsese din corpul ei, făcându-i pulbere oasele. În urmă rămase o mână de praf răsfirat pe covor și pe încrustațiile lambriurilor.

Sufletul său însă pluti mai departe spre cea de-a șaptea ușă.

A șaptea Poartă era mică și ea nici nu simți cum voința i se desprinse de suflet. Maus simți abia după un timp că ajunsese dincolo, la fel cum și-ar da seama brusc că i-a trecut o durere de cap.

Nu mai avea gânduri și considerații și n-o mai mistuiau îndoielile. Nu rămăsese decât voința ei. Dorința puternică de a face ceva anume. Nu bănuise că purta așa ceva înlăuntrul ei, un sâmbure tare de încredere în sine, pe care nici măcar cele Șapte Porți nu reușiseră să-l zdruncine. Așadar, aceasta era *ea*. Esența ființei ei. Nici un om numai privise așa de netulburat înlăuntrul său, nu se cunoscuse așa de bine.

Ultima uşă îi deschise drumul în spaţiul de dincolo de cea de-a şaptea Poartă.

Maus călca în spaţiul sacru.

În faţa ei se afla ţurţurele-inimă.

Jos în pivniţă Tamsin simţi că vraja celor Şapte Porţi fusese înfrântă. Simţi ca o izbitură în stomac, atât de puternică, încât se chirci cuprinsă de crampe şi trebui să întindă o mână să se sprijine de perete.

„Maus! se gândi ea şi se întoarse cuprinsă de durere.

Ah, Maus!"

Maus îşi trase mâna din joben şi simţi frigul dintre degetele ei înainte să vadă ce ţinea-n mână.

Stătea din nou în lumina iernatică, pală, ce pătrundea prin perdele. Erlen o privea cu îngrijorare în ochi. Dar ea nu luă aminte la el. Căci frigul din degetele ei îi stăpânea gândurile şi-i umplea sufletul.

Țurțurele putea foarte bine să fie unul obişnuit, cum existau atâția pe fațada hotelului. Nu era mai lung decât degetul ei arătător şi nici cu mult mai lat, dar avea vârful ascuțit ca un ac şi era foarte, foarte rece. Maus credea că i se lipise de degete de rece ce era, dar îl alunecă din mână şi cu noroc Erlen reuşi să-l prindă.

Tânărul suspină, ezită o clipă, apoi i-l aruncă din nou lui Maus. Doar din reflex, aceasta îl prinse. Nu voia să-l aibă, deşi unul din ei trebuia să-l care.

Țurțurele dansă în palma ei ca un porumb într-o tigaie încinsă. Abia când Maus îşi închise pumnul, el rămase liniştit împlinindu-i voia.

Maus se privi de sus în jos. Nimic la ea nu era schimbat; arăta ca înainte de a parcurge cele Șapte Porți. Pielea, părul, hainele – toate erau la locul lor. Pe drumul de întors înveli-șurile se adăugaseră eului ei nevăzut: suflet, oase, mușchi, artere și vene, piele și păr, chiar și transpirația din pori.

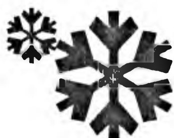
Erlen se mișcă pe neașteptate. O luă în brațe, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama că era din nou aici, și o strânse tare la piept. Apoi o lăsă și privi nedumerit de la Maus la brațele lui. Pesemne, odată cu trupul omenesc preluase și comportamente pe care nu le înțelegea prea bine. Totuși râse de ușurare, alun-gându-și îngrijorarea. Maus l-ar fi întrebat cât timp lipsise, dar tânărul mut nu i-ar fi putut răspunde la întrebare.

„Poate că nici n-am fost plecată, se gândi ea, și totul n-a durat mai mult de-o clipă.“

Își puse țurțurele în buzunarul uniformei – fără să stea pe gânduri, alese chiar buzunarul din dreptul inimii, ca și cum o mână străină i-ar fi condus mâna într-acolo –, îl luă pe Erlen de braț și se grăbi spre ușă.

În spatele lor, jobenul scânci și se turti, ca și cum o greu-tate nevăzută ar fi căzut pe el. La sfârșit se vedeau doar boru-rile ca un cerc mototolit de pluș. Se auzi ca un mormăit, care deveni tot mai încet și în final se stinse.

Capitolul despre cât de impunătoare era cu adevărat Crăiasa-Zăpezii

O găsiră pe Crăiasă în dormitorul apartamentului ei. Nicicând nu arătase mai slăbită. Cu genunchii traşi se ghemuia în spatele patului, înghesuită între perete şi noptieră. Rochia-i era sfâşiată, pielea zgâriată. Părul ei încă înghețat, cu şuvițele încadrându-i fața, era îndoit la capete, ca jobenul unui clovn. Tremura ca şi cum ar avea febră.

În brațe ținea strâns la piept umbrela agitată. Vârful ei era orientat în jos şi stătea între genunchii ei. Deschiderea dințată se găsea lângă capul ei. Clănțănea şi sâsâia, dar nu ajungea la ea. Mânerul se preschimbase într-o limbă subțire, care se întindea ca un bici spre ochii Crăiesei.

– Ah, sunteți... aici. Buzele ei arătau ca cioburi de sticlă, scrâşneau cuvintele greu de înțeles. N-aş mai fi...

Se întrerupse când umbrela mai făcu o încercare să-i scape din strânsoare. Dinții ei clămpăniră încercând să-i prindă urechea, dar nu o ajunseră. Mânerul îi linse obrazul. Cu un ultim efort, Crăiasa reuşi să țină umbrela strâns şi totuşi departe de ea.

Maus privi în jur fascinată la vederea distrugerilor. Nici o mobilă nu rămăsese întreagă, chiar și patul stătea într-o rână cu două picioare rupte. Toate tablourile căzuseră de pe pereți, iar tapetul era sfârtecat din loc în loc. Geamurile erau crăpate, se vedea ca o pânză albă de păianjen acolo unde lovise vârful umbrelei. Afară ningea și viscolea, pe terasă troienele ajungeau până la șold.

Deodată Erlen scose un sunet emoționat. Maus îi urmări privirea și văzu că două dintre oglinzile ce-i păzeau blana erau sparte. Cioburile zăceau la un metru distanță printre vaze făcute zob.

– Maus... dă-mi țurțurele, îngăimă Crăiasa. Luați blana dacă vreți.

Maus îi făcu semn lui Erlen. Aruncându-i stăpânei sale încă o privire întrebătoare, tânărul se conformă. Ajunse la cele două oglinzi, merse de colo-colo șovăind, apoi se aplecă. Nici o vrajă nu-l proiectă pe tavan. Nu-l mai păștea nici un pericol. Repede ca fulgerul înșfăcă blana și și-o duse la piept.

– Țurțurele, gemu Crăiasa.

Maus se apropie de ea, neînțelegând ce-i trezea mai mult respect: tirana lovită sau umbrela lui Tamsin care încă dădea să înhațe cu dinții. Frigul țurțurelui îi radia din piept și pentru prima dată găsi gândul de a se despărți de el insuportabil. Își ținea mâna dreaptă la piept și mângâia țurțurele trecându-și degetele peste stofa buzunarului.

– Mie! șuieră Crăiasa. Dă-mi-l mie!

– Ce se întâmplă apoi? întrebă Maus.

– Îmi aparține mie!

Vârful limbii umbrelei se despică și capetele se cățărară pe fața Crăiesei ca niște piciorușe. Ea-și întoarse capul dezgustată. Atingea părea să-i producă dureri.

– Îți salvez viața, îi zise lui Maus. *Asta* se întâmplă apoi!

Maus își vârî mâna-n buzunarul de la piept. Cu vârful degetelor atinse țurțurele-inimă. Se simțea plăcut, perfect neted și atât de rece încât părea fierbinte. Ar fi frumos să-l păstreze și să-i încerce puterea.

„Nu!", își zise ea. Nu asta era ceea ce voia cu adevărat. Avea deja mai multă putere decât și-ar fi dorit: asupra vieții lui Erlen și a ei, a oamenilor din hotel și chiar asupra viitorului Aurorei.

Închise ochii. Se concentră asupra acelei părți din ființa ei care trecuse cele Șapte Porți. „Fă ce vrei! părea să-i șoptească o voce lăuntrică. Nu ce-ți cere țurțurele! Tu hotărăști! Doar tu!"

Scoase afară țurțurele-inimă fără să-l privească. Stătea liniștit între degetele ei, ca și cum ar fi așteptat să vadă ce urmează.

– Mie! șuieră Crăiasa.

Maus întinse brațul și făcu ultimul pas.

Crăiasa gemu, îndepărtă cu ultimile puteri umbrela clămpănitoare și-i smulse lui Maus țurțurele din mână. Umbrela goni disperată în direcția ușii, dar Erlen ajunse acolo înaintea ei și o trânti închizând-o. Umbrela înfuriată reîncepu să descrie cercuri pe sub tavan, dar Maus nu avea ochi decât pentru Crăiasă.

Mâna albă, slabă, ridică triumfător țurțurele și-l răsuci între degetele ca niște așchii. Apoi Crăiasa și-l apăsă ușor pe pieptul căzut și într-o clipă țurțurele se topi devenind una cu trupul ei.

– Nici o inimă să-l primească, șopti Crăiasa. Dar un loc unde să sălășluiască până mă întorc în ținuturile mele.

Din ochii ei țâșneau fulgere de lumină. Maus simți un frig care nu putea veni de pe lumea aceasta: i se punea pe buze, îi împăienjenea ochii, îi făcea mișcările stângace. Se dădu înapoi, poticnindu-se, și căzu pe covorul sfârtecat. Erlen veni la ea, o înfășură în blana lui, voi s-o ajute, dar rămase înmărmurit, cu ochii țintă la înfricoșătoarea lui stăpână.

Vârsta și slăbiciunea se topiră de pe chipul Crăiesei, ca o crustă de gheață, scoțând la iveală trăsături perfecte. Se ridică de la pământ dintr-o mișcare șerpuitoare. Lui Maus îi păru uriașă, albă și desăvârșită ca statuia de marmură a unei zeițe antice. Părul îi flutura pe umeri până-n talie, luminos și sclipitor. Orbită, Maus își închise ochii în fața strălucirii ei.

Când își ridică din nou genele, Crăiasa făcuse un pas în față stătea acum cu fața la fereastră și-și desfăcea brațele. Viscolul păru să se potolească, fulgii dănțuiau așteptând în fața ferestrei, nu mai cădeau, doar se legănau tremurători în sus și-n jos.

Sticla se sparse și căzu zăngănind în interior. Umbrela care se rotea sub tavan se opri, ezită o clipă prea mult – și deodată un nor de fulgi o-nconjură repezindu-se la ea ca niște pirania flămânzi. Cu neputință să-ți dai seama ce se petrecu cu umbrela în învălmășeala albă.

Apoi însă norul de fulgi explodă în toate direcțiile și din mijlocul lui scheletul umbrelei căzu ca un os descărnat: un mâner cu bețe de fier întoarse-n toate direcțiile. Orice îl însuflețise dispăruse acum.

Crăiasa-Zăpezii hohoti tare, melodios și armonios, totuși atât de rece că toate cioburile de sticlă și de oglindă din

încăpere se acoperiră cu flori de gheaţă. Maus îşi frecă ochii, reuşi să vadă din nou limpede, simţi că Erlen era lângă ea, dar era aşa de îngheţată că nu putu decât să se strângă mai tare lângă el.

Erlen şovăi scurt, îşi privi o clipă blana preţioasă din mâini, apoi o puse deasupra lui Maus, acoperind-o. Ea dispăru aproape în întregime sub blană, încă-i era frig, dar era cât de cât ocrotită.

Crăiasa se întorsese să observe cum era nimicită umbrela. Acum făcu un gest maiestuos şi imediat viscolul formă o trenă în spatele ei numai gheaţă şi vânturi geroase. Fără a le da atenţie lui Maus şi Erlen, păşi maiestuoasă spre uşă. Viscolul o însoţi afară când fără un cuvânt părăsi camera.

Maus îşi ridică ochii tremurând şi clănţănind din dinţi. Blana o încălzea, dar totodată temperatura din cameră crescu, deşi ferestrele erau sparte. Sub privirile lui Maus, perdeaua de nori se rupse străpunsă de o rază de soare care-şi croia drum prin văzduhul cenuşiu luminând ca o insuliţă în marea de acoperişuri.

– Se face mai cald! exclamă Maus. A zăgăzuit frigul originar înlăuntrul ei!

Erlen încuviinţă uşor, dar nu părea să-i împărtăşească încântarea. Privea îngrijorat când la Maus, când la uşă. La oarecare distanţă vuiau vârtejuri de viscol pe coridoarele hotelului.

Maus ieşi de sub blană şi i-o dădu înapoi.

– Mulţumesc, zise ea încet şi-l sărută pe obraz.

Nu ştia dacă Erlen înţelegea acest gest, dar când el se îmbujoră, se gândi că avea destule trăsături umane, cum nu. Sări-n picioare şi-i întinse mâna.

– Hai! Trebuie să plecăm cât mai repede de aici.

Nu știa cât de repede Tamsin își va da seama ce se întâmplase cu umbrela. Foarte probabil bănuia deja că ceva mersese prost. Oare ar aprinde totuși bomba, chiar dacă nu știa în ce stare era dușmanca ei? Dacă-și imagina că fitilul ardea deja – acum, în această clipă! –, Maus s-ar fi descurajat, așa că încercă să-și alunge temerile.

Cu Erlen după ea ajunse în vestibul. Toate mobilele erau acoperite de cristale scânteietoare de gheață. De candelabru atârnau țurțuri, care la prima vedere se deosebeau greu de ornamentele din cristal al candelabrului.

Maus alergă din apartament afară pe coridor. Viscolul semănase în urma lui o dâră de zăpadă. Crăiasa trebuie să fi fost foarte rapidă, gonea pe coridoare ca viscolul. Indiferent sub ce înfățișare străbătea hotelul, dispăruse din vedere.

Ceva o lovi ușor pe Maus în ceafă.

Se întoarse și dădu cu ochii de fața lui Erlen, mai precis de botul lui.

Nu observase cum acesta-și trăsese blana peste el. Ce se petrecuse trebuie să fi avut loc fulgerător de repede, pentru că ea nu prinsese scena nici măcar cu coada ochiului. Acum nu putea decât să-l privească, mută de uimire și neîncrezătoare și totuși știind că așa trebuia să se întâmple.

Adulmecând, Erlen își întinse botul lung spre ea. Uriașii lui ochi căprui, care nu se potriviseră prea bine pe chipul lui uman, o priveau de sub fruntea îmblănită: blând, dar și cu afecțiune, recunoștiință și cunoașterea a ceva profund, care-l deosebea de toate animalele. Două cioturi boante de pe fruntea netedă stăteau mărturie că cineva-i tăiase coarnele, probabil cu ani în urmă. Avea trupul unui ren zvelt, cu patru picioare lungi și robuste.

O împunse pe Maus în obraz cu nasul negru şi umed, apoi îşi frecă gâtul de umărul ei.

– Să te călăresc? întrebă ea nedumerită.

Renul lovi cu o copită în covor şi-şi plecă uşor capul. Când Maus nu reacţionă imediat, lovi repetat cu copita în covor, repede şi nerăbdător.

Maus înghiţi în sec. Îşi puse mâinile pe blana sârmoasă, ezită din nou, apoi se prinse mai bine şi se săltă sus. Se aşeză nesigură, se aplecă şi cuprinse cu ambele mâini gâtul zvelt al renului. Putea simţi muşchii sub blană, tremurul energic al trupului puternic de sub ea.

Renul îşi dădu capul pe spate, ca şi cum ar fi vrut să scoată un strigăt, pentru care nu era făcut. Apoi galopă pe coridor în jos, repede ca viscolul, a cărui dâră de ger o urmărea.

Capitolul despre adevăr și o avalanșă de zăpadă pe scări în jos

Fâşii de lumină albe şi violete împânzeau coridoarele. Focul de gheață isca pânze fluturânde între pereții acoperiți de lambriuri, scânteia pe mobila lăcuită, forma valuri dogoritoare, care cândte apropiai de ele se evaporau şi reapăreau altundeva.

– Aste este aurora boreală? întrebă Maus, aplecată peste grumazul renului.

Nu primi nici un răspuns. Recăpătându-şi vechiul trup, Erlen pierduse ceva odată cu înfățişarea omenească. Dar părea fericit în ciuda primejdiei ce-i păştea. Repede ca vântul, aproape fără griji, galopa de-a lungul lungilor coridoare, în timp ce Maus se lupta din greu să rămână pe spatele lui.

De câte ori ajungeau la colțul vreunui coridor, Crăiasa dispărea după următorul cot. Nu vedeau decât trena de viscol şi cristale de gheață fluturând în spatele ei. Şi bineînțeles aurora. Maus o găsea nemaipomenit de frumoasă, ca şi Crăiasa, dar nu primejdioasă cum era cea din urmă. Îi amintea lui Maus de pânzele de păianjen îmbrobonate, atât de fragile şi minunate, că uitai de pericolul ce-l ascundeau în mrejele lor.

La urmă cotiră pe un coridor la al cărui capăt îndepărtat se afla grilajul liftului. Mai în față, la dreapta, se căsca în perete culoarul boltit ce ducea spre scara principală.

Vârtejuri de zăpadă dănțuiau ca niște ființe vii la intrare. Fâșii de cristale gheață și gerul polar formau rotocoale de aburi deasupra covoarelor și norișori sub tavan. Se auzea vâjâitul viscolului acoperind alaiul țarului care înainta pe bulevardul Neva apropiindu-se de hotel.

În mijlocul acestui haos din viscol și strălucire de auroră boreală, Crăiasa rămăsese locului în dreptul porticului spre casa scării. Cam zece metri o despărțeau de capătul coridorului și de ușa de grilaj închisă a liftului.

Renul își încetini galopul, alunecă pe covorul înghețat, apoi rămase pe loc. Maus veni în față, cât pe ce să fie azvârlită jos, dar se redresă la timp, șovăind și tremurând de frig, și privi în lungul coridorului.

Erau cam la cincizeci de pași de Crăiasă. Tirana se întorsese spre scară și zicea ceva. Pe treapta de jos pesemne că stătea cineva pe care Maus nu-l putea vedea de unde era. Scara principală și liftul erau singurele căi de a ajunge la ultimul etaj al hotelului. Undeva în spate se afla scara de incendiu, dar nu intra în discuție pentru ei căci renul nu ar fi putut coborî nici în ruptul capului treptele înguste de metal.

– Ce facem acum? îi șopti Maus lui Erlen în ureche, dar de fapt se întreba pe sine.

Nu puteau trece de Crăiasă. Infernul de gheață ce-o înconjura umplea coridorul până la douăzeci, treizeci de metri depărtare. Chiar și acolo unde stăteau Maus și renul cristalele de gheață erau ca o pulbere fină de nisip ce-ți împăienjenea ochii și pielea.

Cineva ajunse pe coridor, pe jumătate ascuns de viscol. Bărbatul avea mâinile încrucișate pe piept și-și freca umerii dârdâind. Stătea acum chiar în fața Crăiesei. Trebuia să fi foarte curajos să nu o iei la sănătoasa doar văzând-o. Totuși, bărbatul nu dădea înapoi.

Crăiasa scoase un hohot cristalin, apoi arătă cu brațul întins spre Maus și ren.

Viscolul se despică, și Maus recunoscu acum chipul bărbatului. O privea cu ochii îngustați, cu buzele răsfrânte și cristale de gheață-n sprâncene.

– Kukuşca! strigă ea. Fugi!

Dar el nu o ascultă. Probabil viscolul îi acoperea cuvintele. Voia să treacă de Crăiasă pentru a ajunge la Maus și la ren. Părea că aceasta nu-l va împiedica de nici un fel. Apoi însă, când trecu pe lângă ea, Crăiasa făcu o mişcare din mână spre spatele lui. Un pumn nevăzut păru să-l trosnească între omoplați şi vântul geros îl suflă la cinci sau şase metri. Se izbi de perete şi se lovi de muchia unei comode, antrenând după el o statuetă grea din bronz care-i căzu peste genunchiul drept. Kukuşca strigă de durere, dar, ignorând durerea, se târî înainte pe burtă, prin zăpadă şi pulberea sclipitoare de gheață.

– Fugi! strigă Maus.

Renul se puse-n mişcare în timp ce Crăiasa îi privea cu un zâmbet strălucitor. Chiar şi aşa o clipă părea să nu-nțeleagă de ce nimeni n-o putea iubi. Flori de gheață-i încadrau chipul candid.

Renul galopă spre bărbatul de la pământ; în câteva clipe avea să fie în dreptul lui. Kukuşca se târî mai departe. Durerea-i

săgeta chipul, dar nu-şi lua ochii de la Maus. Ochii lui păreau s-o roage să-l ierte, iar ea nu-nţelegea de ce.

– Ho! strigă ea cum auzise la vizitiii din faţa hotelului.

Erlen se opri lângă Kukuşca.

Crăiasa privea. Avea o sprânceană ridicată, ca şi cum n-ar înţelege scena din faţa ei. Compătimire, dragoste şi grijă pentru altcineva îi erau la fel de străine ca arşiţa deşertului.

Maus sări de pe ren şi căzu lângă Kukuşca în genunchi.

– Oh, Kuku... ce faci tu acum aici?

– Te-am căutat. Îşi pipăi genunchiul lovit şi oftă. Prea periculos aici în hotel...

Zâmbi dureros.

Maus îşi întoarse ochii spre Crăiasă întâlnindu-i privirea de gheaţă. Încă nu dădea semn că ar vrea să le pricinuiască ceva rău, dar frigul ce-o înconjura avea să-i omoare curând dacă nu plecau de aici.

– Poţi să te ridici? îl întrebă pe Kukuşca.

El clătină din cap, dar zise imediat:

– Încerc.

Maus îl sprijini cât putea de bine chiar dacă era prea greu pentru ea. Cumva Kukuşca reuşi să se ridice-n picioare şi să se sprijine de spatele renului. Erlen stătea liniştit, trecându-şi doar o copită din spate pe covor.

– Trebuie să te urci pe el, zise Maus. Ne va duce departe de aici.

– Pare că ai avea multe de povestit, reuşi să îngaime Kukuşca.

Crăiasa se-ntoarse din nou spre scară. Îşi pierduse interesul pentru cei trei. Renunţase la orice aparenţă de umanitate. Putea să aibă un chip angelic, dar avea aureola unei fiinţe supraomeneşti. Un cristal de gheaţă trezit la viaţă într-un chip

de nepătruns, dar nemărginit de rece și cu muchiile ascuțite ca lama de cuțit.

Kukușca se trase sus pe ren și țipă când Maus îl ajută să-și treacă piciorul rănit peste spatele renului.

– Apleacă-te, îl îndemnă ea. Și ține-te bine!

Tocmai voia să se urce în spatele lui când se auzi un sunet cristalin care acoperi vâjâitul viscolului. Maus își ținu răsuflarea și privi spre Crăiasă. Și tiranica stăpânitoare privea în direcția de unde venea zgomotul.

Era clopoțelul care anunța sosirea liftului.

Se auzi un zăngănit metalic când grilajul se trase în lături. Lumină aurie pătrunse din lift pe coridor, filtrată de gheață și zăpadă, și o învălui silueta zveltă și grațioasă a Crăiesei, ce stătea între lift și ren, astfel că Maus nu vedea cine era dincolo de ea.

– Tu... șuieră Crăiasa.

Viforul purtă silaba lungă până la Maus, care tresări bănuind cine venise.

– Hai sus! gemu Kukușca.

Încă șovăia.

Crăiasa se desprinse de lângă porticul dinspre scară. Cu spatele la Maus și ren plutea pe coridor spre liftul deschis și spre cea care pășea afară din cabină.

Maus sări pe ren, în spatele lui Kukușca. Renul galopă prin viscol și frigul nepământean spre Crăiasă și bolta scării.

Ceva căzu la pământ în fața liftului. Un obiect dreptunghiular din piele. Lângă stătea Tamsin, care-i aruncă lui Maus o privire pe lângă Crăiasă, ca și cum aceasta nici n-ar fi fost acolo, în ciuda puterii ei înspăimântătoare.

„Fugi!“ o îndemnau ochii ei.

„Dispăreţi de aici cât mai repede!"

Capacul cufărului se ridică, parcă ceva din el se lungea, exploda de-a dreptul. Dar nu era bomba. Înainte ca Maus să mai apuce să vadă ceva, Erlen ajunse în dreptul scării şi cu un salt trecu ateriză în dreptul primelor trepte. Crăiasa şi Tamsin dispărură din raza de vedere a lui Maus în vreme ce renul încerca cu un curaj nebunesc să coboare treptele largi fără a-şi frânge picioarele.

„Tamsin, se gândi Maus cu uimire, ce faci tu acum aici?"

Nu primi nici un răspuns. Renul continuă să coboare treptele, poticnindu-se, clătinându-se şi alunecând. Luminile aurorei rămaseră în urmă şi odată cu ele frigul ucigător.

Kukuşca se uită peste umăr înapoi.

– Ce naiba?

– Nu acum! strigă Maus, strângându-l mai tare de mijloc.

Se auzi un bubuit. Maus se uită în spate şi căscă ochii mari. Vorbi cu glas înăbuşit.

– O avalanşă!

Un zid alb, vuind, din zăpadă şi gheaţă îi urma pe trepte-n jos, se revărsa peste balustradă, acoperea treaptă după treaptă, mult mai repede decât putea fugi renul pe terenul neobişnuit.

– Ah, nu! mârâi Kukuşca.

Avalanşa-i ajunse din urmă, cât pe ce să acopere picioarele renului. Totodată pierdu din avânt, netezindu-se. Ultimii zece, cincisprezece metri ai scării erau acoperiţi de zăpadă, care bloca accesul sus. Vuietul avalanşei încetă brusc.

Renul tropăi mai departe.

Maus răsuflă greu.

– Mai e ceva de care nu ştii nimic, îi zise ea lui Kukuşca când ajunseră la etajul doi.

Dansatorul se întoarse.

– În pivniță e o bombă.

Kukușca nici nu clipi, ca și cum ar fi și el de gheață.

– Tamsin voia s-o aprindă, zise Maus cu glas tremurând. Dar acum... acum Tamsin este aici sus, iar bomba cu siguranță jos, și eu... eu nu știu...

– Dacă a găsit o cale s-o aprindă de departe? termină Kukușca propoziția.

Maus încuviință.

El închise o clipă ochii.

– Trebuie să mă ducă acolo. Renul, jos în pivniță. Poți să-i zici asta? Te ascultă?

– Doar dacă mă iei cu tine, sări Maus.

– Cum vrei, zise el, strângând din dinți.

– Şi apoi?

– Încerc să dezamorsez bomba.

Îi privi pătrunzător ceafa. I se păru că el se încovoaie un pic, ca și cum ar simți privirea ei ca ceva fierbinte și neplăcut.

– Cum de poți asta? întrebă ea.

El șovăi, în timp ce renul cobora scara. Apoi oftă simțindu-se vinovat.

– Sunt polițist, Maus. Fac parte din poliția secretă. Te-am urmărit în toți acești ani.

– De ce?

Cuvântul avu nevoie de jumătate de veșnicie să i se înfiripe pe buze. Nimeni afară de ei nu mai era pe culoare. Chiar și polițiștii părăsiseră hotelul și sigilaseră ușile pe dinafară.

Toți în afară de unul.

– De ce eu?

Cel mai bine i-ar fi dat drumul lui Kukuşca, dar probabil c-ar fi căzut de pe spatele lui Erlen.

– Am ştiut mereu cine era mama ta, zise el, privind-o în faţă. Şi tatăl tău.

– Tatăl meu?

El şovăi.

– Nu ştiu sigur dacă e tocmai momentul potrivit...

– Cine era tatăl meu?

Kukuşca oftă.

– Nicolai Ivanovici.

– Ucigaşul ţarului?

– Da. Kukuşca se încovoie mai mult, parcă temându-se de o lovitură, dar departe de Maus acest gând. Cei doi aveau mulţi prieteni. Aliaţi în lupta contra ţarului. Cei mai mulţi au fost prinşi şi executaţi. Dar ştiusem mereu că trebuiau să fie mai mulţi... bărbaţi şi femei care i-ar primejdui viaţa noului ţar. Şi cineva a fost de părere că unul dintre ei va veni după tine. Pentru nihilişti eşti fiica a doi martiri. De aceea... Înghiţi, îşi întoarse totuşi capul şi-o privi în ochi. De aceea am fost pus să te urmăresc. Ca să observ dacă nihiliştii îşi fac apariţia aici în hotel să ia legătura cu tine.

Renul ajunsese la parter. Lăsând scara în urmă, înainta acum pe culoarul ce ducea la scara spre pivniţă. Cordonul care semnala accesul permis doar personalului nu mai stătea în picioare, desigur doborât în cursul evacuării.

Maus vorbi ca ameţită, încet şi fără emoţie în glas:

– Nu a venit nimeni niciodată.

– Niciodată, confirmă el.

Erlen ajunse la scara spre pivniță și coborî treaptă după treaptă până jos. Aici împunse cu nasul ușa spre coridoarele subterane. Lui Maus nu i se păruse nicicând aici jos atât de apăsător.

– Doar te-ai folosit de mine, zise ea, ca să ajungi la nihiliști.

– Nu! ripostă el. La început poate, când nu știam nimic despre tine. Dar când ai mai crescut... am încercat să te învăț toate acele lucruri... Chiar am fost învățător cândva. Și eu... eu am ținut mereu la tine, Maus. Încă țin.

– Dacă era așa, mi-ai fi spus adevărul.

Vocea lui Maus suna rece, dar nu-și putea ascunde un tremur.

– Și atunci ce se întâmpla? N-ai mai fi vrut să ai de-a face cu mine. Eu aș fi fost retras de aici, iar tu dusă într-un cămin de copii orfani.

Ea nu mai zise nimic, mărginindu-se să dea indicații renului când ajungeau la o intersecție sau bifurcație.

Curând ajunseră în fața pivniței de vinuri. Maus coborî, deschise ușa și aprinse lumina. Becurile învăluiră pereții într-o lumină slabă, întretăiată de umbre. Nu voia să se gândească la mărturisirea lui Kukușca. Nu acum. Dar îi venea foarte greu.

Nicolai Ivanovici. Nihiliștii. Fiica a doi martiri. Doamne!

În loc să se urce din nou pe spatele renului, o luă în față. Erlen o urmă, în timp ce Kukușca stătea pe el, ținându-se cu ambele mâini de grumazul lui.

Maus ajunse la ultima damigeană și o împinse într-o parte. Se temea de ceea ce avea să vadă. Dacă Tamsin găsise un fitil mai lung și tocmai când ajungeau ei acolo bomba avea să explodeze învăluindu-i în focul nimicitor?

– Maus! zise răguşit Kukuşca, dar ea nu-l ascultă. Nu te du singură înăuntru.

– Aşteptaţi aici, spuse ea, fără să-şi întoarcă privirea spre el sau spre ren.

Avea încă lacrimi în ochi şi nu voia ca Kukuşca s-o vadă aşa. Altceva era mai important decât trădarea lui, dar nu-şi putea controla sentimentul de dezamăgire. Nici măcar acum, când vieţile lor, ale tuturor, erau în joc.

–Maus, te rog...

Se strecură prin spărtură şi lăsă damigeana să alunece la loc. Auzi un foşnet în spatele ei. Kukuşca se dădea jos de pe spatele renului. Căzând pe pământ, scoase un ţipăt scurt de durere. Dar Maus nu se întoarse.

Era întuneric aici în tunelul din spatele spărturii. Maus se înfioră la gândul că lumânarea lui Tamsin se stinsese. Întunericul învăluia complet steaua de fier.

Pipăi grinzile cu degetele şi tălpile atinseră ceva moale. Pernele. Dacă fitilul ar fi fost aprins, ea l-ar fi văzut.

Întinse mâna atingând cu degetele metalul rece. Tresări şi-şi trase braţul înapoi. Acolo era. Mare, grea şi cu ţepi. Cu o forţă ucigaşă în el, capabilă să dărâme întreg hotelul. I se făcu rău, stomacul i se întorcea pe dos, dar se stăpâni.

– Maus! strigă Kukuşca în spatele ei, în întuneric. Încerca să mişte din loc damigeana, dar nu era în stare nici să se pună pe picioare. Fii atentă!

Maus se gândi că el mai bine şi-ar urma propriul sfat, înainte să se rănească şi la celălalt picior, dar nu spuse nimic.

Atinse cu piciorul ceva – un obiect din sticlă care se rostogoli. Lampa de petrol!

Maus se lăsă pe vine şi găsi lampa cu scăpărătoarea lângă ea. Cilindrul din sticlă era cald încă, pesemne că Tamsin stinsese lampa de curând. Aprinse iute, cu îndemânare flacăra. Lumina pâlpâi peste perdelele de pe pereți, cu faldurile umbrite.

Sus pe steaua de fier stătea o lumânare, înaltă şi netedă, ca şi cum nimeni n-o aprinsese vreodată. Şi fitilul ei părea neatins şi acoperit cu o pojghiță subțire de ceară. Tamsin avusese dreptate: lumânarea se refăcuse în întregime. Timpul trecuse.

Dar steaua de fier nu explodase.

Maus se aplecă din nou şi căută gaura bombei. Nu avea nici un fitil, ba chiar era pecetluită de ceară albă.

Ah, Tamsin...

Înghiți, se luptă cu lacrimile ce-o podideau, dar de data aceasta din alt motiv. Nu departe de gaură zăcea pe pământ un fitil cu capătul deşirat, iar lângă el un bilețel scris în grabă.

Uneori oamenii se-nşală luând deciziile greşite. Alteori iau hotărâri corecte, dar greşite din alt punct de vedere. Cândva vei înțelege asta. Tot ce este aici este problema mea şi numai a mea. Nu are nimic de-a face cu tine, cu Aurora sau chiar cu țarul. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta înainte. Îmi pare rău că te-am făcut să te temi. Şi îmi pare rău c-am stricat tabloul de pe perete.

Cu bine,

Prietena ta Tamsin.

Maus parcurse cuvintele înc-o dată. O lacrimă-i alunecă pe obraz udând iscălitura. Apoi privirea i se opri la ultima propoziție a lui Tamsin.

Cu genunchii tremurându-i, se ridică-n picioare, ţinând scrisoarea-n mâna stângă, iar lampa-n dreapta. Privi peste steaua de fier peretele din faţă, de la capătul tunelului. Nu era decât un tablou aici. Imaginea tânărului nobil cu ochi prietenoşi.

Trebui să ridice lampa de petrol deasupra capului. Lumina ei învălui pernele răvăşite, urcă pe peretele de piatră şi atinse rama tabloului.

Maus gemu înăbuşit. Sări instinctiv un pas înapoi, se încurcă de nişte cutii deschise, dar rămase clătinându-se în picioare.

– Maus? strigă Kukuşca îngrijorat. Ce se întâmplă?

Nu răsupunse. Glasul nu ar fi ascultat-o, nici dacă ar fi încercat.

Înaintă din nou, pe lângă steaua de fier, apropiindu-se de peretele de piatră şi de rama grea a tabloului. Lumina tremură când ridică lampa la înălţimea tabloului.

Putea recunoaşte fundalul, urmele pensulei, jocul de culori.

Doar chipul din tablou era altul.

Paznicul îşi ridicase pumnii, cuprins de spaimă, ca pentru a lovi într-un zid nevăzut. Fața-i părea mai largă decât de obicei, ochii îngustați. Avea dinții dezveliți ca un dulău turbat. Dar nu se mişca, era țeapăn, pictat în ulei. Stătea acolo, pictat, înmărmurit în timp ca o insectă într-un chihlimbar.

Capitolul în care Maus nu face nimic din ce i se spune

– E o nebunie!

– Poți să rămâi aici.

– Nu ar fi vrut asta. Sigur, nu.

Maus se strâmbă.

– Uneori Tamsin nu știe așa bine ce vrea cu adevărat... părerea mea.

Kukușca nu mai zise nimic, doar se agăță mai strâns de grumazul renului, care-i purta repede ca vântul pe coridoarele pustii ale pivnițelor. Maus se ținea strâns de Kukușca, deși ar fi preferat să nu fie cu ea. Afară în zăpadă, afară din hotel, acesta ar fi mai în siguranță. Ca și Erlen. Dar avea nevoie de ren pentru că era mult mai rapid ca ea. Și cum Kukușca nu dădu semn că ar vrea să coboare de pe ren, vrând-nevrând îl luă cu ea.

Erlen sări treaptă după treaptă până ajunse la parter. Întreaga clădire părea să se cutremure de la tropotul de copite al alaiului care se apropiase de hotel. De pe coridor, Maus putu arunca o privire scurtă în sala de intrare, dar dincolo

de uşa rotitoare nu se vedea decât alb-cenuşiul bulevardului Neva acoperit de ninsoare.

Maus îl făcu pe Erlen să se oprească în faţa uşii ascunse spre „scara nesfârşită". Alunecă în spate pe crupa lui. Stătea în picioare. Kukuşca o apucă de braţ şi o clipă-i întâlni ochii trişti.

– Ce vrei acolo sus, Maus? Ai doisprezece ani. Te-am învăţat în toţi aceşti ani ca... – se opri puţin, căutându-şi cuvintele – ca pe o elevă, ca tu acum... Clătină din cap. Ah, la naiba! Asta nu este lupta ta. Imediat ce afară se va afla că ceva se petrece la ultimul etaj, poliţia secretă va năvăli în hotel. Şi ce vei face atunci?

Bietul Kukuşca! O văzuse cu ochii lui pe Crăiasa-Zăpezii şi tot nu-şi dădea seama. Poate că doar nu voia să înţeleagă că poliţia secretă era cea mai mică grijă a ei.

– Trebuie să ajung la ea. La Tamsin.

Chiar şi aici, adânc în interiorul hotelului, se auzea tropăitul cailor pe bulevardul Neva. Steaua de fier era momentan dezamorsată, dar viaţa lor încă era în primejdie. Maus nu avusese timp să-şi facă gânduri despre asta, dar acum îşi dădea seama că ameninţarea se schimbase. Înainte se datora bombei şi frigului originar. Acum însă Maus se întreba dacă două vrăjitoare aşa puternice nu puteau produce distrugeri mai mari decât orice substanţă explozivă. Pericolele ce le însoţeau prezenţa erau de câteva ori mai mari decât puterea de distrugere a stelei de fier.

– Nu poţi s-o ajuţi, îi întrerupse Kukuşca şirul gândurilor.

Şi Erlen îşi ridică botul negru şi-o împunse ca şi cum ar vrea să-i dea dreptate bărbatului de pe spatele lui.

– Dar nu pot aştepta pur şi simplu să văd ce se-ntâmplă, zise ea plimbându-şi privirea de la Kukuşca la ochii mari,

căprui ai renului. Tamsin e în pericol de moarte pentru că nu a vrut să pățim noi ceva rău.

– Dar ea era cea care voia să aprindă bomba! zise Kukușca disperat.

Maus își mușcă buza de jos.

– Este prietena mea. În ciuda a tot. La fel cum Iulia a fost mama mea, indiferent de ce a făcut atunci. Dar spre deosebire de ea, Tamsin și-a dat seama că făcea o greșeală.

– Oh, zise Kukușca, dându-și ochii peste cap, și un pic putea să-l înțeleagă. Ce nobil din partea ei! O greșeală! Și s-a căit pentru ea!

Maus îi mângâie mâna suspinând, miji un zâmbet slab și dădu să se-ntoarcă spre ușă.

Un bubuit teribil zgudui hotelul. Bucăți de tencuială se desprinseră din tavan. O oglindă uriașă căzu de pe perete și se sparse în cioburi argintii. În depărtare se auzi un bubuit cutremurător și un șir de explozii care păreau să se apropie până se stinseră. Începu însă un vuiet prelung, înăbușit, ca ropotul a zeci de cai care se dădeau înapoi și săreau în toate direcțiile, urmat de plesnituri în afara zidurilor hotelului ca și cum din cer ar ploua cu pietre.

Și probabil chiar asta se întâmpla.

– Erlen, îi ceru ea renului, du-l pe Kuku afară de aici!

Apoi, înainte ca unul din ei s-o poată opri, o zbughi prin ușa tapetată în casa scării. Îl auzi pe Kukușca strigând-o, dar nu o putea urma. Strănutând și gâfâind, Maus urcă scara în spirală. Aerul era plin de praf. Apoi se auzi din nou o explozie, la fel de înfioroare ca prima dată.

O clipă crezu că steaua de fier explodase totuși. Dar nu, aici era altceva.

Se aruncă pe trepte și-și ascunse capul cu brațele, când zgomotul fu urmat de un nou ropot, de data aceasta nu de pietre, ci de sticlă făcută țăndări care se prăvălea prin mijlocul scării. Ceva făcuse să se prăbușească cupola din sticlă! Cioburi, cât țurțurii de mari, cădeau pe lângă balustradă. Unele se sparseră de trepte în fața lui Maus, aruncând frânturi ascuțite în toate părțile. Maus simți o înțepătură, dar, când se cercetă, nu găsi decât câteva zgârieturi.

Era înfiorător de frig. Când Maus, bâjbâind amețită, puse mâna pe balustradă și privi atentă în sus, cupola dispăruse. Fulgi de zăpadă cădeau în rotocoale pe lângă ea. Urmări coborârea fulgilor și văzu că scara avea acum o podea vizibilă. Negrul care altfel înghițea lumina, era acoperit de o mare de cioburi, care reflectau lumina alburie de iarnă.

– Maus? țipă Kukușca de dincolo de ușă, două etaje mai jos.

Vântul făcea ca numele ei să se audă altfel, întretăiat.

– Totul e-n ordine! răspunse ea cu voce inexpresivă. Nu am pățit nimic.

– Întoarce-te!

– Nu! răspunse ea și fugi mai departe.

Nu mai auzi dacă Kukușca o strigă din nou. Pantofii ei scrâșneau pe frânturile de sticlă. Vântul vâjâia înfiorător. Se întreba ce se-ntâmplase. Sigur Tamsin și Crăiasa-Zăpezii se înfruntau. Se auzise ca o explozie, dar nu era urmă de foc sau căldură.

Cum reacționau soldații și alaiul țarului? Probabil îi duceau întâi pe țar și însoțitorii lui în siguranță și formau un cordon de siguranță în jurul hotelului. Probabil voiau să se asigure că nu mai explodau și alte bombe înainte să trimită polițiști

și soldați în interiorul Aurorei. Spera cel puțin, dar poate se proceda cu totul altfel.

Alerga și mai repede. Cu cât urca mai sus, cu atât întâlnea mai mult moloz pe trepte, nu doar cioburi, ci și fragmente din armătura de metal și cadrul de lemn al tavanului. Își dădu seama că nu doar cupola era distrusă, ci și marginea acoperișului, în care era aceasta încastrată. Era curioasă cum arăta sus, dar numai la etajul patru – penultimul – era o ieșire. Părăsi casa scării și trecu de locul unde-i întâlnise pe Maxim și pe copii. Acum nu mai era nimeni aici și domnea liniștea. Doar de la etajul de deasupra se auzeau zgomote ciudate.

Pe un coridor lateral ajunse la ieșirea de urgență. Deschise zăvorul, trase aer în piept și dădu să calce pe scara de incendiu. Dar nu mai era nici o scară. Ceva smulsese structura din metal, care acum atârna răsucită și încurcată între peretele hotelului și zidul de pe partea cealaltă a aleii, părând să plutească între cele două clădiri. Partea de sus arăta ca și cum o ființă mușcase o bucată zdravănă din ea molfăind cu deliciu treptele de fier.

Maus lăsă ușa deschisă și fugi înapoi la coridorul principal. Două colțuri mai departe văzu deja de departe troienele de zăpada care se revărsau pe scara principală. Avalanșa care fusese cât pe ce să-i înghită acoperise complet capătul de sus al scării principale, împiedicând accesul la etajul cinci.

Maus se urcă pe movila de zăpadă și se miră cât de tare era suprafața ei: tare și cu muchii ascuțite ca un cristal, dar și alunecoasă ca săpunul. Nu era zăpadă obișnuită, ci o făcătură a Crăiesei.

Trecu de partea cealaltă, se lăsă să alunece pe podea și ajunse în sfârșit la grilajul liftului, dincolo de care erau lanțurile și

frânghiile care permiteau ascensorului să ajungă de la uriașele roți dințate din pivniță sus, unde se afla motorul cu aburi ce-i permitea să se deplaseze. Cabina se afla un etaj mai sus, acolo unde o lăsase Tamsin.

Grilajul era încuiat, dar Maus știa din ce direcție să lovească cu cotul pentru a mișca ușor cârligul din interior. Iată un truc vechi pe care-l cunoșteau toți băieții de lift și câteva cameriste. Era unul din lucrurile nefolositoare pe care-l reținuse mai bine, oricum mai bine decât formulele de calcul ale lui Kukușka și regulile de gramatică pe care i le preda el.

Grilajul zăngăni. Adâncul se căsca sub picioarele ei. Ceva era altfel decât de-obicei. Casa liftului era prea luminată. O lumină strălucea sus, răsfrângându-se pe lanțuri și pe armătura metalică înfiptă-n piatră. Maus trebui să se depășească pe sine ca să se-aplece peste adânc – până-n pivniță erau în jur de douăzeci și cinci de metri – ca să privească-n sus; cu o mână se ținu strâns de ușa cu grilaj.

Cabina liftului era deasupra ei, dar atârna oblic, ca și cum nu ar mai fi fost susținută decât într-o parte. Pe lângă marginile ei pătrundea lumina cenușie a zilei de iarnă. Pereții erau prea strâmți ca Maus să vadă dincolo de cabină, dar deja prezența luminii era ceva neobișnuit.

Deodată se întrebă dacă hotelul mai avea acoperiș. Tunetele și bubuiturile, apoi zgomotul făcut de izbirea pietrei de caldarâm, cupola spartă... Probabil înfruntarea celor două magiciene făcuse să sară în aer acoperișul ca și cum ar fi fost capacul ceaunului plin de ierburi și apă clocotindă al unei vrăjitoare.

Casa liftului era singurul drum în sus. Nu se mai auzeau zgomote amenințătoare, așa că Maus avea toate șansele să se strecoare în siguranță pe lângă lift pe coridor.

Maus își învinse frica de adâncul ce se căsca sub ea, se prinse bine cu o mână și cu cealaltă apucă de lanț. Închise ochii, murmurând o rugă scurtă, și se prinse și cu a doua mână de lanț.

Se ținea acum cu ambele mâini de lanț, care se legăna, și țipă când alunecă pe verigile lui uleioase cale de un braț, înainte să se poată ține suficient de bine. Deasupra ei se auzi un scrâșnet, când cabina liftului se mișcă, înțepenindu-se apoi. Până la lift erau patru metri. Nu era cine știe ce distanță pentru cineva așa agil ca Maus, totuși lanțul alunecos punea mai multe probleme decât galeriile și balustradele cu care era ea obișnuită. Amenințarea roților uriașe cu zimți era un motiv convingător pentru Maus să-și dea toată silința să se cațere până imediat sub cabină şi să strecoare prin uşița din podea.

Nu avu nevoie de mult timp să ajungă la cabina liftului, dar i se păru că durează o veşnicie. Se temea să nu-i alunece mâinile şi de câteva ori îi sări inima-n piept de frică pentru că o lua la vale şi nu era sigură dacă se putea opri.

Uşița pătrățoasă din podeaua liftului se putea deschide de afară şi împinge – ceea ce nu era uşor când aveai nevoie de ambele mâini ca să supraviețuieşti. Cu chiu cu vai, Maus reuşi să se strecoare în lift, care scârțâia, dar nu-şi schimbă poziția.

Ajunsă sus, Maus nu-şi îngădui nici o clipă de răgaz după ce ajunse înăuntru. Se strecură pe coridor. Aici rămase întinsă pe burtă-n zăpada mare şi răscolită. Nu-şi mai simțea mâinile şi-i amorțiseră brațele şi umerii. Răsuflarea ei o lua razna parcă din dorința de a topi gheața din jur. Se simțea năucită şi ba speriată, ba uşurată că ajunsese aici cu bine.

Şovăind, îşi ridică încet capul şi privi în jur. Îşi închipuise ce-avea să găsească, dar avu un adevărat şoc văzându-şi confirmată bănuiala.

Tavanul etajului dispăruse. Sus, deasupra zidurilor în ruină, a pilonilor îndoiţi şi a grinzilor sparte se vedea cerul. Ningea uşor peste etajul descoperit. Pe pereţi atârnau oblic nişte tablouri, comodele şi scaunele de la colţuri erau încă la locul lor, chiar dacă acoperite de un strat de zăpadă la fel ca preţioasele covoare orientale. Dar acoperişul lipsea. Etajul superior al hotelului era deschis ca interiorul unei case de păpuşi.

Tamsin şi Crăiasa-Zăpezii nu se zăreau nicăieri. De undeva mai departe în dreapta, de dincolo de pereţii ninşi, se auzea zgomot. La un moment dat Maus crezu chiar că aude voci, acoperite apoi de pârâituri neplăcute, ca ale cablurilor de electricitate de jos din pivniţă, doar că de o sută de ori mai puternice şi întretăiate.

Sări în picioare, se clătină şi căzu cu spatele la perete. Transpiraţia care-i îmbibase uniforma în timp ce urca se răcea acum. Şi fruntea i se acoperi de o pojghiţă subţire de promoroacă, iar colţurile gurii îi înţepeniră. Între buza de sus şi nas i se formau cristale de gheaţă. Chiar şi genele-i îngheţau, recunoştea clar crusta albă din jurul priveliştii prinse de ochii ei.

Tamsin nu putea fi departe, la fel ca şi Crăiasa-Zăpezii. Când Kukuşca o întrebase ce voia să facă aici sus şi cum spera s-o ajute pe Tamsin, nu ştiuse ce să-i răspundă. Nici acum nu ştia, dar cumva se simţea bine că venise aici, să fie cu Tamsin, să-i arate că-i era încă prietenă.

Maus nu avusese nici o posibilitate să-şi ierte mama – ştia că rămânea mama ei chiar dacă voise să facă lucruri

îngrozitoare —, dar prin Tamsin căpăta o a doua șansă. Nu era rațional. Nici logic. Și totuși era ceea ce trebuia să facă. Ținea de inimă, nu de minte. Tribunalul punând-o pe revoluționara Iulia în fața plutonului de execuție, îi luase puterea de a decide ce poziție ar lua ea față de mama sa. Azi se hotărâse singură de ce parte ar sta. Ciudat, dar nicicând nu se simțise atât de aproape de mama ei ca acum. Parcă ceva din mama ei trecuse în ea, iar la aceasta Maus nu voia să renunțe. În toți acești ani îi lipsise ceva și nu știuse ce. Acum aflase și nu avea să renunțe la acest lucru prețios.

Fugi. Ningea mai tare acum, dar nu mai bătea viscolul de dinainte ca Crăiasa să poată ține sub control frigul. Era o zăpădă naturală, ca în atâtea ierni, ce cădea din cer în fulgi pufoși și acoperea totul cu un strat alb. Fulgii estompau hărmălaia de pe bulevardul Neva, până nu se mai auzi nimic și, când Maus privi în sus, miriade de fulgi cădeau, iar priveliștea lor era minunată de parcă stelele se scuturaseră de umbrele lor și le împrăștiaseră pe pământ.

Pârâiturile se estompaseră, și vocile celor două adversare nu se mai auzeau. Odată cu zăpada, liniștea învăluia etajul în ruină. Cele mai multe uși căzuseră din balamale și erau acoperite de zăpadă. În rest însă toate erau la locul lor. Acoperișul fusese practic smuls cu totul, nu se prăbușise pur și simplu.

Mergând pe coridor, Maus putea vedea prin cadrul ușilor în încăperile goale. Ce priveliște! Paturi și comode acoperite de zăpadă, dulapuri scânteind de nea, statuete, vase și sfeșnice cufundate în zăpadă, mese poleite de gheață, scaune căptușite de neaua pufoasă. Etajul era o ruină și totuși avea farmecul minunatului veșmânt de nea al iernii.

Maus coti pe lângă un colț la dreapta. Se apropia acum de apartamentul Crăiesei-Zăpezii. Putea fi o întâmplare că duelul celor două se desfășurase tocmai acolo sau Crăiasa îi întinsese la rândul ei o capcană lui Tamsin.

Fugi mai repede, picioarele afundându-i-se în zăpadă până la glezne, cu genele lipite de fulgi.

Se vedea de după perete jocul de lumini al aurolei boreale, chiar în locul unde se afla apartamentul închiriat de Crăiasă. Apoi lumina străluci spre cer învăluind fulgii în mii de culori și nuanțe scânteietoare, raze de lumină răsfrângându-se pe perdeaua de nori. Se auziră din nou trosnituri și foșnete, dar de data aceasta zidurile rezistau forțelor miraculoase.

Cineva strigă.

Tamsin!

Maus dădu cotul pe ultimul coridor. Coloanele de la intrarea în apartament stăteau tot acolo, întregi, dar basorelieful de deasupra ușii, cu ursul fioros, fusese smuls odată cu acoperișul. Câteva grinzi se ridicau întunecate spre cer. Pe stinghiile de fier îndoite se vedea ici-colo ceva fulgerând și săreau scântei.

Maus rămase în cadrul ușii și, cu inima bătându-i să sară din piept, aruncă o privire în vestibul. Ningea tare, acoperind repede urmele de pe jos. În mijlocul vestibului se afla cufărul lui Tamsin, căscat și gol pe cât putea vedea Maus din dreptul ușii.

Fata își adună curajul, păși înăuntru și merse întâi la cufăr. Într-adevăr, era gol, dar părea că până de curând ceva viu se aflase acolo închis: pereții interiori aveau pielea sfâșiată ca și cum cineva ar fi încercat cu unghiile și cu colții să-și croiască drum afară. Maus își aminti de rumoarea dinlăuntrul

cufărului când la rugămintea lui Tamsin îl cărase prin foaierul hotelului. *Cândva demult* i se părea acum, deşi nu se scurseseră decât câteva zile de atunci. Se petrecuseră atâtea. Lumea stătuse cu capu-n jos, iar viaţa ei încă stătea aşa. Totul era haotic. Mai ales gândurile din mintea ei.

Nu îndrăzni să atingă cufărul, de aceea îl lăsă întins şi merse la uşa dormitorului care stătea sprijinită de perete. Prin spărtură se vedeau fâşii de lumină nenaturală. Maus se temea să înainteze, dar era singura posibilitate să afle ce se petrecea în dormitor.

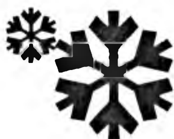
Cu o lovitură împinse uşa înăuntru. Lumina multicoloră o învălui în strălucirea ei. Preţ de câteva clipe îşi ţinu ochii închişi, orbită, deschise ochii, dar tot nu recunoscu nimic, îşi frecă pleoapele cu mâna şi se uită din nou.

Faţada de sticlă dispăruse, cioburile ei fiind acum acoperite de zăpadă. Dormitorul dădea în terasă, pe care se ducea o luptă disperată.

Peste tot luminau flăcăruile aurorei, se uneau formând un stâlp până la cer şi dansau în jurul lui Maus, a Crăiesei şi a lui Tamsin.

Şi a unei a patra siluete.

CAPITOLUL DESPRE ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI ACESTEI POVEŞTI

Strălucirea se stinse deodată la puţine clipe după ce Maus lovise uşa. O clipă îi văzu răsfrângerile pe pereţi, mobilă şi fiinţele din încăpere. Apoi lumina cenuşie de iarnă învălui totul.

Camera era în ruină. Cele mai multe mobile erau frânte în stinghii mai lungi decât braţul lui Maus care se înfipseseră în pereţi şi podea sub acțiunea unor prea puternice forțe. În lupta lor cele două ființe miraculoase se serviseră de tot ce le stătea la-ndemână drept arme: nu doar fragmente de mobilă, ci şi cioburi, țurțuri cât sabia de lungi, probabil vânturi, căci zăpada de pe jos era răscolită şi vălurită.

În mijlocul acestei privelişti Crăiasa stătea pe spate şi se lupta să se ridice. Era afară pe terasă, dincolo de pragul care se profila ca o ridicătură în zăpadă.

Tamsin era în genunchi în faţa peretelui din spate al dormitorului. Părul ei albastru flutura despletit şi-i acoperea chipul. Tremura din cap până-n picioare şi lui Maus i se păru că aude în liniştea care se lăsase brusc răsuflarea ei grăbită. Se auzea hârşâit, ca şi cum avea ceva înfipt în gât.

Între cele două adversare erau douăzeci de metri de resturi de mobilă, tablori etc., iar la mijloc se afla o altă siluetă. Maus avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama de unde răsărise atât de brusc. Dar apoi văzu bagajele mari de călătorie ale Crăiasei-Zăpezii şi mai ales un cufăr căscat în care avea loc un om.

Bărbatul străin era masiv şi impozant; chiar dacă nu se clintea, statura şi ţinuta lui iradiau putere. Stătea drept, avea capul uşor lăsat pe spate, ca şi cum ar fi privit spre cer. O barbă scurtă-i încadra bărbia, iar părul lung îi ajungea până la umeri.

Totul la el, de la chip la veşminte, era din gheaţă.

Maus bănuia cine era şi totodată se întreba de ce Crăiasa îl adusese tocmai din castelul ei aici, atât de departe de ţinuturile ei. Doar spre a-şi râde de duşmanca ei, cea care-i furase ţurţurele-inimă? Bărbatul, nu încăpea îndoială, era *master* Spellwell: tatăl lui Tamsin. Capul legendar al acestei stranii familii. Cel mai puternic maestru vrăjitor.

Dar *master* Spellwell nu mai trăia. Stătea acolo ca o sculptură din gheaţă, transparent ca sticla şi pe umeri, cap şi chiar pe nas i se aşeza o pojghiţă de zăpadă.

Tamsin încercă să se ridice, dar căzu din nou în genunchi.

Crăiasa dădu să se ridice de la pământ, dar şi ea căzu cu un geamăt la loc.

Nici una din ele nu părea s-o observe pe Maus, care încă stătea în cadrul uşii ezitând. Apoi aceasta se clinti din loc şi se apropie de Tamsin. Voia să-şi întindă mâna spre ea, când aceasta-şi ridică uşor capul.

– Nu! mârâi ea.

În spatele pletelor albăstrui se vedea chipul lui Tamsin, dar ceva nu era în regulă. Avea fața palidă. Aproape albă. Nasul îi era transparent ca trupul tatălui său, având vârful de gheață.

– Nu atinge! zise printre buzele vineții. Vraja gheții...

Maus își lăsă mâna jos.

– Pleacă... îngăimă Tamsin. Prea periculos...

– Ce-i cu tine?

Tamsin își ridică brațul drept.

Maus văzu cu oroare că degetele i se transformaseră-n gheață.

– L-am... atins, murmură Tamsin. Pe tata... atins...

Lui Maus i se încețoșă privirea când înțelese ce capcană îi întinsese Crăiasa lui Tamsin. Stăpâna ghețurilor bănuise că Tamsin, văzându-și tatăl, va da să-l atingă. Acum aceeași vrajă care-l ucisese trecuse asupra lui Tamsin.

Maus privi neajutorată spre Crăiasă, care zăcea încă la pământ, cu ochii albăstrui de gheață întorși spre ea. O privea cu furie, dar mai ales cu uimire. Când vorbi, vocea ei sună la fel de sfârșită ca a lui Tamsin.

– Erlen... șuieră ea. Unde e?

Maus nu era sigură dacă înțelesese cuvintele. Șovăind, făcu un pas spre Crăiasă, apoi încă unul.

– Nu la ea, suspină Tamsin în spatele ei.

Maus rămase pe loc.

Crăiasa oftă. Capul îi căzu la loc

– Erlen! strigă ea atât de ascuțit că în jur cristalele de gheață zornăiră și trupul de cristal al lui *master* Spellwell tremură. Mâna de gheață a lui Tamsin vibră ca o coardă de chitară.

Ceva se întâmplă cu zăpada. Se puse-n mișcare de peste tot, se desprinse din unghere și o luă spre Crăiasă sub formă de viscol alb, orbitor.

Maus se întoarse la Tamsin.

– Ce face acolo?

– Nu... știu...

– Pot să te ajut?

Tamsin clătină din cap.

– Am aruncat toate cuvintele spre ea... și mai că au învins-o... dar nu de tot.

– Dar trebuie...

– Pleacă, Maus! Tamsin își ridică mâna de cristal și o privi fascinată. Nici... nu doare...

Zăpada se strecură de pe lângă Maus, până ce ea rămase pe un strat de frânturi de lemn. Întâi crezu că gheața avea să formeze un zid în jurul Crăiesei slăbite, dar se înșelase. Viscolul suflă troienele pe lângă stăpâna lor și le adună la capătul terasei într-un maldăr mare, acoperind plantele desfrunzite de lângă balustradă. Ninsoarea se înteți. În câteva clipe Maus abia de-o mai deslușea pe Crăiasă.

Ceva se petrecea dincolo de valul de ninsoare, dar nu-și putea da seama ce anume.

Maus se lăsă pe vine lângă Tamsin. Imboldul de a o ajuta, de a o atinge era tot mai puternic, dar ea rezistă tentației.

– Vrea să fugă, zise Tamsin cu amar.

Maus știa prea puțin despre puterea Crăiesei ca să-și dea seama dacă Tamsin nu greșise cu bănuiala ei. Desigur, lupta o slăbise pe Tamsin, cuvintele vrăjite mai că o învinseseră, dar chiar ar pleca de acolo fără a-i da lovitura de moarte dușmancei sale?

„Dar nu-ți dai seama? șopti o voce în capul lui Maus. A făcut asta de mult!“ Și abia acum își dădu seama că Tamsin era pe moarte.

Magiciana pesemne că-i citise pe chip gândurile, căci miji un zâmbet dureros.

– Mă cuprinde tot mai mult... pe sub haine... Prea slabă s-o opresc... Dar... era tatăl meu. Trebuia, cum nu, să-mi iau la revedere.

Maus o privi printre lacrimi. Acestea i se prelingeau pe obraji și înghețau înainte să-i ajungă la bărbie. Cât își dorea s-o cuprindă în brațe pe Tamsin! Dar asta i-ar transmite vraja... Pentru o clipă nici că-i păsă de primejdie.

– Câștigă timp... suspină Tamsin.

– Ce?

– Încearcă s-o oprești... doar o vreme...

Maus nu stătu mult pe gânduri. Sări în picioare și fugi pe lângă trupul de gheață al lui *master* Spellwell în perdeaua de fulgi. Crăiasa nu se mai vedea, la el ca și terasa și priveliștea de iarnă a Sankt Petersburgului. Lumea s-ar fi putut sfârși aici, nu ar fi fost cine știe ce.

Maus orbecăi prin viscol spre locul unde-o văzuse zăcând pe Crăiasă. Fulgii nu mai atingeau pământul fiind atrași roi de ceva aflat la marginea terasei.

În primul moment crezu că era o movilă de gheață, care-ți bloca privirea spre adâncul din spatele balustradei, dar apoi își dădu seama că era începutul unui pod.

Un pod arcuit din gheață și zăpadă, neșlefuit și neregulat, care începea la marginea terasei și ducea în viscolul de afară. Maus nu-și putea da seama unde ducea, dar nu se îndoia că spre nord.

Crăiasa era chiar în fața ei, la doar câțiva metri. Cu rochia albă, tenul palid și părul de gheață, Maus mai că ar fi trecut-o cu vederea. Acum își dădu seama că aceasta se străduia să se

cațăre pe capătul podului. Era încovoiată și mai că ți se făcea milă s-o vezi cum se împleticea istovită. Stătea cu spatele la Maus și părul îi flutura în vânt ca o meduză albă.

Maus o strigă pe dată:

– Așteptați!

Crăiasa șovăi scurt, dar nu se întoarse, ci continuă să înainteze pe podul de gheață.

– Alungați vraja! Era o copilărie să ceară asta și știa că nu avea nici o șansă s-o convingă pe Crăiasă, dar asta-i venise pe buze. Puteți, nu-i așa? Puteți s-o eliberați de vraja gheții.

Crăiasa se opri acum, înconjurată de un vârtej de zăpadă; podul de gheață continua să se formeze în tot acest timp, întinzându-se peste acoperișuri dincolo de oraș, poate chiar până la polul nord.

– De ce aș face-o? întrebă Crăiasa.

Viscolul îi întretăia vocea, dar chiar și prin vârtejul de fulgi, Maus îi văzu zâmbetul disprețuitor ce-i răpea orice urmă de frumusețe.

– Pentru că v-am adus țurțurele-inimă! zise Maus, știind prea bine că argument nevonvingător.

– Şi Erlen şi-a primit blana aşa cum ne-am înţeles.

Maus n-o putea contrazice, Crăiasa îşi îndeplinise partea ei din înţelegere.

Tamsin îi ceruse s-o reţină. Doar o vreme. Dar oare de ce?

– Şi totuşi Erlen vă va urma, nu-i aşa? Maus rămase la piciorul podului de gheaţă şi-şi ridică privirea spre Crăiasă. L-ați strigat şi va veni.

– Poate.

– Nu este corect.

O clipă păru că Crăiasa stă pe gânduri cumpănind greutatea argumentului.

– L-am prins acum mult timp și l-am făcut slujitorul meu. Dar dacă mă ascultă azi, o face liber. Nu mai am nici o putere asupra lui.

– Îi e frică de dumneavoastră.

– Și tu ar trebui să te temi.

Părul Crăiesei flutura în jurul chipului ei istovit. Maus îl văzu cu ochii minții pe tânărul mut cu ochi căprui uriași. Apoi renul în care se preschimbase după ce-și recăpătase blana.

Crăiasa, sătulă de conversație, se întoarse. Încă încovoiată, dar acum vizibil mai puternică, își continuă drumul pe pod. Curând avea să dispară din nou în viscolul de zăpadă, de data aceasta pentru totdeauna. Piciorul podului începu să se miște: blocurile de gheață se destrămau și o luau în valuri pe sub pod în față, spre a-l prelungi. Un pod magic ca acesta nu avea nevoie de puncte de sprijin. Plutea în văzduh prelungindu-se la un capăt în timp ce celălalt se scurta.

Maus simți că deodată cineva se ivi lângă ea. Se uită în dreapta și văzu o siluetă în zăpada spulberată. Întâi crezu că e Tamsin. Mantia lungă și fluturândă. Părul răvășit de vânt. Un joben înalt.

Dar pălăria lui Tamsin fusese distrusă chiar de ea, când înfrânsese vraja celor Șapte Porți.

Ceva o atinse pe umărul stâng. Mai era cineva acolo. Descoperi o a doua siluetă, mai mică decât prima, chiar dacă purtând veșminte asemănătoare, aproape la fel de viu colorate ca Tamsin. Mâna micuță care o apucase de umăr îi dădu drumul acum. Nou-venita clătină din cap, dându-i de înțeles să nu pună întrebări.

Era o femeie tânără, nu, încă o fată. De cel mult optsprezece ani. Părul roșcat și buclat i se ițea pe sub joben.

– Te rog, îi zise fata prietenește, treci deoparte.

Maus privi din nou în dreapta. Prima siluetă se apropiase. Un bărbat de vreo patruzeci de ani cu un chip sumbru și ochi de culoarea chihlimbarului, arzători. Părul lung îi era răvășit și avea sprâncene stufoase. O privi în treacăt și o căută pe Crăiasa care se îndepărta pe pod. Bărbatul nu-i dădu timp să urmeze îndemnul fetei, o apucă de umăr și-o împinse brutal în spate.

– Hei! apucă ea să strige înainte de a ateriza în zăpadă.

– Rufus! îi strigă supărată fata cu păr roșcat.

Bărbatul n-o luă în seamă, ci începu să urce pe movila de gheață. Abia acum observă Maus că amândoi aveau umbrele închise. Cea a fetei în dungi roșii și portocalii, a bărbatului neagră ca pana corbului.

– Nu i-o lua în nume de rău, îi zise fata lui Maus și continuă: Trebuia să-l vezi când i-am făcut pisicii un al treilea ochi fermecat. Sau când am preschimbat monedele în fluturi. Sau când umbrela mea...

– Palis! răcni bărbatul fără a se-ntoarce. Hai odată!

Fata ridică din umeri, zâmbi a scuză și se cățără pe pod, în spatele fratelui ei mai mare. Zăpada scrâșnea sub picioarele ei, podul subțiindu-se la capăt spre a se lungi de partea cealaltă.

Rufus și Pallis. De aceea dorea Tamsin să câștige timp. Pesemne că bănuise sau doar sperase că fratele ei mai mare și mezina familiei erau în drum spre Sankt Petersburg. Când Tamsin îi povestise despre Rufus, vorbise cu respect, dacă nu chiar temător cum nu-i stătea în fire.

Dar... Tamsin!

Maus voi să sară din loc, dar alunecă. Se ridică în patru labe, făcu așa primii pași și se împletici până-n dormitor.

Tamsin stătea îngenuncheată-n același loc unde-o lăsase Maus. Veșmintele i se preschimbau în gheață. Cu un scrâșnet, ca și cum gheață se frângea, își ridică încet capul și-o privi pe Maus cu fața țeapănă.

– De ce nu te ajută? zise Maus deznădăjduită. Crăiasa n-are decât să plece.

– Nu mă pot... ajuta...

– Dar trebuie să existe o cale...

– Doar... una.

Ochii lui Maus sclipiră.

– Ce pot face?

Buzele lui Tamsin abia de se mișcară când răspunse:

– Nimic. Trebuie... singură.

– Ce?

– Eu... poate...

Şi apoi buzele i se transformară-n gheaţă.

Maus auzi zgomote în spatele ei în zăpadă şi, când se uită, descoperi că cineva, ceva intra pe uşă. Un corp zvelt şi musculos. Cu blană ţepoasă. Cicatricele coarnelor smulse. Ochi căprui credincioşi.

– Erlen? Dar cum...

Kukuşca stătea mai mult lungit decât aşezat pe spatele renului. Maus nici nu-l observase în prima clipă, dar acum văzu că se ţinea cu ultimele puteri să nu cadă. Apoi deodată alunecă. În câţiva paşi ajunse la el şi-l sprijini. Avea febră de durere. Aruncă o privire lui *master* Spellwell, apoi lui Tamsin. În sfârşit, se opri asupra lui Maus.

– Aceste două persoane au apărut de nicăieri în foaier. Pur şi simplu au fugit pe lângă noi...

Renul protestă cu un fornăit.

– Da, bine, se corectă Kukuşca, fata l-a mângâiat pe Erlen înainte ca bărbatul s-o tragă după el... Oricum, au urcat în grabă scările, iar noi i-am urmat. Bărbatul a măturat avalanşa cu o mişcare din mână... Pur şi simplu. Şi apoi s-au urcat la etaj, iar noi... ei, suntem şi noi aici.

– Nu sunt soldaţi în hotel?

Kukuşca clătină din cap.

– Le cunosc tactica. Aşteaptă să vadă dacă nu mai explodează şi alte bombe – sau ce cred ei că-s bombe.

Arătă spre pereţii distruşi şi tavanul descoperit.

Maus se întoarse.

– Tamsin...

– Da, zise Kukuşca cu regret. Lucrurile nu stau bine pentru ea.

Erlen o împunse pe Maus cu botul. Ea îi urmări privirea. Pe terasă nu mai ningea, un vârtej de zăpadă se întindea cale de cam o sute de metri, învăluind podul de gheață şi ascunzându-l de priviri. Acesta se întindea deasupra caselor Sankt Petersburgului şi se lungea neîncetat în timp capătul dinspre ei se destrămase deja. Între pod şi terasă erau acum doi metri. Zăpada şi gheața continuau să vălurească întârind celălalt capăt.

– Cei doi s-au luat după ea, nu? întrebă Kukuşca.

Maus încuviință scurt, se grăbi spre Tamsin şi se lăsă lângă ea în zăpadă. Dacă nu putea face nimic împotriva vrăjii, dorea măcar să-i fi aproape. Şi o durea sufletul că nu-i putea lua mâna într-a ei.

Erlen veni lângă ea şi o împunse cu nasul.

– Ştiu... podul se destramă, zise ea printre lacrimi, fără a-şi lua privirea de la Tamsin. Am văzut.

Aveau renii o privire mai ascuţită decât oamenii? Se petrecea ceva ce-i scăpa ei?

Îşi şterse lacrimile îngheţate din ochi şi privi din nou spre pod. Distanţa dintre balustradă şi calea de gheaţă crescuse. Măsura trei metri cel puţin. Şi capătul continua să se destrame. Viscolul acoperea ce se petrecea pe pod.

– Nu pot zări nimic, zise ea încet.

Erlen tropăi agitat în zăpadă.

Atunci ea înţelese.

– Vrei s-o urmezi? Îi mângâie descumpănită grumazul. Încă eşti prizonierul ei, hm? Vrei la ea. Tristeţea şi dezamăgirea mai că-i tăiau răsuflarea. E hotărârea ta.

Dar renul o împunse înc-o dată şi-şi întoarse capul, arătând spre spatele lui.

– Să vin? Să călăresc cu tine pe pod?

Erlen tropăi şi mai tare.

Maus clătină tulburată din cap.

– Nu pot face nimic acolo. Pallis şi Rufus vor vedea cum...

Lângă ea se auzi un pârâit îngrozitor.

– Nu! şopti ea.

Pe trupul de gheaţă al lui Tamsin se formau crăpături, care se întinseră repede ca vântul pe întreaga suprafaţă. Un braţ de cristal căzu, urmat de un picior. Tamsin se dezmembra.

Şi dinăuntrul ei, ca dintr-un ou de gheaţă, sări ceva alb, acoperit de pene.

Un vultur-de-zăpadă uriaş.

Pasărea își luă zborul din încrengătura de gheață, rămase o clipă suspendată, cum doar prădătorii pot, și se repezi din nou spre Maus și rămășițele lui Tamsin. Se așeză pe capul ei transparent care se sparse sub ghearele lui. Apoi dintr-un salt elegant, ateriză chiar în fața genunchilor lui Maus, în zăpadă.

– Tamsin? întrebă Maus cu glas înecat.

Vulturul-de-zăpadă scoase un strigăt ascuțit și puternic și o privi pătrunzător.

Maus avea impresia că totul se învârte în jurul ei. Își întinse grijulie mâna și mângâie cu degete tremurătoare pieptul vulturului. El nu se împotrivi.

– Tamsin...

Magiciană îi povestise lui Maus că furase țurțurele-inimă sub înfățișarea unui vultur. Acum reușise să treacă în trupul păsării cât timp spiritul și magia ei nu slăbiseră prea mult. Dar va putea fi din nou om? Sau avea să rămână captivă în trupul unei păsări?

Renul o împunse, aproape furios, ca și cum ar fi vrut să zică: Ce e rău în a fi animal? Apoi se întoarse într-o parte lângă Maus, înc-o invitație să-l încalece.

Vulturul-de-zăpadă se ridică cu un strigăt. Bătaia aripilor suflă vânt rece spre Maus. Zbură spre podul care se îndepărta de terasa ninsă, se întoarse și se roti pe deasupra capetelor lor.

– Hai, du-te, o îndemnă Kukușca.

Maus îl privi neajutorată.

– Dar eu... eu aparțin acestui loc, Aurora... și eu.

Tăcu. Nu le rămânea mult timp. Curând distanța dintre terasă și pod va fi prea mare chiar și pentru un ren puternic și curajos.

Kukușca zâmbi în ciuda durerii.

– Aurora te-a ținut în toți acești ani captivă, Maus. Dar acum ești gata... Hai, du-te. Repede!

– Și tu?

– Sunt polițist, ai uitat? Zâmbetul lui era un pic chinuit acum. Le voi spune o poveste oarecare. Mă vor crede, nu-ți face griji.

Ea fugi spre el, îl îmbrățișă strâns și-l sărută.

– Mulțumesc, Kuku. Pentru tot.

El clătină din cap.

– Eu îți mulțumesc *ție*.

Ea plângea și râdea totodată.

– Pentru genunchiul distrus?

– Pentru... să zicem: o învățătură. Își trecu mâna prin părul ei scurt și ciufulit și o bătu ușor pe spate. Hai acum. Grăbește-te!

Se ridică cu inima grea și se trase pe spatele renului. Acesta tropăi și fornăi, apoi o porni în galop spre prăpastie.

– Cu bine, Kuku! îi strigă Maus peste umăr.

El îi făcu semn și rosti ceva, dar ea nu-i înțelese cuvintele. Deasupra ei plutea spre nord vulturul-de-zăpadă.

Renul își luă avânt și sări peste balustradă în gol.

ULTIMUL CAPITOL

Capătul podului de gheață se apropia tot mai mult. Suprafața lui părea să bolborosească atât de repede se deplasa zăpada spre a ajunge-n față. Erlen atinse podul cu copitele din față, făcând să sară cristale de gheață. Apoi cu copitele din spate. Galopă mai departe prin viscol. Vulturul- de-zăpadă cârâia deasupra lor în cerul greu de fulgi.

Prin perdeaua grea de fulgi, Maus putea vedea căscându-se adâncul cenușiu de o parte și de alta a podului. Zărea acoperișurile la nord de bulevardul Neva și turnurile palatului Sf. Mihail. Totul i se părea un teatru de copii, un tapet pictat. Dacă renul ar aluneca, ar fi avut impresia că nu se prăbușește în adânc, ci peste culisele unui teatru. Ca și cum legile rațiunii s-ar fi întors pe dos, dezvăluind că lumea de afară era o înșelăciune.

Vulturul-de-zăpadă cârâi mai tare, frânturi de gheață o plesniră pe Maus în față. Încă fulgii veneau din toate direcțiile și o luau înainte cu celelalte bucăți de gheață de cum

atingeau podul. Acolo întăreau celălalt capăt şi-l prelungeau spre nord.

Lui Maus îi era îngrozitor de frig. Tocmai acum băga de seamă că răcise. Îi curgea nasul şi strănuta, dorindu-şi un ceai fierbinte de plante.

În faţa ei siluete începeau să se întrezărească în viscolul puternic. Nu-şi dădea seama cine era Pallis, Rufus sau Crăiasa-Zăpezii. Renul fugea în galop întins, dar micşora foarte încet distanţa de ceilalţi, ca şi cum distanţele, poate chiar şi timpul s-ar măsura altfel aici.

Sub ei, Neva îşi tăia calea albă-cenuşie prin marea de acoperişuri. Maus recunoscu Catedrala Sf. Petru şi Pavel de pe Insula Iepurilor – o ştia dintr-o gravură de la etajul doi al hotelului –, apoi contururile unui cartier cu străzi perpendiculare. Şi în sfârşit marginea oraşului. A fost ultimul lucru pe care l-a mai zărit, căci viscolul se înteţi. Totul în jurul ei era orbitor de alb. De jos podul s-ar fi văzut doar ca un nor gros.

Un ţipăt înfiorător se auzi, apoi un vânt suflă în faţa lui Maus. Îşi pierdu echilibrul pe spatele lui Erlen, alunecă dând din braţe pe crupa lui şi ateriză în zăpadă, unde se rostogoli de două, trei ori înainte de a rămâne întinsă pe burtă. Frigul o înţepa în obraji ca un roi de albine şi cu greu reuşi să se ridice. O durea cotul stâng şi în alte doua, trei locuri.

La oarecare distanţă în faţa ei se opri renul, îşi întoarse ochii mari spre ea, apoi se uită în faţă. Cele trei siluete dispăruseră în viscolul de zăpadă.

Vulturul – Tamsin – scoase un strigăt ascuţit, apoi se auziră mai multe voci unele peste altele, dintre care Maus recunoscu doar glasul lui Pallis. Din nou se auzi ţipătul înfiorător şi de data asta Maus îşi dădu seama că era scos de Crăiasa-Zăpezii.

Erlen își arcui spatele, se ridică pe picioarele din spate și țâșni de acolo, pierzându-se în noianul de fulgi. Nici vulturul nu se mai desluşea, dar Maus îi auzea cârâitul agitat.

Grindină de gheață se amesteca cu fulgii groși. Un fragment de gheață cât un ou o lovi pe Maus în umăr. Un al doilea ateriză nu departe de ea și săpă un crater cât capul în zăpadă. Nu conta dacă rămânea aici sau mergea mai departe, nimic nu o putea apăra de viscol și de gerul pătrunzător. Putea foarte bine să-ncerce să-l ajungă pe Erlen din urmă.

Tocmai pornise la drum când simți că zăpada de sub ea se mişca tot mai mult. Vălurirea podului se intețise, căci la acest capăt se destrăma pentru a se putea lungi în față. Când privi în spate, Maus zări în ciuda vălului gros de fulgi adâncul care se apropia de ea cu o viteză amețitoare.

Fugi mai repede, dar simțea că era o cursă pierdută. Zăpada de sub picioare aluneca tot mai mult, dar în loc s-o tragă în față vălurirea lui o făcu să-şi piardă echilibrul.

– Tamsin! strigă ea. Erlen!

Nu-i vedea pe nici unul din ei, doar albul zăpezii cu strălucirea lui orbitoare. Când privi în urmă cuprinsă de frică, descoperi cenuşiul adâncului, care se apropia tot mai mult, gata să-i surpe zăpada de sub picioare.

Nu se mai putea ține pe picioare, atât de moale devenise sub ea capătul de pod care acum vălurea amețitor şi se zguduia. Căzu în față, pe suprafața şerpuitoare de zăpadă care-i ridica pe rând picioarele, şoldurile, pieptul şi capul. Îşi strânse degetele încercând să se agațe de zăpadă, dar nu găsi suficient sprijin. Deja nu mai simțea nimic sub genunchi, căci acolo se termina capătul podului. Alunecă în spate, deodată stătea oblic, picioarele-i atârnau, urmate de întregul corp.

Se auzi un țipăt asurzitor. Apoi gheare ascuțite o apucară de uniformă, afundându-se în puloverul de dedesubt și zgâriindu-i pielea. Se simți înșfăcată și luată pe sus, tare, dar nu dureros și o clipă mai târziu își dădu seama că nu mai zăcea în zăpadă, ci pe spatele renului. În ciuda țipetelor stăpânei lui, Erlen se întorsese la Maus s-o ducă în siguranță. Vulturul trecu ca o săgeată deasupra lor și dispăru în viscol.

– Mulțumesc, îi șopti ea renului, care galopa pe urmele vulturului.

Deodată văzură trei siluete în fața lor. Două zăceau la pământ, o a treia era în genunchi. În zăpadă se vedeau pete întunecate: o mantie neagră, zdrențuită, ca și cum ar fi fost sfâșiată de o gheară uriașă; scheletul din lemn și metal al unei umbrelei; o a doua umbrelă înfiptă-n zăpadă, în timp ce gura-i mușca în gol cu furie; și, în sfârșit, cele două jobene, unul negru și fumegând, celălalt cu dungi galbene și roșii era nevătămat, dar la un metru distanță de posesoarea lui.

Rufus și Pallis zăceau în zăpadă. Frații trăiau, dar erau răniți. Rufus încercă să se ridice, dar căzu la loc gemând. Pallis scâncea ușor. Avea brațul drept rupt și se uita cu ură la adversara ei.

Crăiasa stătea în genunchi în zăpadă. Capul îi atârna în față și răsufla greu. Rochia-i era sfâșiată în multe locuri, sub care se zărea pielea ei lăptoasă de gheață. Rănile de pe brațe și spate ar fi trebuit să-i sângereze, dar doar străluceau apoase și înghețau imediat.

Erlen își încetini ritmul și tropăi pe loc, nu departe de Crăiasă. Ea ridică ochii întorcându-și capul spre el. Maus rezistă imboldului de a se ascunde după capul lui. Cu buzele strânse o privi pe Crăiasă-n ochi. Crăiasa zâmbi, și de data aceasta nu

răzbătea urmă de răutate în surâsul ei, doar blândețe. O undă de frumusețe îi însenina chipul istovit.

– Erlen, șopti ea, întinzând o mână tremurătoare spre el. Vino și du-mă acasă. În ținuturile nordice.

– Nu! șuieră Pallis.

Încercă să se ridice, dar căzu la loc. În zăpadă buclele-i roșii străluceau ca sângele.

Erlen șovăia. Tropăia în zăpadă și fornăia înnebunit.

– Vino la mine, îl atrase Crăiasa-Zăpezii, dar mâna-i tremura mai tare și-și lăsă brațul să cadă-n zăpadă; părea că degetele i se amestecă cu albul zăpezii.

– Nu face asta, îi șopti Maus lui Erlen. Nu trebuie s-o asculți. Nu mai este stăpâna ta.

– Nu? Crăiasa privi în sus, cu chipul sumbru. Cine atunci? Tu poate? O copilă?

– Nu trebuie să se supună nimănui, ripostă Maus energic, deși încă se temea de puterea Crăiasei.

Așa, slăbită cum era, acesta se putea dovedi imprevizibilă și puternică.

– Erlen se poate hotărî singur de ce parte e, continuă Maus.

– Și să schimbe partea după cum are chef, ca tine?

Maus făcuse mereu ce i se păruse că e corect. Nu se rușina de asta.

– Erlen să hotărască, zise ea și se lăsă să alunece de pe spatele lui în zăpadă.

Îl mângâie, îl sărură într-o parte și se dădu un pas înapoi.

– Dacă vrei să te duci la ea, zise Maus, atunci du-te. Și dacă vrei s-o duci în ținuturile nordice, unde să devină la fel de puternică și crudă ca odinioară, atunci fă-o.

Renul tropăia acum mai mult, rămase apoi locului și se liniști. Mai fornăi o dată cu nările tremurânde și tăcu. O căută pe Maus din ochi, apoi se uită la jobenul lui Pallis și, în sfârșit, la Crăiasă, care-l privea sumbru așteptându-i hotărârea.

Încet și grijuliu, renul făcu un pas, apoi încă unul.

Maus își mușcă buza de jos și tăcu. Rufus gemu ușor. Pallis mai încercă o dată să se ridice, dar se prăbuși la loc. Crăiasa surâse din nou. Pe deasupra viscolului se auzi țipătul vulturului.

În spatele lui Maus se auzea vâjâitul de la capătul podului, care se scurta tot mai mult. Zăpada se mișca încă, vălurind, în curând adâncul avea să-i înghită pe toți.

Erlen își întoarse capul din mers, un gest ciudat la un ren. Privi spre Maus cu ochii încețoșați de zăpadă. Apoi din nou în față, spre Crăiasă, care-și ridică din nou mâna, întinzând-o spre el.

– Erlen, șuieră ea cu glas întretăiat, vino la mine.

Maus își lăsă umerii-n jos și urmă renul la oarecare distanță. În spatele ei podul se micșora, dar ea nu fugi, ci merse liniștit.

Erlen era între ea și Crăiasă, când observă jobenul lui Pallis și avu sentimentul că umbra dinlăuntrul lui era cumva prea neagră, prea vie. Ca în camera lui Tamsin, înainte să-și vâre mâna-n joben și să treacă pragul celor Șapte Porți.

– Vino la mine, o auzi pe Crăiasă zicând. Ren bun, credincios.

Erlen rămase o clipă locului, ca și cum ar șovăi din nou. Cu trupul lui o ascundea pe Maus de ochii Crăiesei. O mai privi o dată scurt – și Maus înțelese.

Fără să încetinească, ridică jobenul. Întunericul din interiorul pălăriei părea nesfârșit și gata s-o apuce ca gura cu colți a

neobositei umbrele ce stătea încă înfiptă-n zăpadă. Ținu jobenul cu ambele mâini de margini și-l întoarse cu interiorul în jos. Merse mai departe.

Erlen se puse din nou în mișcare, apropiindu-se de Crăiasă. Curând avea să ajungă-n dreptul ei.

Maus îl urmă, micșorând distanța dintre ea și ren.

Dincolo de Crăiasă Pallis scâncea de istovire. Zăcea nemișcată-n zăpadă, nici degetele nu și le mai clintea. Rufus își ridicase capul și încerca zadarnic să-și adune ultimile forțe.

În spatele lui Maus capătul podului se apropia tot mai mult vâjând și trosnind. Sub picioarele ei zăpada vălurea. Cu cât golul se apropia mai mult, cu atât mișcarea zăpezi și a gheții se întețea.

– Așa e bine, îi zise Crăiasa renului.

Acesta rămase locului, chiar în fața ei.

Maus o zbughi. Ultimii patru, cinci pași, apoi în jurul lui Erlen.

Crăiasa o văzu și zări jobenul din mâinile ei.

Deschise gura.

Chiar în acel moment vulturul se repezi, înfingându-și ghearele în părul ei alb. Crăiasa țipă, vulturul scoase un strigăt ascuțit. Stăpâna nordului lovea cu brațele, încercând cu disperare să scape de vultur.

Palis stătea liniștită, doar buzele i se mișcau. Ceea ce Maus luase drept scâncete erau în realitate un șir de silabe enigmatice.

Maus o înconjură pe Crăiasă; zbaterea aripilor vulturului mai c-o dezechilibră. Erlen făcu un salt într-o parte.

Maus era acum chiar în spatele Crăiesei. La nici un braţ depărtare vulturul se zbătea în părul alb al Crăiesei. Pe moment, aceasta o pierdu din ochi pe Maus.

Tamsin scoase un ţipăt ascuţit, se desprinse şi urcă în trombă.

Adversara ei se întoarse şuierând bănuind că era o manevră de abatere a atenţiei.

Maus fu mai rapidă. Ridică jobenul. Îşi luă avânt.

Şi i-l trânti Crăiesei cu toată puterea în cap.

Sfârşitul veni aşa de repede că Maus abia de-şi dădu seama. Dacă ar fi clipit în momentul greşit, l-ar fi pierdut.

Îi apăsă jobenul pe cap Crăiesei cât putu, peste ochi şi nasul subţire şi frumos.

Pallis ridică vocea, incantaţia ei auzindu-se peste vijelia din jur.

Crăiasa deschise gura ca să strige, dar nu mai apucă. Jobenul îi înghiţi întâi capul, apoi îi supse umerii, bustul, şoldurile şi, în sfârşit, picioarele lungi şi albe.

Apoi căzu în zăpadă, un joben roşu şi galben, uşor turtit şi nu tocmai la modă.

Crăiasa dispăruse.

Pallis amuţi. Rufus se târî prin zăpadă până la ea, îi şopti numele şi-i ţinu capul în poala sa. Vulturul coborî în picaj din văzduh, ateriză cu aripile-ntinse lângă fraţii săi şi o împunse pe Pallis cu ciocul.

Maus stătea acolo ca ameţită. Ceva cald şi umed îi atinse obrazul. Nasul lui Erlen.

– S-a terminat? întrebă ea.

Podul se zgudui. Viscolul se liniști, limpezindu-le priveliștea, de parcă ar fi ieșit dintr-un nor.

Într-adevăr, pământul se apropia. Pierdeau în înălțime.

Podul se prăbușea.

În primul moment asta și păru să fie: o prăbușire.

Apoi însă Maus își dădu seama că, dacă într-adevăr podul s-ar fi prăbușit pur și simplu, ei ar căzut de mult de pe bucata imensa de gheață care nu ar fi picat orizontal și ar fi avut deacum o viteză mult mai mare.

În spatele ei podul se termina, așa că Maus își vârî mâna-n blana renului și-l *convinse* să se apropie cu ea de cei trei magicieni. Pallis se mișcă și suspină, dar Maus nu se uită mult la ea, privirea fiindu-i atrasă ca hipnotizată de peisajul care devenea tot mai clar, mai amănunțit. Alb cât cuprindeai cu ochii. Pustietatea ninsă a tundrei.

Rufus începu să vorbească brusc, să rostească cuvinte ininteligibile într-o incantație monotonă. Își plecase genele și-i acoperea ochii lui Pallis cu mâna. Vulturul scoase un țipăt și dădu din aripi agitat. Pallis deschise ochii și întrebă ceva în limba ei maternă.

Rufus încuviință. Îi zise ceva lui Tamsin. Se uită încă o dată spre Maus, și acum chipul lui era trist, nu sumbru și înfricoșător ca înainte.

Rosti un cuvânt și în acel moment el și Pallis dispărură într-o ploaie de culori devenind două rotocoale de aburi purtate de vânt. Dispărură la fel de repede cum apăruseră în foaierul hotelului.

Maus, renul şi vulturul rămaseră singuri pe podul de gheaţă ce continua să cadă.

– Unde sunt? întrebă Maus, bănuind răspunsul: Rufus o ducea pe Pallis în siguranţă, acasă probabil. Şi noi? mai şopti ea.

Albul peisajului părea gata să-i înghită. Maus se trezi trasă de picioare. Nu era efectul prăbuşirii podului, ci ghearele vulturului care tocmai o prinsese în ultimul moment. Lângă ea, sub ea, Erlen făcu un salt într-o parte şi ateriză în zăpadă.

În clipa următoare podul se lovi de pământ. Nu atât de tare, datorită aceleaşi magii care-i atenuase căderea, dar tot se făcu ţăndări.

Tamsin o aşeză pe Maus pe pământ în picioare, dar ea era ameţită şi căzu în zăpadă. În momentul următor se ridica nevenindu-i a crede că era teafără şi nevătămată.

Deasupra lor se vedea cerul albastru şi senin. Nu se vedea nici un nor. În jur se întindea câmpia albă şi largă, semănată ici-colo cu tufişuri desfrunzite.

Erlen tropăi pe lângă ea, clătinându-se încă puţin ameţit, o împunse cu nasul în umăr şi-i arătă cu capul spre spatele lui. Maus dădu să-i urmeze invitaţia, dar văzu ceva galben-roşu printre rămăşiţele podului de gheaţă.

– Aşteaptă, zise ea cu tremur în voce.

Merse prin zăpadă şi trase jobenul dintre frânturile de gheaţă. Sub el nu mai era negrul adânc de mai-nainte, dar tot nu îndrăzni să-şi vâre mână înăuntru.

O căută din priviri pe Tamsin, care în chip de vultur se lăsă în zăpadă lângă ea.

– Au fost Porţile, nu-i aşa? Pallis a făcut vraja.

Vulturul cârâi.

Maus își aminti ce-i spusese Crăiasa: că era toată din gheață și deja prima din cele Șapte Porți i-ar fi pecetluit sfârșitul.

– Atunci este moartă?

Vulturul își plecă încet capul – un gest uman. Maus spera că înseamnă „da".

Lăsă să-i cadă jobenul din mână și se-ntoarse spre Erlen. Ridicându-se cu ultimele puteri pe spatele renului, auzi vâjâit de aripi. Tamsin se repezise cu aripile-ntinse asupra jobenului și-l sfâșia cu ghearele-i ascuțite. Probabil pentru a închide pentru totdeauna Porțile astfel încât nimic de acolo să nu se poată-ntoarce.

– Încotro? întrebă Maus, în timp ce Erlen tropăia nerăbdător sub ea.

Vraja întrețesută în plovărul ei o ferea pe Maus de îngheț, dar tot îi era frig.

Vulturul se ridică în văzduh și goni mai departe. Judecând după poziția soarelui, acolo se afla nordul. O împărăție de gheață fără stăpână. Dar Tamsin făcu doar un ocol întorcându-se repede înapoi.

Maus se uită o ultimă dată spre movila de gheață și zăpadă. Fâșiile jobenului lui Pallis străluceau ca niște flăcărui purtate de un vânt jucăuș.

Până hăt departe nu se vedea decât pustiul câmpiei. Erau la așa o distanță de Sankt Petersburg cum Maus nici nu visase. Cu numai câteva zile în urmă nu îndrăznise să iasă din hotel, iar acum nu simțea nici un pic de teamă să contemple ținutul întins din jur.

– Undeva unde este mai cald, da? îi șopti ea renului în ureche.

Erlen îşi înălţă capul parcă adulmecând împrejurimile. Vulturul scotea ţipete ascuţite sus pe cer şi zbura în faţă.

Renul se puse-n mişcare, fugi în galop. Maus se prinse bine cu mâinile de blana lui, se bucură de luciul peisajului nemărginit şi de libertatea proaspăt dobândită.

Vulturul zbura pe cerul de un albastru cristalin, purtat de vânturi şi cârâind fericit.

În depărtare stătea zâmbind un om bătrân cu o manta din blană de urs. Dar Maus nu avea ochi decât pentru întinderea nesfârşită a ţinuturilor ruseşti şi orizontul nemărginit. Se întreba ce era dincolo de el.

Moş Vifor înclină recunoscător din cap.

Erlen o ducea pe Maus spre lumea largă.

CLUBUL CĂRŢII

Rao pentru copii

- ALAIN BAKER
  Crăciunul şoricelului Chiţ
- J.M. BARRIE
  Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- M. BOND, R.W. ALLEY
  Ursuleţul Paddington / Paddington şi surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- DESPINA CALAVREZO
  Winter Time
- KATE DICAMILLO
  Povestea lui Despereaux
- ZIZOU CORDER
  Băiatul-Leu / Urmărirea
- SABINA COLLOREDO
  – seria „Hotel Olimp"
  Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ROALD DAHL
  Matilda / Vrăjitoarele / Uriaşul cel Prietenos / Charlie şi Fabrica de Ciocolată / James şi Piersica Uriaşă / Charlie şi Marele Ascensor din Sticlă
- ANNA DALE
  Şoptindu-le vrăjitoarelor
- CORNELIA FUNKE
  Călăreţul dragonilor
- LAURA HUNT
  Stuart Little 2
- ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- GARRY KILWORTH
  Attica
- C.S. LEWIS
  – seria „Cronicile din Narnia"
  Nepotul magicianului / Şifonierul, leul şi vrăjitoarea / Calul şi băiatul / Jiltul de argint / Prinţul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi / Ultima bătălie / Cronicile din Narnia (set)
- ASTRID LINDGREN
  Pippi Şoseţica / Pippi Şoseţica se îmbarcă Pippi Şoseţica în Mările Sudului
- MADONNA
  Trandafirii Englezeşti
  Merele Domnului Peabody
- HILLARY MCKAY
  Îngerul lui Saffy!
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Cei trei magnifici Zalinda
- BEATRICE MASINI
  – seria „Pantofiorii roz"
  Ce temperament! / În paşi de dans / Prieteni vechi şi noi / Pe poante / Şcoala din Londra / Un tutu în plus
- A.A. MILNE
  Ursuleţul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh
- P.R. MORRISON
  Băiatul care a îmblânzit vântul
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Marha
- LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
  – seria „Cronicile Spiderwick"
  Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier/ Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observaţii fantastice
- J.R.R. TOLKIEN
  Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul/ Domnul Bliss / Poveşti neterminate / Scrisori de la Moş Crăciun / Silmarillion
- LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- LUC BESSON
  Artur şi minimoşii / Artur şi Cetatea Interzisă / Artur şi răzbunarea lui Maltazar
- R.L. STINE
  – seria „Goosebumps"
  Bun venit în Casa Morţilor! / Nu coborâţi în pivniţă / Sânge de monstru / Zâmbeşte şi mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetiţa care a strigat: „Monstrul!" / Bun venit în tabăra de coşmar! / Noaptea păpuşii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi în Ţinutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteţi speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena
- J.M. TREWELLARD
  Degete răzleţe
- P.L. TRAVERS
  Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide uşa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireşilor / Mary Poppins şi Casa de Alături
- ŞEBASTIANO RUIZ MIGNONE
  Împotriva tuturor steagurilor / Scufundaţi corabia Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiţi / Comoara marelui sultan
- KAYE UMANSKY
  Pongwiffy / Pongwiffy şi răzbunarea Trolilor / Pongwiffy şi Vraja Anului / Pongwiffy şi vacanţa de coşmar

Carte-jucărie

- MULTIPLAN
  Broaşte fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar
- PRIETENI PUFOŞI
  Lânuca / Roibu / Ghiţă / Bălţata
- GÂZUŢE CU ANTENUŢE
  Nicuşor Melcuşor / Nuţa Albinuţa / Olguţa Omiduţa / Riţa Gărgăriţa
- ANIMĂLUŢE
  Cămila Kami / Ciuş Măgăruşul / Cuţu Căteluşul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purceluşa /

Pisi Pisicuța / Rățușca Marușka

- ŞTIU EU CUM!
  Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele
- ARIPIOARE
  Papagalul / Pinguinul / Bufnița
- CRANȚ! CE MAI POVESTE
  Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasa...
- GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
  Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Lulu sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povesti cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici“

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă...
comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre...
copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick – Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick – Povestea filmului
Narnia – Prințul Caspian
Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa / Cartea junglei / Frumoasa din Pădurea Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purceluși / Motanul încălțat / Scufița Roșie / Hansel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

- LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
  Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ (set) / Pricepem și combinăm / Pricepem și combinăm (set) / Ne distrăm și comparăm / Ne distrăm și comparăm (set) / Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul (1, 2) / Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să calculăm corect / Noi jocuri de concentrare / Să gândim logic Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Ferestre magice – În ocean / Ferestre magice – În junglă Ferestre magice – La drum / Ferestre magice – Gângănii
- FIONNA WATT
  Artă și imaginație / Artă și îndemânare
- MOIRA BUTTERFIELD
  Leul mănâncă lăptuci? / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau?

Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale / Mă joc și învăț numere
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale de companie / Animale sălbatice
De la A la Z
În culori / Natura / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui /

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

- BLUE BALLIETT
  Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
- CLIVE BARKER
  – seria „Abarat“
  Cărțile Abaratului / Zile de magie
- IAN BECK
  Tom inimă-curată. Băiatul aventurier
- HOLLY BLACK
  Jertfa / Curajul
- JOHN BOYNE
  Băiatul cu pijamale în dungi
- ANN BRASHARES
  – seria „Frăția Pantalonilor Călători“
  Pantalonii Călători / A doua vară a Pantalonilor Călători / Mereu în albastru
- HERBIE BRENNAN
  Războaiele împărăției de purpură
  Împăratul de purpură

❍ EOIN COLFER
– seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe Supranaturaliștii

❍ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican

❍ JIM DAVIS
Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrașă Garfield ia cireașa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântarul / Garfield își pierde picioarele

❍ NANCY FARMER
Casa scorpionului / Marca Trolilor

❍ ERIK L'HOMME
- seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei

❍ ANTHONY HOROWITZ
- seria „Alex Rider. superspionul adolescent"
Stormbreaker / Academia Point Blanc
Insula rechinilor / Lovitura vulturului
Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul

❍ CYNTHIA KATOHATA
Kira-Kira

❍ ADRIENNE KRESS
Alex și comoara Wigpowder

❍ BRUCE LANSKY
Bătrânețe, haine grele / Bolnav de dragoste
La bine și la rău

❍ STEPHENIE MEYER
Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi

❍ HENRY H. NEFF
Tapiseria – Dulăul din Rowan

❍ CHRISTOPHER PAOLINI
– Trilogia „Moștenirea"
Eragon
Eragon II: Cartea primului născut
Eragon III: Brisingr

❍ GARTH NIX
– Trilogia Vechiului Regat
Sabriel

❍ MICHELLE PAVER
– seria „Cronici din Ținuturi Întunecate"
Frația lupilor / Spiritul călător / Devoratorul de Suflete / Proscrisul

❍ CAROLINE PITCHER
Prăjitura de la ora 11

❍ PHILIP REEVE
Larklight / Starcross

❍ KATHERINE ROBERTS
– seria „Cele șapte minuni"
Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon
În căutarea Templului Amazoanelor / Mausoleul din Halicarnas / Blestemul din Olympia

❍ STATON ROBIN
Napoleon și Betsy

❍ ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Micul prinț

❍ MICHAEL SCOTT
Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel

❍ JONATHAN STROUD
– Trilogia „Bartimaeus"
Amuleta din Samarkand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu

❍ KATHERINA TAIKON
Katitzi

❍ G.P. TAYLOR
Stăpânul Umbrelor / Absintos Tersias

❍ LICIA TROISI
– seria „Cronicile Lumii Pământene"
Nihal de Pan / Misiunea lui Se

❍ MOONY WHITCHER
Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta
Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei
Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

❍ E.B. WHITE
Pânza lui Charlotte

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE– CP 23,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Kai Meyer

s-a născut în 1969 și a publicat până acum peste 40 de romane. Este considerat unul dintre cei mai buni „povestitori“ ai Germaniei, cărțile sale fiind mereu în topurile de vânzări.

Unul dintre marile talente scriitoricești ale Germaniei.
DER SPIEGEL

În hotelul *Aurora* din St. Petersburg locuiește și lucrează Maus, o fată subțirică și inimoasă, cu un destin trist. De zile bune e tot mai frig și ninge fără-ncetare. Nu e doar viforul puternic ce suflă dinspre taigaua rusească, Crăiasa-Zăpezii a rămas fără inima-i de gheață și frigul originar, de la începutul timpurilor, e de nestăvilit... Tot mai iminentă devine înfruntarea dintre Crăiasa-Zăpezii, de o frumusețe glacială, și Tamsin, magiciana cu un cufăr plin de cuvinte, o umbrelă în culorile curcubeului și un șal pestriț. În duelul celor două ființe miraculoase, Maus va înclina balanța într-o parte sau alta. În cursul acțiunii, ea nu descoperă doar tainele ce-i învăluiau trecutul, ci, învingându-și temerile, devine cu adevărat puternică și încrezătoare în propriile forțe.

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0119-1

www.rao.ro
www.raobooks.com